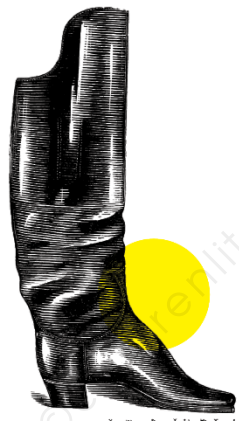
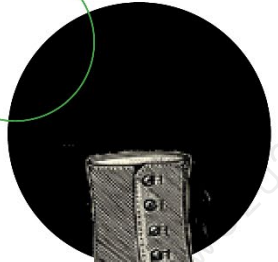

ใครเล่าพันเพื่อน
ณ เลื่อนทศสถาน

ใครเล่าพันเพื่อน
ณ เลื่อนทศดาน

เรื่องและภาพ ดันพาวน

ความมืดดำใน
เรื่องร้าย

ออกท่าเรื่องระบม

พรั้งร้อง

สองตาบ่เบิกซ้า
แหวกว่ายเรื่องแหก

ร้ายพร้อม

ตัวไปขัดใจข้อง

พร้อมพราว

Dancer in the Dark

I'm a dancer. I'm dancing in the dark.
I close my eyes to express my feelings.
Surrounding me with many eyes.

But now I'm blind.

I can feel just my feeling.

I used to be the audience. I used to enjoy your show.

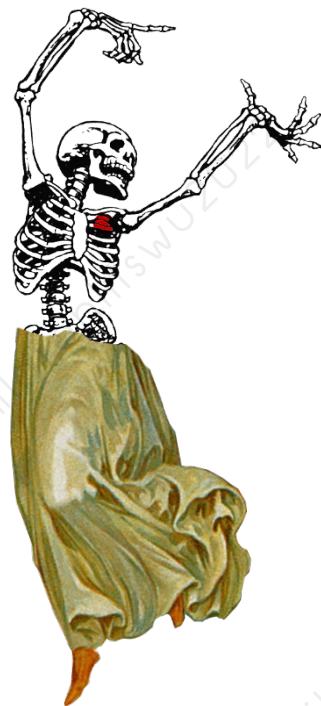
I used to be the person who never knows.

Today is the day. The day to let go.

1-2-3-4

Welcome to my show.

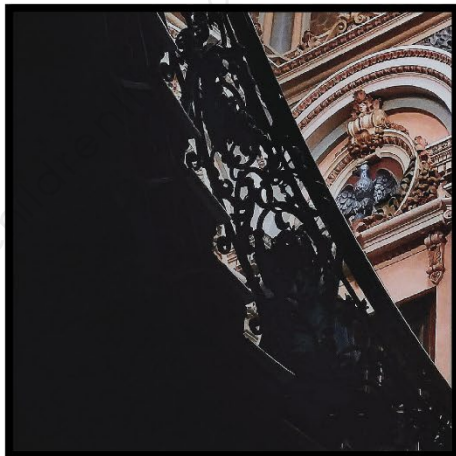
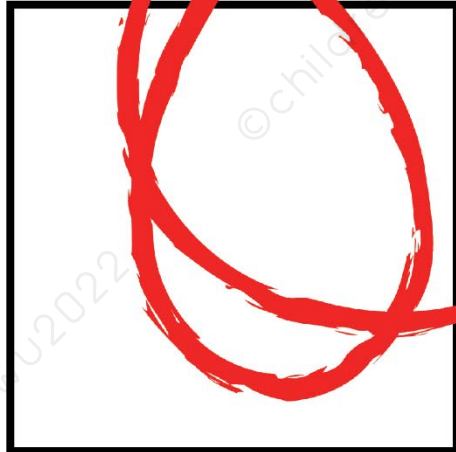
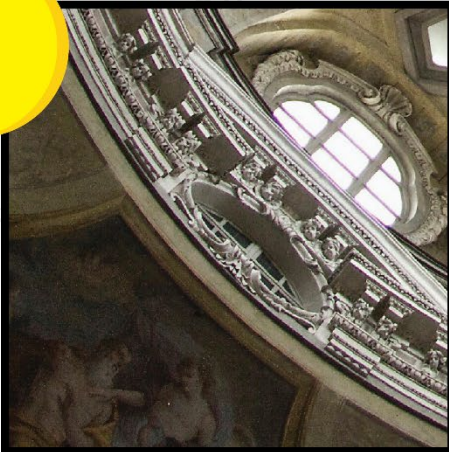
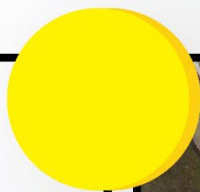

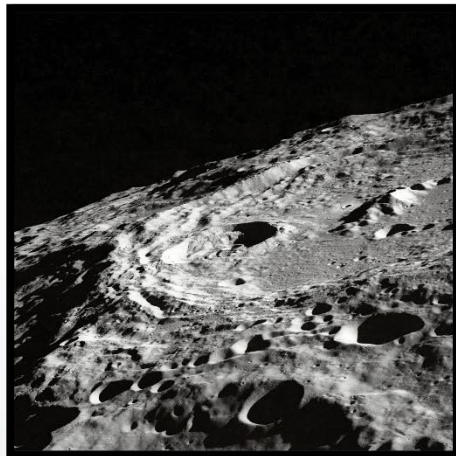
Dancing through... เลื่อนศพถ่าน

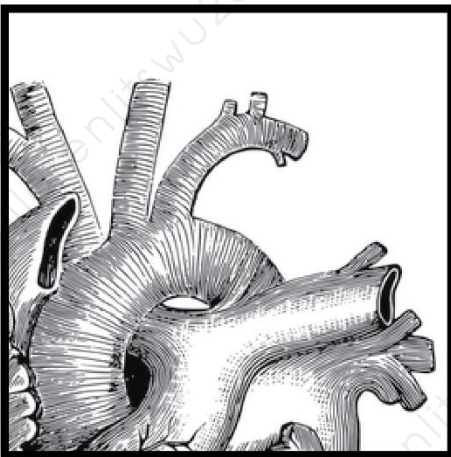

ใครคือ...

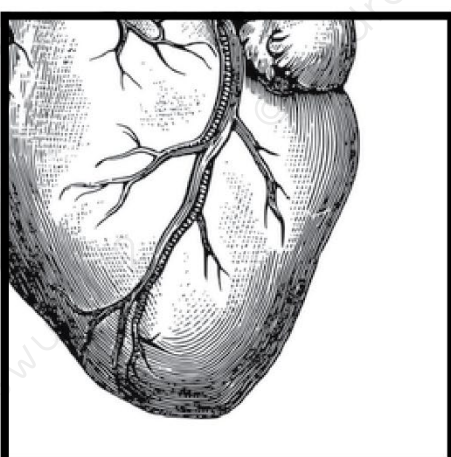

คนึง

ใจรันท

คหน้า

สารบัญ

ยินดีต้อนรับสู่เดือนทศสถาน

16

28

โลกของฉันคือลู่วิ่งไร้เส้นชัย

นมมะทึ 72

ค้างคาวผู้กลับหัวมาทั้งชีวิต

76

คติชาตกรรมนางฟ้าแม่ทูนหัว 80

102

วันหมดอายุของความสุขแสนหวาน

ตาข่ายดัก(ชาย)ฝัน

106

126

เงาหม่นจากเนื้อในกับประกายที่วาววับ

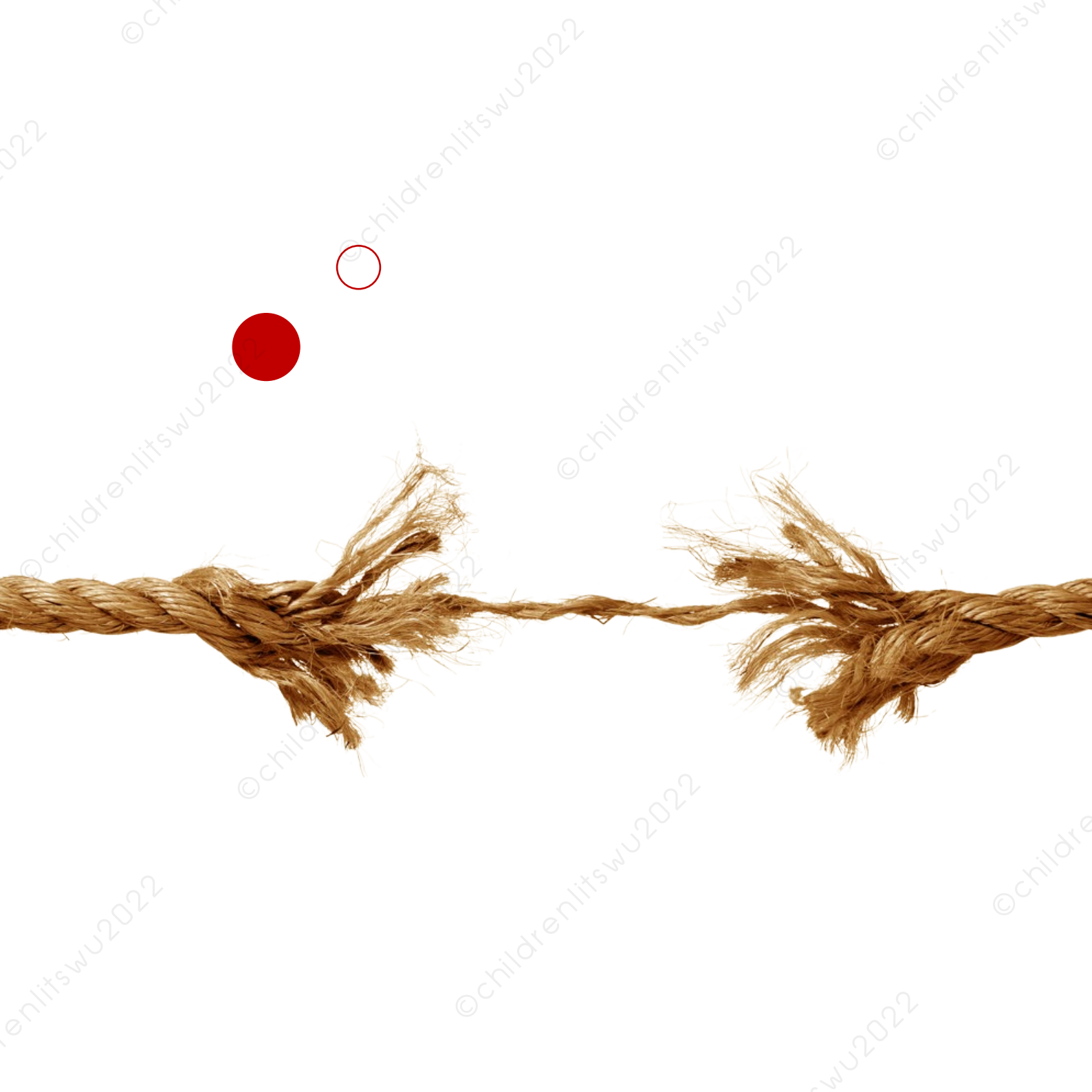
ผมควรเลิกอ่านบันทึกของเขาก่อนที่จะเป็นบ้าไปเสียก่อน 168

ลาก่อนและสัจคดี

184

แต่... เหล่านี้หมดทั้งหลาย

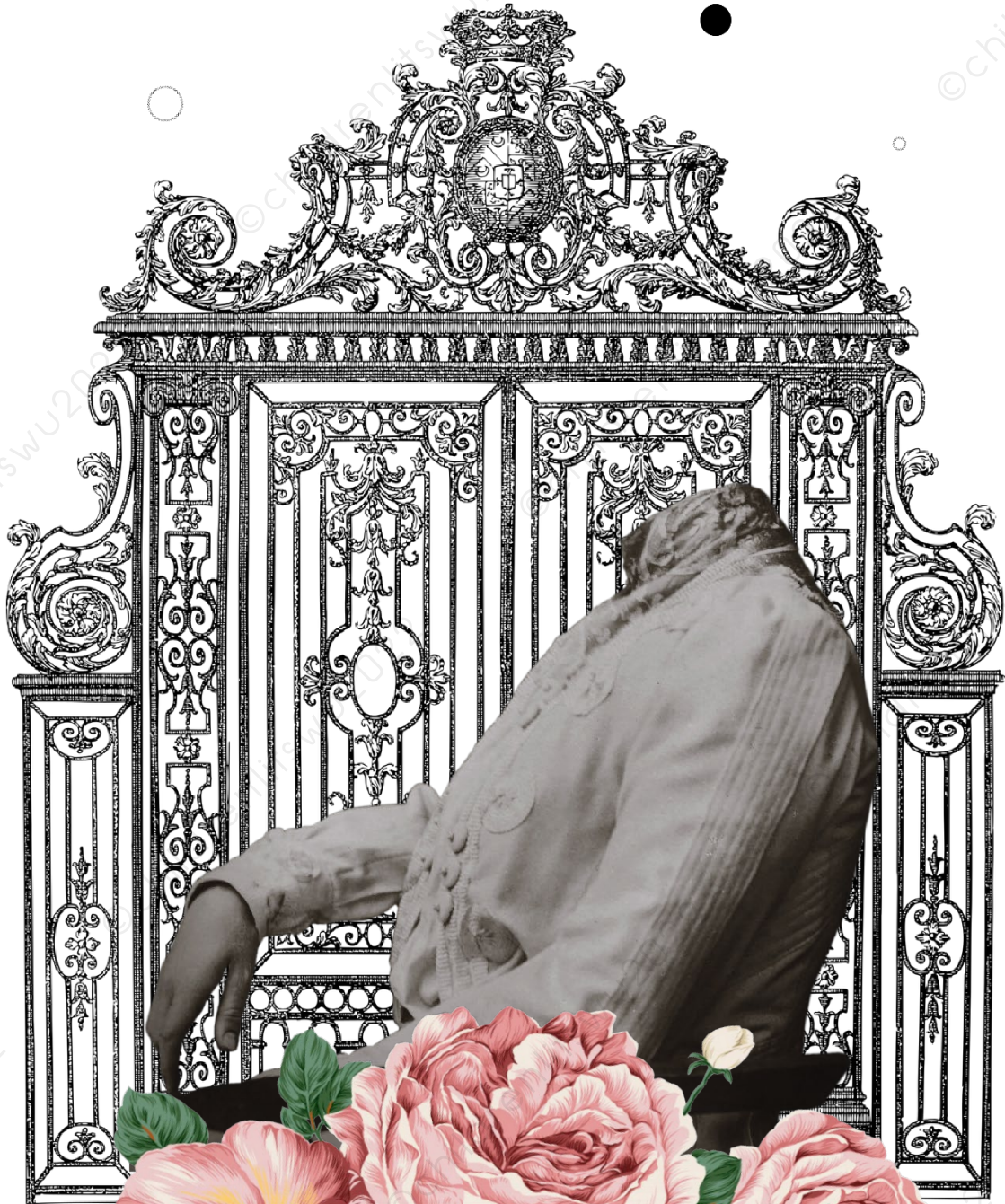

ยินดีต้อนรับสู่เดือนทศกาน

.....
Welcome to เดือนทศกาน

กาลขณะหนึ่งซึ่งไม่อาจจะบุढ़ได้ว่าเป็น
กาลขณะใด อาจจะเป็นกาลขณะใกล้ซึ่งระลึก
ย้อนกลับไปได้เพียงเสี้ยววิ หรือไม่กี่อาจเป็น
กาลขณะอื่นที่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก กาลขณะนั้นมี
นักเขียนสาวคนหนึ่งกักขังตนอยู่ในสถานที่พิศวงนาม
'เลือนทสถานที่' เธอหลีกเลี่ยงกายอยู่ใต้ชายคาแห่งกรงขังและ
ความเย็นเฉียบแห่งจินตนาการอันไร้แก่นสาร สถานที่แห่งนี้
ไร้ขอบเขต วนเวียน เลือนรางแทบไม่ต่างอะไรกับห้วงความฝัน

เลือนทสถานที่เป็นสถานที่หลีกเลี่ยงซึ่งน้อยคนนักจะหาเจอ
แต่ก็ไม่ใช่สถานที่ต้องห้ามซึ่งกีดกันไม่ให้ใครหน้าไหนเข้ามาจับ
จอง ตรงกันข้าม ที่นี่ล้วนเป็นแหล่งพึ่งพิงอันเหมาะสมของเหล่านัก
ฝันชั้นเลิศ แต่ละคนล้วนมีเรื่องราวเบื้องหลังที่ไม่ธรรมดา ยิ่งมาอยู่ใน
สถานที่พิเศษ ความพิเศษของเหล่าปัจเจกชนมีแต่จะกีดกันให้แต่ละคน
แยกออกจากกันไม่ต่างจากนักโทษขังเดี่ยว แต่ในขณะที่เดียวกันความ
พิเศษไม่ซ้ำใครของผู้อาศัยก็ล้วนช่วยวนใจให้บรรดานักสร้างสรรค์มา
เยือนสถานที่แห่งนี้กันอย่างไม่ซ้ำหน้า

เดิมนักเขียนสาวเองก็เป็นหนึ่งในแมลงเม่าที่ถูกไฟแห่งครวญคำนิ่งดึงดูดีให้เข้ามาติดกับ โลกความจริงกับความเท็จห่างจากกันเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด รั้วละอองพิศวงที่เธอได้เห็นในเรือนหลังนี้ต่างหากที่เข้ายวนชวนใจ ยิ่งเข้าใกล้ยิ่งหลงไหลในสิ่งที่ฟุ้งฝันหมายหยิบยกสิ่งยินยอมมาปลุกปั้นเป็นของล้ำค่า แต่ใจนเลยเธอกลับกลายเป็นฝ่ายถูกตรวนขัง คล้ายมีมือที่มองไม่เห็นบีบเค้นติดตรึง ดึงทิ้งไม่ให้หนีไปไหนพ้น

สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในเรือนทสสถานแห่งนี้ดูมไปด้วยความธรรมดาราบเรียบไปจนถึงสิ่งพิสดารชวนน่าใจหาย ห้องหับภายในมิใช่ห้องพักธรรมดาหากแต่เป็นเรือนแรมอ้ากว้างสำหรับเหล่านักโทษผู้กักขังหน่วงเหนี่ยวตนเองไว้ ไร้พัสติผู้คุมขัง ไร้ทวารบาลปกปักรักษาห้าม นักโทษบางห้องนำเคร้าถึงขนาดยึดถือประเพณีไร้แก่นสารอย่างการใช้อิตีตเมียยตีหรือไม่กี่ชั่วโมงที่ยังมาไม่ถึงบันทอนตัวเองลงเรื่อย ๆ ในขณะที่บางห้องกลับเลือกฝังกายลงในห้วงเพ้อ เผลอเรือเอออออกไปกับฝันหวานเสียจนไม่อยากตื่น กล่อมเกล้ามอมเมาตัวเองอยู่อย่างนั้นจนไม่อาจก้าวเท้าออกจากเรือนทสสถานแห่งนี้ได้

เอกลักษณ์ของสถานที่แห่งนี้คือความพิเศษของประตูแต่ละบานที่ล้วนมีร่องรอยสลักเสลาเรื่องราวของเจ้าของห้องปรากฏเด่นชัดอยู่บนบานประตู หมายเลขห้อง ไปจนถึงผนังรอบ ๆ ห้อง บนบานประตูมีซี่กรงเล็ก ๆ ให้พอมองลอดเข้าไปสอดแนมนักโทษคนอื่นได้ ขึ้นอยู่กับว่านักโทษคนนั้นจะยินยอมเปิดเผยความลับออกมาให้เห็นมากน้อยเพียงใด แต่ที่น่าฉงนและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเรือนทสสถานคือบนบานประตูไม่ได้ลنگลอนจากด้านนอก หากแต่เป็นประตูที่ไขจากด้านใน ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าของห้องจะเลือกไขออกมาหรือไม่เท่านั้นเอง

ยังได้เห็นสิ่งที่อยู่ในเลื่อนทสสถาน นักเขียนสาวแทบไม่ต่างอะไรกับนักเขียนอ่อนหัดที่ได้เจอกับชุมทรัพย์แห่งแรงบันดาลใจ ทีแรกเธออยากอยู่ที่นี้ อยากเขียนเรื่องราวของผู้คนที่นี้ อยากรู้ว่าทุกคนมีที่มาอย่างไร อยากใช้ทุกอย่างที่เธอมีเทหมดหน้าตักกับการเติมฝันในครั้งนี่ แต่ใครกันเล่าจะอยากให้ผู้ไร้ประสบการณ์ทำงานใหญ่ เธอยังเด็ก และเลือกมองชีวิตเพียงด้านที่สดใส แต่ได้พบกับเจ้าของห้องขังที่มีอดีตแสนธรรมดาที่ใคร ๆ ก็มิได้นักเขียนจึงชะล่าใจ แต่เมื่อขยับเข้าไปมองใกล้ ๆ เธอกลับพบแต่ความฝันเพื่อนเลื่อนราวกับฝันร้ายที่ชวนให้แทบอยากขว้างขวางานเขียนที่ดำเนินไปแล้วกว่าครึ่งลงบนพื้นแล้วกระตืบซ้ำให้เท่ากับความเจ็บปวดในใจที่เธอรู้สึกร่วมกับพวกเขาไปแล้ว

ความลับมากมายที่เธอได้รู้จักจากเลื่อนทสสถานแห่งนี้ล้นแล้วแต่ชวนให้เธอกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ปลายประสาทการรับรู้ขมปร่าเพราะสะอิดสะเอียดความไม่น่ามองของสันดานที่ยังลึกลงไปถึงชั่วหัวใจ ไม่ใช่ว่าเรื่องราวของพวกเขาน่าหวาดกลัวหากแต่ความธรรมดาสามัญอันตรงกันข้ามกับความสามัญที่พวกเขายึดถือต่างหากที่ชวนให้เธอคลืนไส้ บางห้องพักชวนให้เธอนึกถึงอดีตที่ตนเคยเจอ บางห้องพักชวนให้เธออยากร้องไห้เพราะสิ่งที่เธอกลัวได้เกิดขึ้นกับพวกเขาเหล่านั้นแล้ว

ก้นบึ้งธาตุแท้ของมนุษย์และอมนุษย์ทั้งหลายที่เธอได้เห็น รวมถึงความสนิทสนมใกล้ชิดกับพวกเขาที่มากเกินไปจนยินยอมแถมเผยความลับซ่อนเร้นซึ่งไม่เคยบอกให้ใครรู้มาก่อน พวกเขาผลัดกันกระซิบกระซาบถักทอเรื่องราวข้างในหัวใจของเธอ สารภาพหมดเปลือกจนเธอไม่รู้เลยว่าเธอจะกล้าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังได้อีก นี่ไม่ใช่หนังสือแบบที่เธออยากเขียน เธออยากเขียนหนังสือที่ทุกคนชอบไม่ใช่เรื่องราวไร้ร่องรอยโลหิตแดงฉานหากแต่ตลกร้ายจนไหลล้นอันไม่ได้เกิดจากความขัน ความขื่นต่างหากที่ชวนหัวไม่ออก

แต่บนโลกนี้มีหนังสือแบบนั้นด้วยหรือ...

หนังสือที่ไม่ว่าใครได้อ่านก็ต้องชื่นชมมือผู้จริง ๆ หรืออย่างไร แล้งงานเขียนประเภทที่ถ้าไม่โดนดูถูกก็ได้รับการสรรเสริญนั่นอีก ในโลกนี้มีหนังสือแค่สองประเภทเท่านั้นเองใช่ไหม นักเขียนสาวผู้อ่อนประสพการณ์ไม่รู้ เธอไม่เคยรู้อะไรเลย เธอยังอ่อนหัดเกินกว่าจะเขียนอะไรได้ อ่อนล้าไร้พลัง ชี้ตลาดไร้ความกล้า ทั้งยังตกเถียงต่อต้านคัดค้านตัวเองอยู่อย่างนั้น เหมือนคนโง่ที่เดินวนเวียนอยู่ในเขาวงกตไร้ทางออกอย่างหลีกหนีมันไม่พ้น ต้องยอมรับให้ได้ว่าเธอเป็นคนเลือกเดินเข้ามาในเส้นทางสถานเอง และเธอก็เดินวนอยู่ในนี้นานเสียจนหลงลืมทางออกเสียแล้ว

ความตั้งใจแรกคือการเที่ยวชม แต่ต้องทุกข์ตรม
เพราะความโหดเลวของคนจนกลายเป็นหนึ่งในผู้อาศัย
แม้ยากปฏิเสธก็ทำไม่ได้ เพราะตอนนี้เธอกลายเป็น
หนึ่งในพวกเขาแล้ว

เสียงฝนพรำด้านนอกชวนให้อาริณขลุกขม่นขณะมองออกไปนอกซีกทรงซึ่งขวางกั้นระหว่างตนกับโลกภายนอก เสียงหวีดหวิวของสายลมด้านนอกชวนให้บรรยากาศชื้นฝนอึดอัดมากขึ้นกว่าเดิมเท่าตัว อาริณยกมือขึ้นลูบแขนตัวเองอย่างแผ่วเบา เมื่อสัมผัสได้ถึงปากกาคอแรงในมือเธอก็นึกขึ้นได้ว่าตนกำลังเร่งเขียนผลงานชิ้นสำคัญ

แต่เธอกำลังเขียนเรื่องราวเช่นไรอยู่กันล่ะ...

เรื่องโรแมนติกหรือ เรื่องตลกร้ายหรือ หรือเรื่องราวมาตกรรมลึกลับที่จับมือใครดมไม่ได้ เธอหันไปเหม่อมองหน้ากระดาษที่กระจัดกระจายทั่วห้อง เธอกำลังเขียนอะไรอยู่กันนะ สองเท้าเปลือยเปล่าพาร่างบางของเธอเดินผละออกไปจากหน้าต่างบานกว้าง ในใจพลางนึกให้ออกว่าตนกำลังเขียนอะไรอยู่กันแน่ ก็ปีแล้วที่เธอเอาแต่ถามตัวเองในขณะที่ขังตัวเองอยู่ในเลือนทสถานที่แห่งนี้

อาริณได้ยินเสียงขว้างปาข้าวของดังมาจากโถงทางเดินเหมือนทุกวัน จากความเงิบลงัดที่เธอประสบกลับกลายเป็นได้พบแต่เสียงทุบประตูปะปนกับเสียงทุบผนังและเสียงเขย่าซีกทรง อาริณส่ายหน้าอย่างเอือมระอา ยอมรับว่าตัวเธอในตอนนีไ้ใกล้คลั่งเต็มทน ท่ามกลางความวุ่นวายภายนอก ในหัวก็ยังคงพยายามเค้นให้ออกว่าตนกำลังเขียนเรื่องอะไรอยู่กันแน่ แสงจากสายฟ้าสาดผ่านซีกทรงหน้าต่างเข้ามาบางจังหวะ บางครั้งเธอพบเงาของใครบางคน สาดลงบนผนัง แต่เมื่อสายฟ้าฟาดลงมาอีกครั้งเงาพวกนั้นก็หายไปแล้ว

ณ เลื่อนทสถานที่แห่งนี้ผู้คนเดียวเข้าเดี่ยวออกกันตามใจชอบอยู่แล้ว พวกเขาทราบดีว่านักเขียนสาวต้อนรับทุกคน แต่ก็มีบางจังหวะเช่นกันที่เธออยากอยู่คนเดียว แต่ใครจะรู้เมื่อปล่อยให้พวกเขาเข้ามาเดินเล่นในหับบ่อย ๆ แล้ว ด้วยจิตใจที่ไม่เข้มแข็งมากพอเจ้าของห้องอาจถูกช่วงชิงอำนาจแห่งการปฏิเสธไปโดยไม่รู้ตัว โดยเฉพาะในคืนนี้ที่เธอตั้งใจว่าจะเขียนงานให้เสร็จ แต่พวกเขาก็ไม่เคยเห็นใจ ไม่เคยยินยอมให้เธอจดจ่อกับหน้ากระดาษตรงหน้าได้เกินนาทีเลยสักครั้ง

นักเขียนสาวก้มลงเก็บกระดาษอยู่ที่โถงขย้าจนกลายเป็นก้อนกลมเกลื่อนพื้นซึ่งเดิมตั้งใจจะปลงในถังขยะข้างโถงทำงาน บางสิ่งลึกลับใจให้เธอคลั่งก่อนกระดาษเหล่านั้นดู ภาพนักโทษคนหนึ่งพลันปรากฏขึ้นข้างกาย ท่าทางขาด ๆ เกิน ๆ ของนักโทษคนนั้นปรากฏออกมาตรงหน้าแลดูไม่สมประกอบเหมือนงานเขียนของเธอไม่ผิดเพี้ยน ยิ่งเธอพินิจนักโทษตรงหน้าก็ยิ่งนึกถึงถึงความอ่อนแอของตัวเอง เธอลงมือขย้ากระดาษอีกครั้งนักโทษที่เธอลังก็หายไป กลายเป็นอากาศธาตุไม่ต่างอะไรกับก่อนความคิดที่เธอเพียรคิดหัวแทบแตกแต่ก็ไม่มีควมกล้ามากพอที่จะถ่ายทอดเรื่องราวออกไปเสนอให้ใครก็ตามที่เธอคิดไปเองว่าพวกเขาจะไม่มีวันเข้าใจ

ยิ่งคลั่งหน้ากระดาษออกอ่านอาริฎก็ยิ่งนึกสมเพชตัวเอง นักโทษมากมายทั้งชายและหญิง คนแก่และเด็กเล็ก หรือแม้แต่พวกที่ไม่ใช่มนุษย์ต่างก็รูกันเข้ามาเหยงโฉมหน้าไม่น่ามองให้เธอยลโฉมผลงานแสนเหยงของตน เธอเป็นผู้เชื่อเชิญพวกเขาเข้ามาแต่พวกเขากำลังแหกกรงขังที่ขวางกั้นระหว่างผู้เยียมชมกับผู้ต้องขังออกมา ตอนที่เธอเหม่อมองนักโทษเหล่านั้น เธอไม่ได้รู้สึกดีที่ต้องมาเห็นพันนาการมากมายที่ติดตรวนพวกเขาเอาไว้ แต่การเหม่อมองพวกเขาก็ไม่เคยทำให้เธอรู้สึกดีกับตัวเอง กลับทำให้เธอรู้สึกอดสูราวกับเด็กสาวที่

กำลังยืนเปลือยเปล่าต่อหน้าคนทั้งโลกทั้ง ๆ ที่ตัวเธอยังสวมเสื้อผ้าอยู่ครบทุกชิ้น สิ่งที่ซ่อนอยู่หลังการปกปิดอันมิดชิดของเธอค่อย ๆ จัดแ่งช่องว่างของสถานกักกันที่เธอลงกลอนประตู ปิดตายออกมาเผยโฉมให้คนทั้งโลกเหยยหยันเธอ นักเขียนจึงชิงเหยยหยันตนเองก่อนที่ทั้งโลกจะหันหลังให้ตน

ความรู้สึกไร้จุดยืน ว่าวุ่นใจไม่เคยหยุด ย้อนแย้ง ย้ำเตือน เลื่อนราง พันเพื่อน ทุกอย่างปะปนกันไปหมดจนแทบบ้า เธออยากแตกต่างแต่ในขณะเดียวกันก็พยายามทำในสิ่งที่คนอื่นพอใจ หวาดกลัวไปหมดว่าทุกคนจะรังเกียจผลงานของเธอ ลึก ๆ แล้วเธอก็ไม่ได้เกลียดเรื่องราวของเหล่านักโทษในเรือนทสสถาน แต่เธอกลัวว่าผู้คนจะไม่ยอมรับต่างหาก กลัวผู้คนจะเหยียบย่ำเหล่าเพื่อนร่วมขังของเธอ เหมือนเธอกำลังยืนอยู่บนพื้นหมื่นหมื่นตรงกลางระหว่างโลกภายนอกกับเรือนทสสถาน ถ้าหากเธอเลือกยอมรับเหล่านักโทษได้ เธอคงภูมิใจและอยากทำความรู้จักกับเหล่าเพื่อนร่วมขังทั้งหลาย

อาริณอุทอนหายใจพร้อมกับทิ้งตัวลงบนพื้นห้องขังสี่เทาที่มืด หลับตาฟังเสียงเม็ดฝน เม็ดแล้วเม็ดเล่ากระทบกับพื้นดินนุ่ม ๆ นอกเรือนทสสถาน เหม่อมองเพดานตรงหน้าด้วยสายตาว่างเปล่า เหล่านักโทษมากมายยังคงทูปผนังเสียงดังกึกก้อง เธอได้ยินเสียงฝีเท้า เสียงบทสนทนา เสียงทะเลาะวิวาท เสียงไว้วาย เสียงร้องไห้ เสียงหัวเราะ มากคนมาก ความ มากสิ่งเรียกร้องไม่ซ้ำกันเลยสักคน เธอหลับตาลงคล้ายพยายามวิงหนีจากเสียงกระซิบมากมายที่นักโทษเหล่านั้นพร่ำบอก ความลับ ความปรารถนา ความทะเยอทะยาน สิ่งที่ชอบ สิ่งที่เกลียด หรือแม้แต่ความตาย แม้ใช้มือปิดหูแนบสนิทเพียงใดก็ยังรับรู้ได้ด้วยใจมันค่อย ๆ ซึมลึก ซึมซาบจนแยกไม่ออกแล้วว่านี่คือความรู้สึกของเธอเองหรือของนักโทษกันแน่

ในที่สุดอาริณก็ทนไม่ไหว ถ้าหากมีสองทางเลือกคือลงมือเขียนกับละทิ้งมันไปเพราะกลัวสายตาของคนอื่น เธอควรเลือกสักทางสักทางที่เธอจะไม่มีวันกลับมาเสียใจกับตัวเอง ภายหลัง อาริณตัดสินใจคิดว่าปากกาควอแรงแล้วเดินไปที่ประตู เลิกพรมเช็ดเท้าหน้าประตูขึ้น เผยให้เห็นกุญแจทองคำประจำห้องซังของเธอ

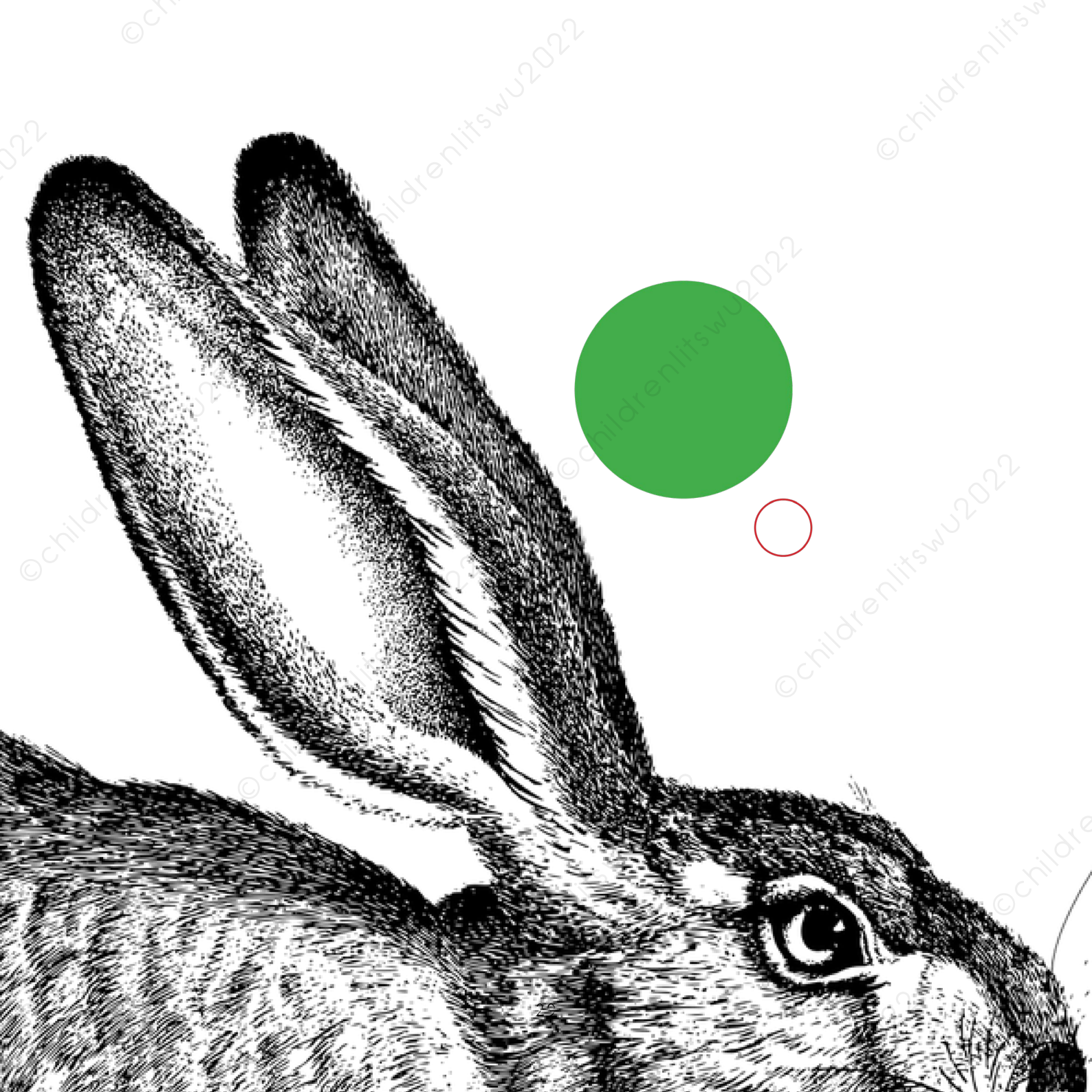

แกร์ก

อาริณเหม่อมองมือตนที่กำลังสั่นเทา สิ่งที่ต้องทำต่อไปคือก้าวออกไปเผชิญหน้าเหล่าเพื่อนร่วมซังทั้งหลาย ฉับพลันความกลัวเข้าครอบงำจิตใจจนแทบก้าวขาไม่ออก เธอไม่อาจย้อนกลับไปที่ความรู้สึกตั้งต้นของนักสำรวจตัวน้อย ไม่สามารถยินยอมรับฟังเรื่องราวของเหล่านักโทษอย่างจริงใจเพราะเธอซี้ซลาดเกินไป แต่เธอจะไม่ละเลยพวกเขาอีกแล้ว เธอจะตั้งใจฟังเรื่องราวของพวกเขาอย่างดีที่สุดนับจากนี้เป็นต้นไป...

โลกของฉันคือคู่มือไร้เส้นชัย

My Way

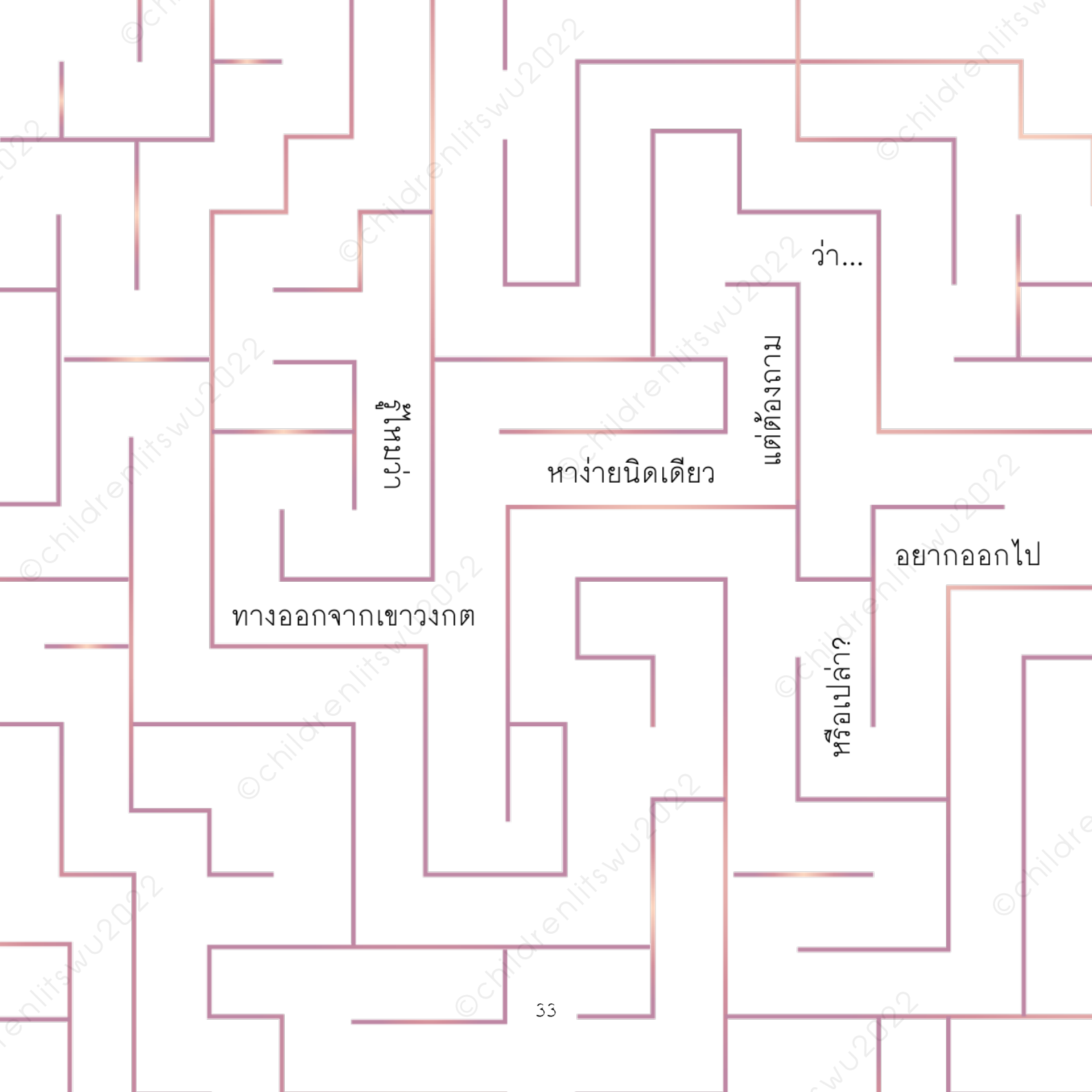

โลกของบางคน
อาจเป็นโรงละคร

טוֹרְנָמֶנְט

แต่ต้องถาม

ว่าง่ายนิดเดียว

หรือเปล่า?

ว่า...

ทางออกจากเขาวงกต

อยากออกไป

มหาสมุทร

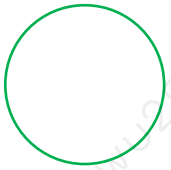

ตู้ปลา

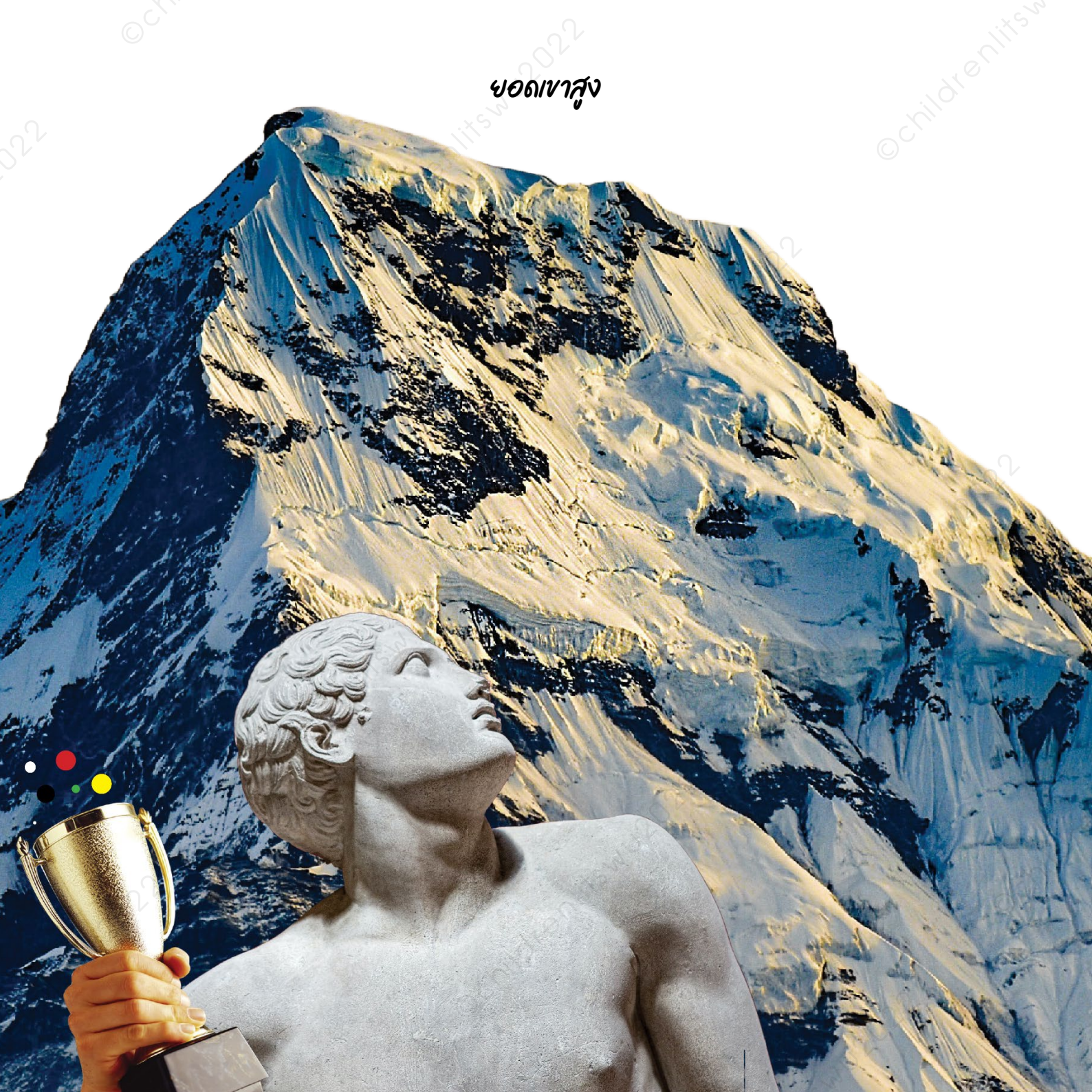
ห้องแคบ ๆ

ห้องกว้าง ๆ

ยอดเขาสูง

เขาสักสุดคณนา

1

// โลกของฉันคือ...

2

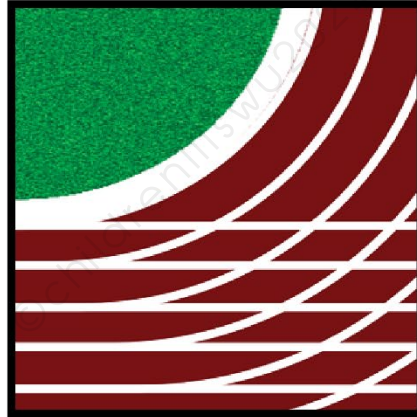

ลู่วิ่งไร้เส้นชัย

ฉันทวงมาจากนชั้น

ชั้นกับจิ้งจอกและการก้าว
การลงหน้าหนักทำ
สาขลมปะทะใบหน้า

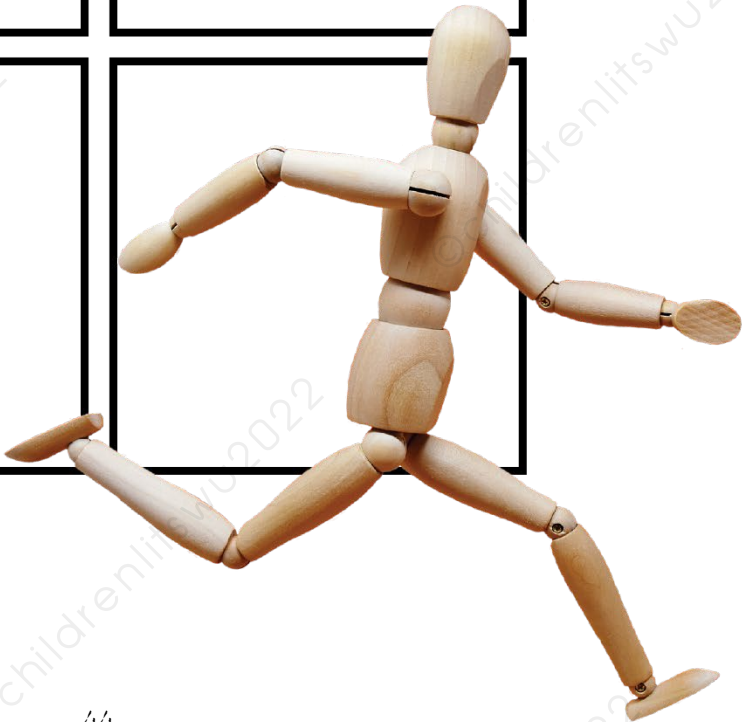
เลขช้กับควมร้สึก
ตอหน้าหน้า

เรื้อตามหลัง

บางครั้งฉันรู้สึกดีเวลาวิ่ง

แต่บางครั้งก็รู้สึกท้อ

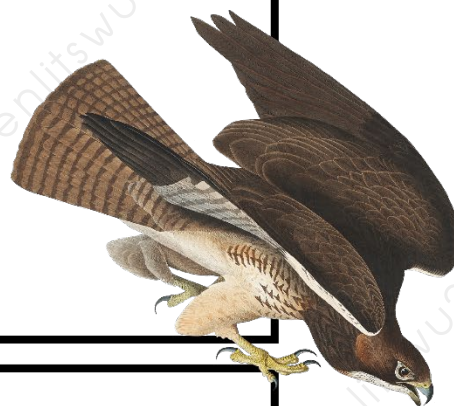

บางครั้ง
บางครั้ง
บางครั้ง
และบางครั้ง...

กว่าจะผ่านแต่ละครั้งไปได้
ไม่มีครั้งไหนง่ายเลย

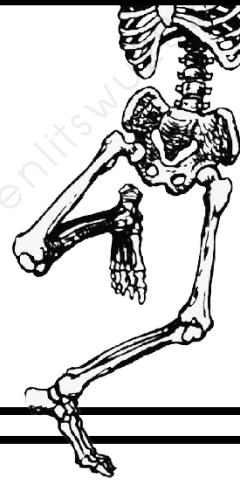

ฉายาครึ่ง
ฉันทายกเขตวัง

แต่ฉันเกลียด
แผ่นรางวัลของคนอื่น

ฉันจึงต้องวิ่งต่อไป

จนกลายเป็นนิศภัยเก่า
เกินเยียวยาไปแล้ว

ตอนเด็ก ๆ
ฉันวิ่งไปฉี่มาไป

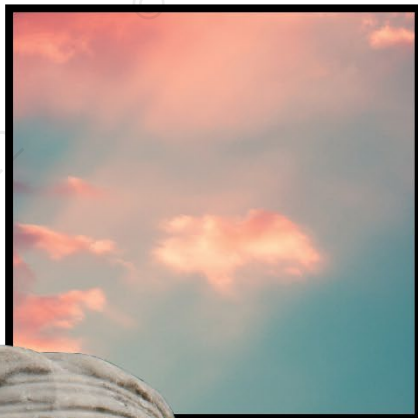

//แต่ทำไม
ตอนนี้ฉันไม่ฉี่มาเลย

อาจเพราะ
ตอไม้ที่ฉันทิ้งชัะปอย

ตอไม้ที่ฉันทิ้งแก่กว่าฉันทิ้ง
มีเขอะเกินไ้ไป

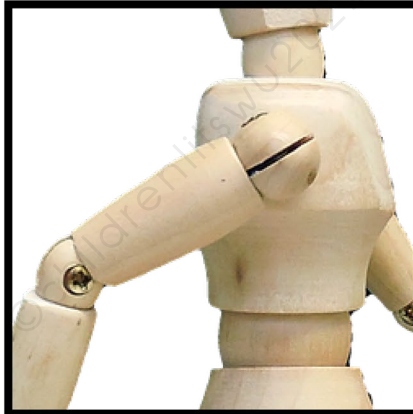
ฉันเคยลองเปลี่ยน
จากวงระยະสีน
มาเป็นวงมาราธอน

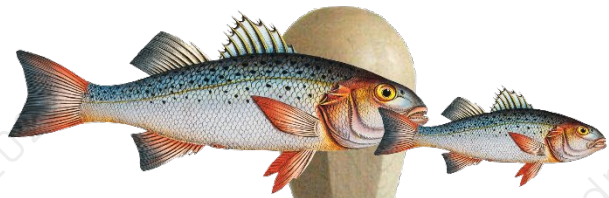
คิดว่าอย่างน้อยก็คง
ได้ชิมวิฑ้างทางบ้าง

// ต่ำเพราะฉันวิ่งทั้งห้าตา

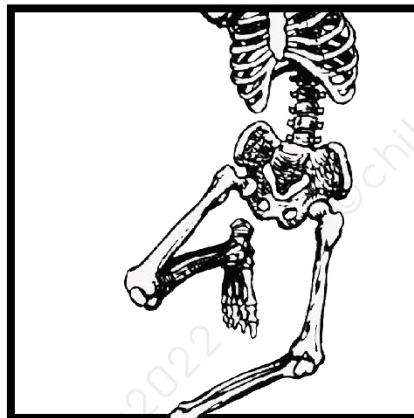

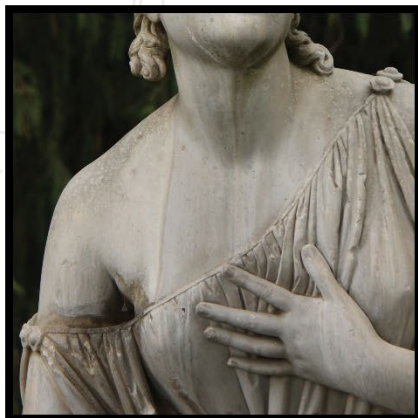
ภาพข้างทางเลยจึงเบลอ
จนมองอะไรไม่เห็น

ฉันเคยหลอกตัวเองว่า
เลิกวิ่งแล้ว

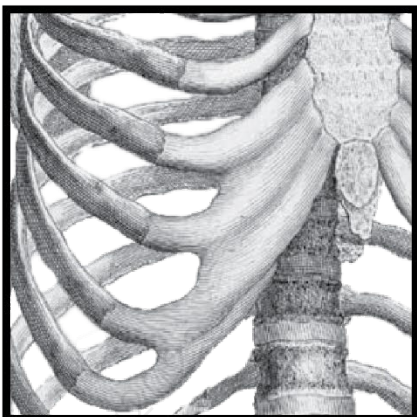
แต่ฉันก็ยังคงวิ่ง
วิ่งต่อไป
เหมือนคนบ้า

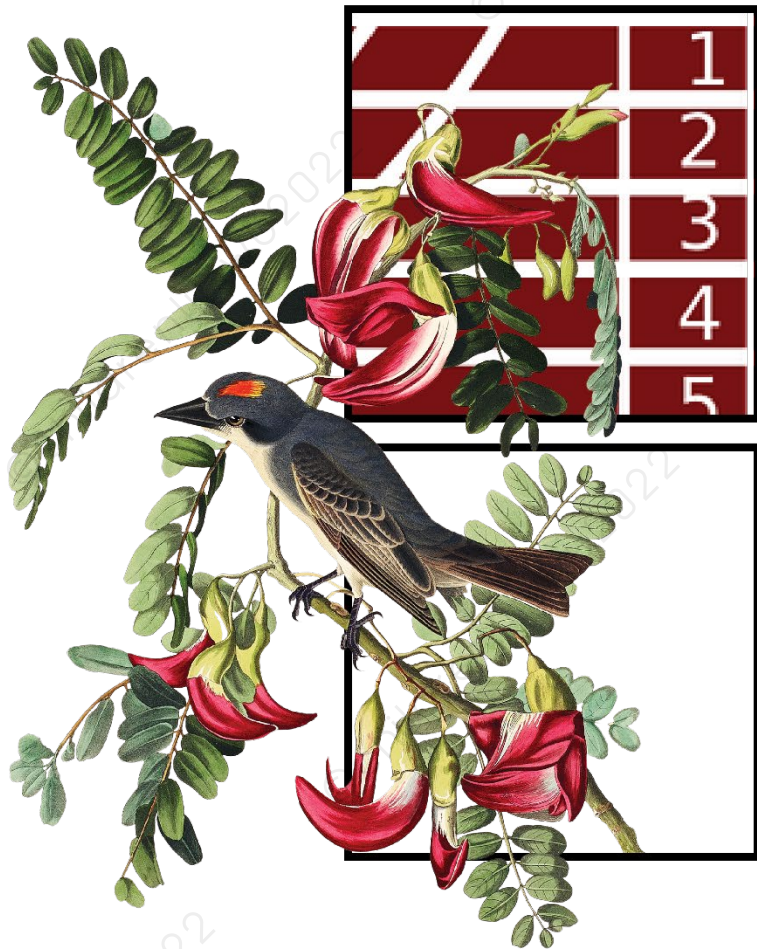

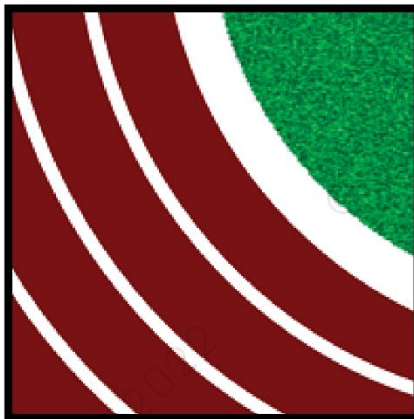
เพราะฉันรู้ว่า
ถ้าวันนี้ฉันหยุดวิ่ง

วันนั้นฉันจะกลายเป็น
คนบ้าไปจริง ๆ

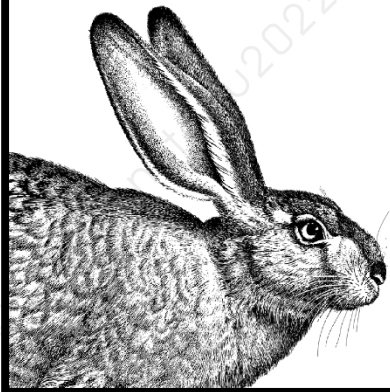

วันหนึ่งฉันตัดสีน้ำ
วางกลับไปปรีมต้นไม้

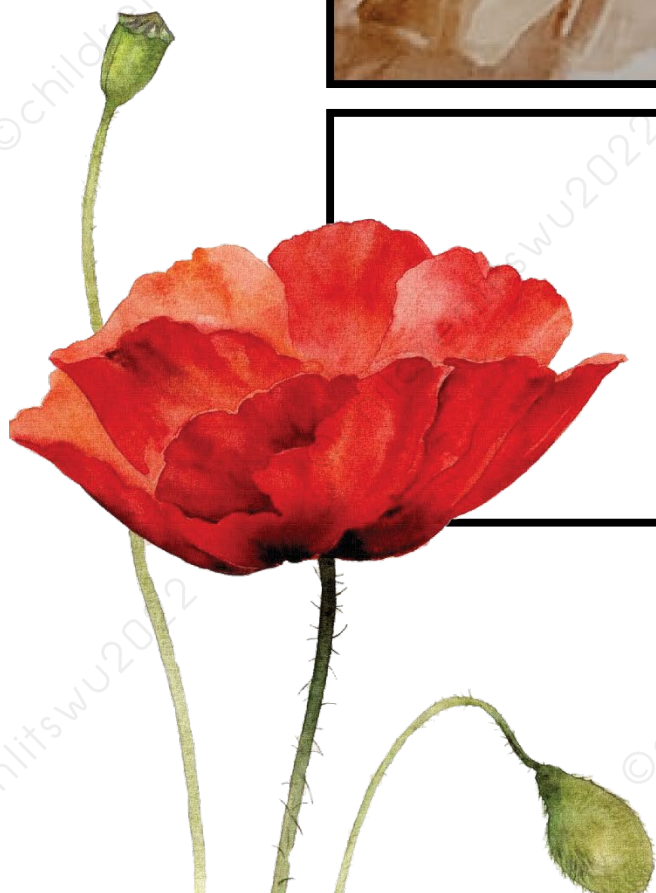
เมื่อก่อนมีแต่คนชื่นชมที่
ฉันวิ่งไปข้างหน้า

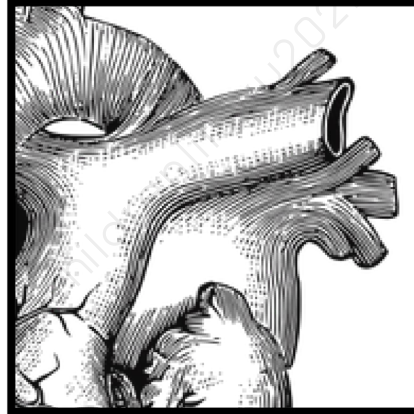
แต่ไม่มีใครรู้เลยว่า
การตัดสินใจเดินเล็ง
กลับไปจุดเริ่มต้น
ก็ต้องใช้ความกล้ามาก
เหมือนกัน

ฉันเลิกสนใจคำพูดคนอื่น
ตั้งหน้าตั้งตาวิ่งไปที่
จุดเริ่มต้นอีกครั้ง

การเริ่มต้นใหม่ครั้งนี้
ฉันบอกกับตัวเองว่า
จะไม่วิ่งแข่งกับใครอีก

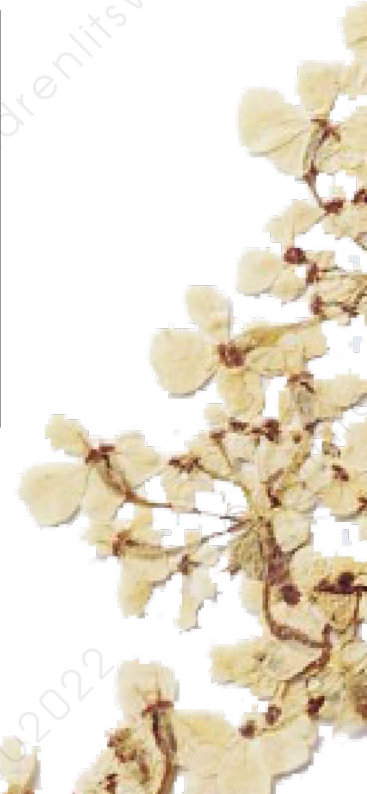

ฉันจะแข่งขันกับ
ตัวเองเท่านั้น

สบายใจจัง

สบายใจที่สุดเลย

ในที่สดฉันก็มองไม่เห็น

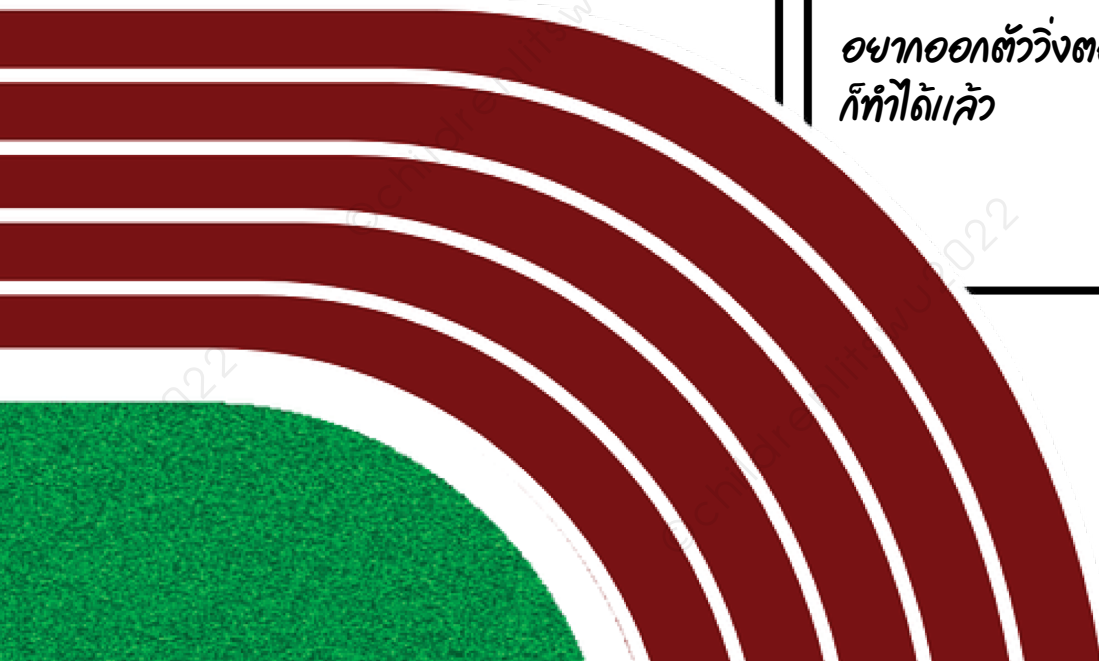

//แผ่นเสียงของคนอื่นแล้ว

อยากออกตัววิ่งตอนไหน
ก็ทำได้แล้ว

ในที่สุดฉันก็ได้วิ่ง...

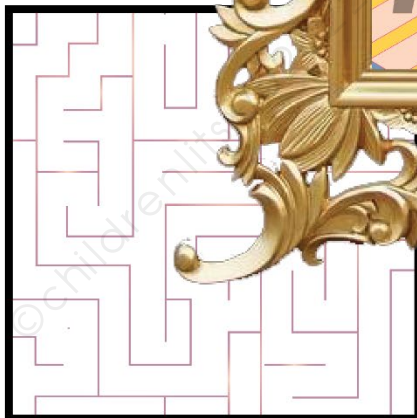
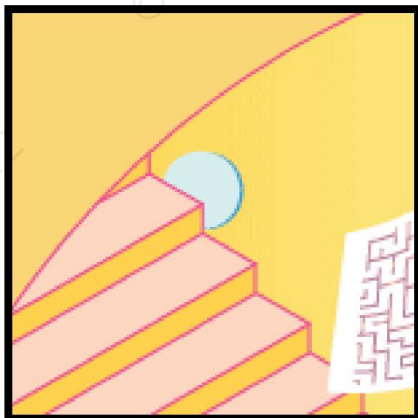
อย่างมีความสุขเสียที

โลกของบางคนอาจเป็น
โรงละคร

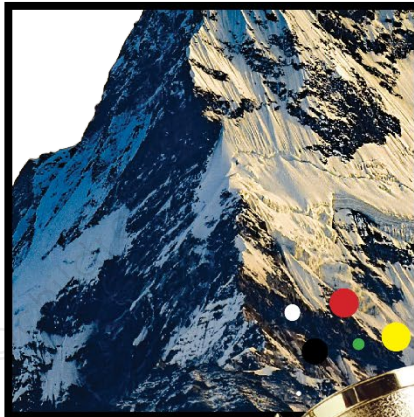
ห้องโถง ๗

အိတ်ကွဲ

ยอดเขาสูง

เวลา

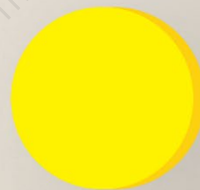
สุดคนหา

นัมมะห์

NAMUH

ณ เลื่อนทสสถาน มีสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กอยู่ชนิดหนึ่ง พวกมันเรียกขานตัวเองด้วยคำว่า

“นัมมะห์”

สิ่งมีชีวิตเหล่านี้มีขนาดเล็กมาก เล็กจนมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น แต่ ๑ แต่พวกท่านอย่าได้ไปสะกิดเส้นเชือกที่ขึงตึงอยู่ทั่วเลื่อนทสสถานนี้เชียวนะ เพราะแม้สะกิดด้วยแรงเพียงปลายก้อย พวกเหล่านัมมะห์ที่น่าสงสารก็จะร่วงกรอุกันลงมาไม่ต่างอะไรกับน้ำค้างที่เกาะอยู่บนใยแมงมุม

ลักษณะหน้าตาของพวกนัมมะห์นั้นเรียกได้ว่าใกล้เคียงกับลิงมาก มันเดินสองขาได้ ปีนป่ายโลดโผนบนเส้นเชือกก็ทำได้ เพียงแต่พวกมันไม่มีหาง สิ่งของมันชื่นชอบที่สุดก็คือการไต่เชือก

ท่วงท่าการไต่เชือกของนัมมะห์นั้นสร้างความฮือฮาให้กับเหล่านัมมะห์ด้วยกันเองเป็นอย่างมาก ยิ่งนัมมะห์ตัวไหนมีท่าทางการปีนป่ายน่าหวาดเสียวแบบนักกายกรรมมืออาชีพ นัมมะห์ตัวนั้นก็จะได้รับคำสรรเสริญเยินยอจากพวกพ้องนัมมะห์ด้วยกันเอง แต่เมื่อนัมมะห์ตัวใหม่ที่ทำได้ดีกว่า ความสนใจต่าง ๆ ก็พุ่งตรงไปที่นัมมะห์ตัวนั้นไม่หันกลับมาแลเหลียวนัมมะห์ตัวเดิมที่เคยโดดเด่นอีกเลย

ดังนั้นสิ่งที่เจ้านัมมะห์มักจะทำในเวลาว่างคือการฝึกซ้อมท่วงท่าการปีนป่ายเชือก ยิ่งท่าทางน่าหวาดเสียวเท่าไรยิ่งดี สิ่งมีชีวิตชนิดนี้พร้อมอุทิศทั้งชีวิตเพื่อให้ตนโดดเด่นยิ่งกว่าใครอยู่แล้ว ยิ่งมองยิ่งน่าชื่น เจ้านัมมะห์ไต่เชือกแล้วไต่เชือกอีกเพื่อให้ตนโดดเด่นเป็นที่หนึ่ง แม้ในใจจะรู้ดีว่าถ้าหากไต่พลาด ตนอาจตกลงไปตายข้างล่างอย่างน่าอนาถเมื่อไรก็ได้

วันหนึ่งมีเด็กชายคนหนึ่งเดินผ่านมาพร้อมกับสมุดบันทึกเล่มโตและแว่นขยายกำลังสูง เด็กชายสอดส่องไปทั่วทุกแห่งหนเพื่อตามหาสิ่งมีชีวิตพิศวงสำหรับจดบันทึกความพิเศษของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นแล้วนำไปส่งคุณครู

เด็กชายพบตัวนัมมะห์เข้าโดยบังเอิญ เขาเฝ้าสังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมของตัวนัมมะห์อย่างใกล้ชิด เด็กน้อยได้รู้ว่าที่แท้เจ้านัมมะห์เหล่านี้กินอาหาร 3 มื้อ และนอกจากจะมีความทะเยอทะยานในการเป็นที่หนึ่งแล้วยังมีความคิดซับซ้อนกว่าที่ตาเห็น

ครั้งหนึ่งเด็กชายทันได้สังเกตเห็นความริษยาของนัมมะห์ตัวหนึ่งที่มีต่อนัมมะห์หน้าใหม่ที่เพิ่งทำการแสดงเสร็จสดๆ ร้อน ๆ ต่อหน้าเจ้านัมมะห์ตัวนั้นก็ชื่นชมคนอื่นแต่กลับเป็นผู้เข่าเชือกให้เพื่อนนัมมะห์ผู้โดดเด่นตัวนั้นตกลงไปตาย เด็กชายรีบจดบันทึกพฤติกรรมน่าฉงนของเจ้านัมมะห์อย่างกระตือรือร้น เขาคิดว่าตนเพิ่งค้นพบสิ่งมีชีวิตที่แสนพิศวงที่สุดเข้าแล้ว

เมื่อสังเกตไปเรื่อย ๆ ความคุ่นเคยสายหนึ่งก็แล่นปราดไปทั่วร่างของเด็กน้อย เขาคุ่นเคยเหลือเกินเหมือนเคยรู้จักเจ้าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้มาก่อน คลับคล้ายคลับคลาเหมือนเคยเจอที่ไหน แต่ก็พูดออกมาไม่ได้ กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเหมือนความคุ่นเคยเหล่านั้นติดอยู่ที่ปลายลิ้น ในใจพลางคิด เจ้าสิ่งมีชีวิตชนิดนี้คืออะไรกันนะ นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก

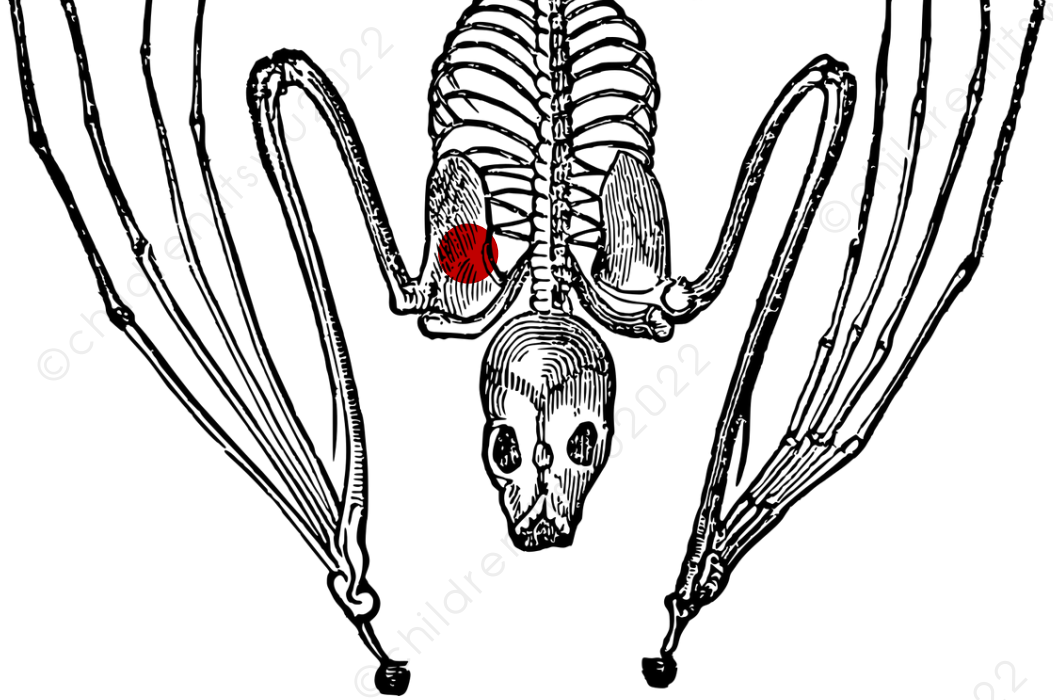
เมื่อวันประกาศผลคะแนนมาถึง เด็กชายได้คะแนนน้อยที่สุดในชั้น คุณครูบอกว่าสิ่งมีชีวิตที่เขาค้นพบไม่น่าสนใจเลยสักนิด เพราะเราทุกคนต่างก็พบเห็นสิ่งมีชีวิตประเภทนี้กันอยู่แล้วมิใช่หรือ

หลังจากสิ้นคำพูดของคุณครู ความคุ่นเคยปริศนาได้ถูกเทกระจาดออกมาแล้ว ในที่สุดเด็กชายก็นึกออกเสียที่ว่าตัวนัมมะห์ที่ตนพบนั้นคล้ายกับสิ่งมีชีวิตชนิดใด

คางคางผู้ แห่แห่มาทั้งชีวิต

Mad Bat

คดีฆาตกรรมนางฟ้าแม่ทูนหัว

.....
Death of the Fairy Godmother

คำให้การดูสาวคนโต

ข้ากำลังเตรียมตัวจะไปร่วมงานเลี้ยงฉลองของเจ้าชาย พอติดที่ข้ากำลังจะไปบอกน้องสาวบุญธรรมให้เฝ้าบ้านดี ๆ เมื่อคราวก่อนนางเอาแต่เที่ยวเล่นเกือบทำบ้านวอดเพราะเปิดเตาอุ่นอาหารทิ้งไว้ ท่านถามว่าทำไมจึงไม่พานางไปด้วยอย่างนั้นหรือ ท่านก็รู้ว่านางแตกต่างจากพวกเรามาก แต่งตัวก็ฉิว ๆ พฤติกรรมก็แปลก ๆ แน่่อนว่าข้าไม่อยากทำให้ตระกูลเสื่อมเสีย การที่เราไม่พานางออกงานสังคมล้วนเป็นการช่วยเหลือครอบครัวฝั่งพ่อของนางทั้งนั้น ท่านยังหาว่าเราใจดำอีกหรือ

ข้าเดินตัดสนามหลังบ้านมุ่งหน้าไปที่เรือนครัวซึ่งแยกเป็นเอกเทศจากคฤหาสน์ ข้ามองเห็นของเหลวสีฟ้าเปล่งประกายระยิบระยับหยุดเป็นทาง ข้าเดินตามไปจนถึงต้นเหตุของสารสีฟ้าเหล่านั้น แล้วข้าก็พบเข้ากับร่างของนางฟ้าแม่ทูนหัว ท่าทางการตายของนางไม่รู้ว่าควรเรียกว่าพิเศษหรือพิสดารดี ข้าจะเล่าให้พวกท่านฟัง

ข้าเคยได้ยินเรื่องของนางฟ้าแม่ทูนหัวมามาก ส่วนใหญ่มักมาจากนิทานที่ท่านแม่ชอบเล่าให้น้องสาวของข้าฟัง นางฟ้าแม่ทูนหัวมักจะยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือเหล่าเด็กสาวผู้น่าสงสารที่มีชีวิตแสนขมขื่น ข้าไม่รู้ว่านางมาที่สวนหลังบ้านของเราทำไม ภายในคฤหาสน์ตระกูลเราไม่มีใครที่เหมาะสมกับมนตร์วิเศษของนางเลยสักคน ที่แน่ ๆ คือไม่ใช่ข้า อย่างซินดี้ยิ่งไม่มีทางเป็นไปได้ นางไม่ใช่เด็กสาวใสซื่อที่เฝ้าบันไดรับความช่วยเหลือจากใครง่าย ๆ แน่่อน

ท่าทางการสิ้นใจของนางฟ้าแม่ทูนหัวผิดธรรมชาติมาก เรือนร่างที่ควรเจือประกายงดงามกลับหม่นลงจนเหลือเพียงแสงริบหรี่ ห้อยต่อแตงคล้ายถุงเนื้อที่แขวนไว้บนต้นไม้ที่เห็นส่ายไปมานั้นไม่ใช่กายเนื้อที่ถูกดั่งรังด้วยเชือกใด ๆ แต่เป็นร่างของนางต่างหากที่แขวน

อยู่กลางอากาศอย่างน่าพิศวง ปีกนางฟ้าของนางยังกระพือเบา ๆ มองไกล ๆ คล้ายกับแมลงอ่อนแรงที่ติดอยู่บนใยแมงมุม คอของนางถูกกรีดเป็นทางยาวในทิศแนวนอน ใบมีดตัววัดเนียนเนื้อจนคอเกือบขาด ใบหน้าของนางซีดขาวอีกทั้งคอยังพटकกลงมาราวกับคนแขวนคอก็ไม่ปาน ริวกระโปรงโปร่งแสงยังคงโบกพริ้วไสยอ่อนติดตาข้าวอยู่เลย

ข้าเอ๋ยเรียกนางเบา ๆ “นางฟ้าแม่ทูนหัว นางฟ้าแม่ทูนหัว” เรียกอยู่นานแต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับ ข้ารู้ได้ทันทีว่านางตายแล้ว แม้รู้ว่าไม่ควร แต่ในใจอดคิดไม่ได้ว่านางช่างเป็นนางฟ้าที่มีท่าทางการตายพิสดารนัก ข้ารีบวิ่งไปหาซินดี น้องสาวบุญธรรมของข้า นางกำลังเดินรำไปรอบ ๆ ครัวพร้อมกับสวมชุดพริ้งพราย ชุดนั้นต้องเป็นชุดที่นางฟ้าแม่ทูนหัวเสกให้ก่อนถูกฆาตกรรมอย่างแน่นอน เมื่อประสานสายตากับข้าเพียงหางตา ซินดีก็ทำท่ารีบก้าวออกจากครัว วิ่งตรงไปขึ้นรถพักทองเพื่อไปร่วมงานเดินรำของเจ้าชายทันที ข้ารีบวิ่งเข้าไปรั้งแขน นาง จุดอยู่นานกว่าจะทำให้นางยอมลงจากรถพักทอง ข้าบอกนางว่านางฟ้าแม่ทูนหัวตายแล้ว แต่ซินดีก็ไม่สนใจ ประกายรอยยิ้มมุมปากของนางชวนให้ข้าสะท้อน แต่นั่นเป็นรอยยิ้มเพียงเลี้ยวซึ่งข้าเองก็ไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือความจริงแล้วซินดีกำลังสะใจกันแน่

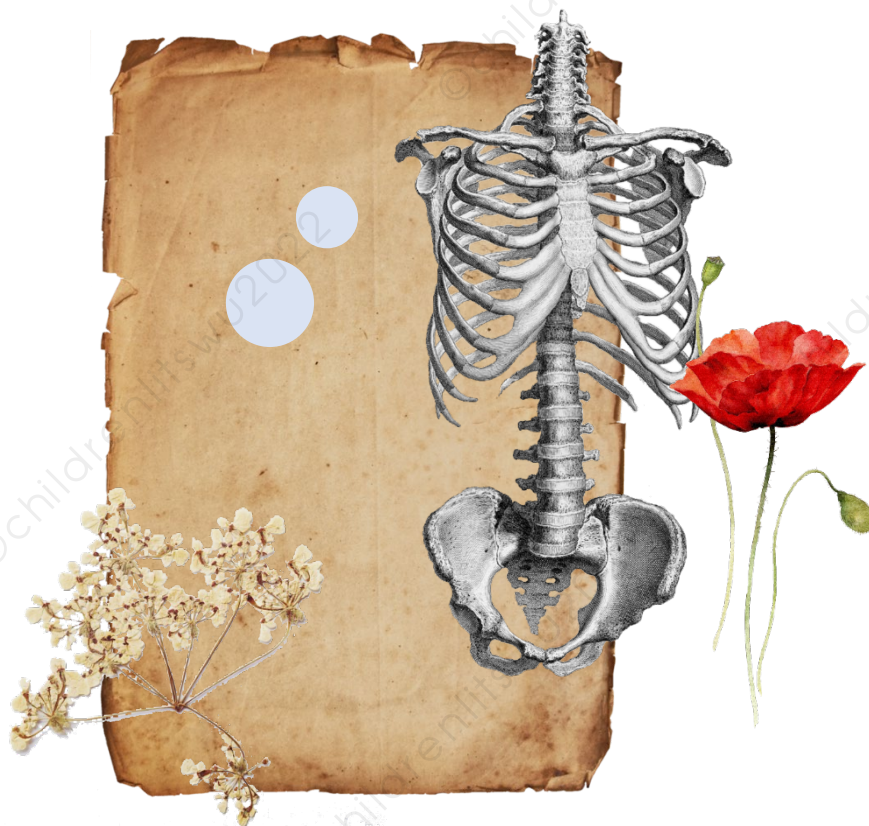
ขณะที่ข้าชะงักไป ซินดีฉวยโอกาสสลับมือของข้าออกแล้วก้าวขึ้นรถพักทองเทียมม้างามส่งามุ่งตรงสู่งานเดินรำของเจ้าชายทันที คำพูดสุดท้ายที่นางทิ้งไว้ยังคงดังก้องในใจ

“จงยอมรับผลที่ตามมาเสียเถอะท่านพี่”

ข้าไม่เข้าใจสิ่งที่นางพูดเลยสักคำ นางบอกให้ข้ายอมรับผลที่ตามมา แต่ผลจากอะไรกันล่ะที่ซินดีหมายถึง ข้ามองตามรถพักทองซึ่งทิ้งประกายพุ่งชวนฝันที่เด็กสาวหลายคนหมายปอง รถม้า เครื่องแต่งกาย และรองเท้าแสนสวย ข้าเดาได้ทันทีว่านางจะต้องได้รับ

ความสนใจจากทุกคน แต่นั่นเป็นเพียงเปลือกนอกที่นางแสดงให้ผู้คนมองเห็น จู่ ๆ ซ้ำก็เป็น
ห่วงน้องสาวบุญธรรมขึ้นมา นางจะสวมบทบาทนั้นได้นานเท่าไรกันเชียว เด็กสาวที่ตัดสินใจ
ขึ้นรถฟักทองคันนั้นอย่างองอาจ อาจจะไม่กล้าก้าวลงมาอีกเลยก็ได้

ความตายของนางฟ้าแม่ทูนหัวนั้นยากจะเอ่ยว่าซินดีเป็นคนทำ แต่ข้ามันใจทีเดียวว่า
นางต้องรู้อะไรแน่ ซ้ำผู้เป็นพยานพบศพคนแรก ทำได้เพียงขอให้ทางการนำคนผิดมารับ
โทษโดยเร็ว

คำให้การของลูกสาวคนเล็ก

หลังจากทราบข่าวการตายของนางฟ้าแม่ทูนหัวข้าก็แทบล้มทั้งยืน ท่านแม่มักจะเล่านิทานให้ข้าฟังเสมอว่านางฟ้าแม่ทูนหัวจะมาช่วยเหลือเด็กสาวที่เป็นเด็กดี ข้าเป็นเด็กดี เป็นลูกสาวที่ดี เป็นน้องสาวที่น่ารัก และยังเป็นเพื่อนรักกับลูกสาวพอบุญธรรมอีกด้วย ข้าอ่อนโยนต่อทุกคนเท่าที่จะทำได้เพื่อหวังว่าสักวันนางฟ้าแม่ทูนหัวจะมาหาข้า มาอวยพรให้ข้าพบแต่สิ่งดีงาม ข้าไม่เข้าใจว่าทำไมนางฟ้าแม่ทูนหัวถึงถูกฆาตกรรมในบ้านของเรา นางอาจอยู่ระหว่างการเดินทางมาอวยพรให้ข้าก็ได้ ท่านไม่คิดเช่นนั้นหรือ

อะไรนะ ท่านบอกว่าซินดีได้รับคำอวยพรจากนางฟ้าแม่ทูนหัวหรือ เช่นนั้นข้าก็ยินดีกับนางด้วย ข้ายินดีอย่างยิ่งที่นางได้รับของขวัญและกำลังใจจากนางฟ้าแม่ทูนหัว ไม่แน่ว่าหากนางฟ้าแม่ทูนหัวยังอยู่นางอาจจะมาอวยพรให้ข้าในวันถัดไปก็เป็นได้ หรือท่านจะบอกว่ามีคนตั้งกฎว่าพรของนางฟ้ามอบให้คนพิเศษเพียงคนเดียวเท่านั้นกัน ข้าไม่เห็นเคยได้ยินเรื่องเหลวไหลทำนองนี้มาก่อนเลย ในนิทานนางฟ้าแม่ทูนหัวใจดีจะตาย นางจะต้องอยากอวยพรให้เด็กสาวหลาย ๆ คนสมหมายตั้งใจหวังอย่างแน่นอน

ข้ากับพี่สาวไปร่วมงานเลี้ยงสาย ข้าเห็นท่านพี่เอย่กระซิบบางอย่างกับท่านแม่ ท่าทางของท่านแม่จะงักไปครู่หนึ่งแล้วก็พาพวกเราขึ้นรถม้าไปงานเลี้ยงอย่างปกติดี ข้าสนุกกับงานเลี้ยงทีเดียว ความฝันของเด็กสาวอย่างข้าล้วนถูกเติมเต็มอย่างถึงที่สุด แม้ข้าได้สบตากับเจ้าชายเพียงเสี้ยววินาทีข้าก็ตกหลุมรักเขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ตอนนั้นข้าทราบดีว่าเจ้าชายเลือกหญิงงามนางหนึ่งเป็นคู่เต็นรำ ข้าคั่นหน้าคั่นตานางที่เดียว แต่ข้าไม่แน่ใจว่านางเป็นลูกสาวจากตระกูลใด เพิ่งมารู้ภายหลังว่าที่แท่นางก็คือซินดีนี่เอง ข้าดีใจกับเพื่อนรักแต่ในขณะที่เดียวกันก็แปลกใจ ตอนนี้ข้าเข้าใจแล้วว่านางได้รับชุดแสนสวยและรองเท้าแก้วมาจากใคร

อ้างอิงจากคำกล่าวของท่านเจ้าหน้าที่ ที่แท่นางฟ้าแม่ทูนหัวก็เป็นผู้เสกชุดแสนสวย และรองเท้าแก้วแสนแวววาว รวมถึงรถพัททองแสนตระการตาให้นางนี้เอง นางฟ้าแม่ทูนหัวช่างเป็นคนดีอะไรอย่างนี้ น่าเศร้านักที่นางตายเสียแล้ว

ไม่เลย ข้าไม่ได้โอ้อวดซินดี ข้ายินดีต่อนางเป็นแน่ อีกอย่างท่านไม่คิดหรือว่าอาจมีเจ้าชายรูปงามอีกคนซ่อนอยู่ในวัง อาจจะเป็นพี่ชายหรือน้องชายของเจ้าชายองค์นี้ ถ้าหากข้าหมั้นประพาศดีดี รักษาภริยาท่าทาง เป็นลูกสาว น้องสาว และเพื่อนที่ดีเช่นนี้ต่อไป เจ้าชายอีกพระองค์อาจตกหลุมรักข้าเข้าสักวัน ไม่แนในอนาคตอาจจะมีนางฟ้าแม่ทูนหัวอีกคนมาอวยพรให้ข้า

ข้าไม่ได้ล้อเล่นนะ ข้าภาวนาอย่างนั้นจริง ๆ พวกท่านไม่คิดหรือว่านางฟ้าแม่ทูนหัวจะต้องทำงานหนักมากแน่ ๆ ถ้าหากมีนางเป็นนางฟ้าอยู่คนเดียว บนโลกนี้มีเด็กสาวแสนดีมากมาย จะมีเพียงคนใดคนหนึ่งเท่านั้นหรือที่ได้รับความเกียรติให้ได้รับคำอวยพรจากนางฟ้า เช่นนั้นข้าว่ามันออกจะไม่ยุติธรรมสักหน่อยนะท่านเจ้าหน้าที่ ข้ายังคงหวังว่าเมื่อนางฟ้าแม่ทูนหัวคนใหม่มาประจำการ นางจะต้องใจดีกับเด็กสาวที่เฝ้ารอคอยทุกคนอย่างแน่นอน

คำให้การของแม่บุญธรรม

พวกท่านมีสิทธิ์อันใดมาสอบปากคำบรรดาลูกสาวของข้าโดยพลการ จงนำฎีกาจากพระราชามาก่อนแล้วข้าจะยินยอมให้พวกเจ้าทำหน้าที่แต่โดยดี มีอย่างไหนสอบปากลูกสาวคนโตของข้าโดยไม่ขออนุญาตจากข้าผู้เป็นเจ้าของบ้านเลยแม้แต่คำเดียว หากข้าไม่อนุญาต แม้แต่หนูสักตัวพวกเจ้าก็ไม่มีสิทธิ์สอบปากคำ!!

จริงอยู่ ลูกสาวคนโตของข้าเป็นพยานผู้พบศพรายแรก แต่นางเองก็เป็นเหยื่อผู้ได้รับความรุนแรงจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหมือนกันมิใช่หรืออย่างไร ลองตรองดูเถิดว่าท่านกำลังคาดคั้นเอาคำให้การจากเด็กสาวที่เพิ่งเคยเห็นเหยื่อที่ถูกฆาตกรรมอย่างน่าอนาถครั้งแรก ลูกสาวคนโตของข้าต้องทนแบกรับความกระทบกระเทือนทางจิตใจสูงมาก ต่อให้นางมิได้แสดงออกมา แต่ในฐานะเจ้าหน้าที่ของทางการ พวกท่านลองทบทวนดูให้ดีเถิดว่าทำการอันเหมาะสมแล้วหรือยัง

ถ้าพวกเจ้าบอกว่าทำไปเพียงเพราะหน้าที่ก็จงไปสืบสวนเอาจากลูกสาวบุญธรรมของข้าเถอะ พวกท่านทำงานกันประสาอะไร ดูจากรูปการณ์แล้วซินเดอร์เรลลาต่างหากที่พวกท่านควรเรียกไปสอบปากคำคนแรก มีอย่างไหนเรียกลูกสาวทั้งสองคนของข้าไปให้การก่อน

ข้ามิได้โกรธ แต่พวกท่านไม่คิดบ้างหรือว่าการตายของนางฟ้าแม่หนูห้วนไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวกเราแม่ลูกเลย ตั้งแต่ที่ลูกสาวคนโตของข้าเดินมาบอกข่าวก่อนออกเดินทางไปร่วมงานเลี้ยงก็ชวนให้เสียบรรยากาศแล้ว งานเลี้ยงต้นรำที่บรรดาลูกสาวของข้าควรสนุกที่สุดสมกับวัยแรกแย้มก็ไม่ได้เป็นไปตามสมควร ดันต้องมาถูกทำให้แปดเปื้อนเพราะการตายของนางฟ้าตนเดียว

ข้าเบื่อเหลือเกินกับเรื่องนี้ ข้าพยายามเต็มที่ในฐานะของแม่ แล้วนางฟ้าแม่ทูนหัวเล่า นางเต็มทีในหน้าที่ของตนเองหรือยัง ข้าปกป้องลูก พยายามบอกสอนพวกนางอย่างดีที่สุด พยายามปกป้องตระกูลและมอบสิ่งที่ดีที่สุดให้ลูก ๆ เสมอ แต่ดูสิ่งที่นางฟ้าแม่ทูนหัวนั้นทำเข้าลี นางส่งหญิงไร้การอบรมเข้าวังเพื่อล่อลวงเจ้าชาย เจ้าคิดว่าการส่งหญิงร้อยเล่ห์เหลี่ยมแบบนั้นเข้าวังเหมาะสมแล้วหรือ

คู่ครองของเจ้าชายก็คือว่าที่ราชินีของประเทศ ข้าพยายามอบรมลูกแทบตายแต่นางดันไปใช้อิทธิฤทธิ์ในการลุ่มคนที่น่าสงสารมาปกครองบ้านเมืองเอาดี ๆ ข้ายอมรับว่าข้าเลี้ยงลูกบุญธรรมต่างจากลูกสาวแท้ ๆ แต่ข้าพยายามเคี่ยวเข็ญนางแล้ว นางต่างหากที่เป็นฝ่ายจับทางนางฟ้าแม่ทูนหัวได้อยู่หมัด ลองใช้ความน่าสงสารเรียกร้องความสนใจเข้าหน่อย นางฟ้าก็หลงกลแล้ว แต่คนน่าสงสารกับคนเล่ห์มันต่างกันนะท่าน ท่านไม่คิดบ้างหรือว่าสักวันหนึ่งความสงสารเพียงชั่วครู่ของนางฟ้าแม่ทูนหัวจะส่งผลอันใดต่อบ้านเมืองบ้าง

ข้ารู้แน่ชัดว่าซินเดอเรลลาเพียงต้องการตำแหน่งคู่ครองของเจ้าชายเพื่อเอาชนะข้า นางจงเกลียดจงชังข้ามาแต่ไหนแต่ไรข้ารู้ดี แต่นางคิดไม่ถึงหรือว่าในอนาคตหลังจากที่นางอภิเษกสมรสกับเจ้าชายแล้ว บ้านเมืองต้องเจอกับอะไรบ้าง ลองให้คนโง่ปกครองประเทศสิ ความฉิบหายจะมาเยือนในไม่ช้าแน่

ท่านอย่าดูถูกอำนาจของสตรีเชียว การเมืองข้างหมอนเอาชนะการเมืองในท้องพระโรงมานักต่อนักแล้ว เจ้าชายที่กำลังหลงเสน่ห์ซินเดอเรลลามีหรือจะอยากขัดใจนาง ถ้าหากหญิงงามอยากได้หัวเมืองใดมาครอง เจ้าชายจะต้องออกศึกนำทัพตีหัวเมืองนั้นมามอบใส่มือนางให้ดังได้อย่างแน่นอน เช่นนี้แล้วพวกท่านยังคิดว่าการส่งใครก็ไม่รู้เข้าวังเป็นสิ่งที่สมควรอีกหรือ

ข้าไม่มีอะไรจะพูดเกี่ยวกับการตายของนางฟ้าแม่ทูนหัวนอกจากความโกรธแค้นอันไร้ซึ่งที่ระบาย นางไม่ควรมอบรถฟักทอง เครื่องแต่งกาย และรองเท้าแก้วให้ซินเดอเรลลา

พวกท่านลองพิจารณาสิ่งของที่นางมอบให้ซินเดอร์เรลลาให้ดี นั่นเป็นเพียงสิ่งที่คุณมอบให้
นางเอกนางงามเท่านั้นหรือ ดูท่ามันเป็นคือสัญลักษณ์เชิงอำนาจที่นางส่งสัญญาณไปให้ราชวัง
เสียมากกว่า ใครที่กำลังหลงคิดว่านางฟ้าแม่พูนหัวคือสัญลักษณ์แห่งความดีงามก็จงคิดเอา
เสียใหม่เถิด แต่พูดไปก็เข้าตัวเอง ข้าไม่น่าเล่านิทานปรัมปราให้ลูกสาวคนเล็กฟัง แต่ต้อง
ยอมรับ ลูกสาวข้าเติบโตเป็นเด็กดีจริงๆ นางมองโลกในแง่ดีเพียงแต่ใสซื่อไปหน่อยเท่า
นั่นเอง ข้าเองก็จนปัญญาเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว เอาละ พวกเจ้าไปได้แล้ว ข้าจะพักผ่อน

ค่าให้การของช่างผลิตอาวุธ

บนโลกนี้มีของวิเศษเพียงไม่กี่ชิ้นที่ทำร้ายเหล่านางฟ้าได้ พวกท่านเคยได้ยินเรื่อง ยูนิคอร์นหรือไม่ ดาบที่ตีด้วยไฟจากเง้ากระดูกของยูนิคอร์นเท่านั้นจึงจะทำให้ไบมิดสามารถปาดเนื้อเนียนเงอร่างวิเศษของนางฟ้าได้ แต่ยูนิคอร์นไม่ต่างอะไรกับสัตว์เลี้ยงของเหล่าราชวงศ์ ไม่ใช่ ในวังไม่ได้มีสัตว์วิเศษอะไรทำนองนั้นหรอก ข้าเพียงเปรียบเปรยเท่านั้น โดยทั่วไปแล้วคนธรรมดาอย่างเรา ๆ ไม่มีทางหายูนิคอร์นพบ มิใช่เรื่องบุญวาสนาหรือท่าน เจ้าหน้าที อำนาจคนและทรัพยากรมันต่างกัน ลองเจ้าชายอยากเซยชมยูนิคอร์นสักตัวสิ ป่าลึกลับท้ายเมืองก็โล่งเตียนได้หากใช้ทหารจากในวัง

เมื่อนานมาแล้วข้าได้รับจ้างวานให้ผลิตกริชเล่มหนึ่ง ข้ายังจำสัมผัสของไบมิดและด้ามจับเขายูนิคอร์นได้อยู่เลย ปรกายเงาวิบและแสงสะท้อนจากไบมิดที่ตีขึ้นจากเหล็กกล้ากับไฟจากเง้ากระดูกสัตว์วิเศษ ภาพนั้นช่างชวนให้นึกถึงอดีตเสียจริง ยังจำได้ว่าปีนั้นข้าได้รับค่าจ้างอย่างงาม แน่่อนว่าวัตถุดิบล้วนมาจากผู้จ้างวาน ในช่วงชีวิตของช่างผลิตอาวุธอย่างข้า กริชเล่มนั้นเป็นหนึ่งในอาวุธไม่กี่ชิ้นที่ควรค่าแก่การจดจำไว้ไม่มีวันลืม

ข้าเป็นช่างแต่ก็เป็นคนทำมาค้าขาย ท่านคิดว่าข้ารักษาความลับของลูกค้าไม่เป็นหรือ แม้มันจะผ่านระยะเวลามานานแล้วแต่ข้าก็มีจรรยาบรรณนะท่าน ข้าพูดได้เพียงว่าผู้ที่มีทรัพย์สินมากมายไม่ได้มีเพียงแค่ราชวงศ์เท่านั้นดอก พวกพ่อค้าในเมืองที่ร่ำรวยจนรวบรวมวัตถุดิบหายากมาได้ก็มีเยอะแยะไป พวกที่รวย ๆ นะ

คำตรัสของ เจ้าชาย

การตายของนางฟ้าแม่ทูนหัวล้วนเป็นเรื่องน่าเสียใจ
ทางการไม่มีวันปล่อยปลະละเลยเรื่องน่าเศร้าที่เกิดขึ้นอย่าง
แน่นอน

เจ้าหน้าที่รับคำสั่งข้า จงไปหาตัวผู้กระทำผิดมารับ
โทษให้จงได้ ข้าตั้งใจจะพาว่าที่เจ้าหญิงของข้าไปเยี่ยมชม
เมืองสักหน่อย หากข้ากลับมาเรื่องต้องเรียบร้อยแล้ว อย่าให้
มาขัดหูขัดตาข้าเด็ดขาด

เจ้าว่าอย่างไรนะ พวกเจ้าต้องสอบปากคำยอดรักของ
ข้าด้วยหรือ เช่นนั้นก็อย่าบังคับขู่เข็ญนางนั้ นางเป็นเด็ก
เรียบร้อย ข้าได้ยินว่าท่าทางการตายของนางฟ้าแม่ทูนหัวน่า
กลัวนัก ไม่มีทางที่ยอดรักของข้าจะลงมือทำเรื่องเช่นนั้นแน่
รีบทำให้มันจบ ๆ แล้วไปสอบคนอื่นซะ

คำให้การของซินเดอร์เรลลา

ข้ากำลังเตรียมตัวไปงานแต่งงานของเจ้าชาย ข้ากังวลใจทั้งวันว่าจะใส่ชุดอะไรไปร่วมงานเลี้ยงดี เสื้อผ้าทั้งหมดที่มีก็เปื้อนฝุ่นหมดแล้ว เพราะข้าเป็นคนเอาชี้อั้วไปป้ายเพื่อเรียกร้องความสนใจ น่าตลกดีใช่ไหม ทุกคนต่างประณามแม่บุญธรรมของข้า หาวว่าพวกนางใจร้ายกับข้าโดยที่ไม่รู้เลยว่าทั้งหมดเป็นการเล่นสนุกของข้าเท่านั้น ตอนที่ข้ากำลังครุ่นคิดว่าจะใส่ชุดอะไรดี นางฟ้าแม่ทูนหัวก็มาหาข้า นางกระซิบเรียกข้าให้เงยหน้าขึ้นจากความกังวลใจทั้งหลาย ท่านเชื่อไหม เสียงใส ๆ ของนางฟ้าช่วยปลอบประโลมความกังวลของข้าให้หายเป็นปริดทั้งในพริบตา

นางมอบเสื้อผ้าแสนสวย รองเท้าแก้ว และรถพัททองให้ข้า นางสบตาพรางเอ่ยกับข้าเบา ๆ

“ซินเดอร์เรลลา หนูน้อยอย่าเสียใจไป ไม่ว่าเจ้าจะซีริ้วเพียงใด จะไม่มีผู้ใดจดจำตัวตนที่แท้จริงของเจ้าได้ สวมเสื้อผ้าแสนสวยเหล่านี้เสียสิ รองเท้าแก้วที่พอดีเพียงแค่เท้าของเจ้า รถพัททองที่แสนโอ้อ่าจะเป็นของเจ้าเพียงคนเดียว เจ้าชายจะต้องตกหลุมรักเจ้าอย่าได้กังวลไปเลย”

นางยังเอ่ยอีกว่า “เสื้อผ้าจะนำมาซึ่งความสนใจของเหล่าบุรุษ รองเท้าจะนำภูานันดรมาสู่เจ้า อีกทั้งรถพัททองจะพาเจ้าหนีไปจากโลกแห่งความจริง ทุกสิ่งล้วนเป็นตัวช่วยที่ข้ามอบให้เจ้าด้วยความเต็มใจ อย่าได้ถามว่าข้าต้องการอะไร ข้าเพียงขอบทบาทสำคัญผู้พลิกชะตาชีวิตของคนอย่างเจ้า ให้เจ้ารับความช่วยเหลือจากข้า มือของข้าจะได้ยื่นเหนือมือของคนพิเศษอย่างเจ้า เด็กสาวมากมายที่ได้ฟังเรื่องราวของเจ้าจะต้องได้ยินเรื่องราวของข้า ข้าจะตามติดเพื่อส่งเสริมเจ้า ในขณะที่เดียวกันเจ้าก็ต้องส่งเสริมข้า เราต้องส่งเสริมกันและกัน”

นางเผยธาตุแท้ต่อข้าเช่นนั้น ข้าทำอะไรไม่ได้นอกจากรับความปรารถนาดีเจือยาพิษของนางมา ถ้าหากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากนางข้าจะไม่มีวันเอาชนะแม่บุญธรรมของข้าได้ ข้าจะไม่มีวันได้เห็นสีหน้าโกรธแค้นของนาง พวกท่านลองนึกถึงใบหน้าของคนแสรังเฉยชาแต่ในใจร้อนระอุอย่างหาที่ระบายไม่ได้แบบนั้นสิ มั่นนำข้าจะตาย

อะไรรนะ พวกท่านกำลังตามหาฆาตกรหรือ ที่นี่ไม่มีใครน่าสงสัยน้อยที่สุดเท่าข้าอีกแล้ว ข้าไม่มีความแค้นใดกับนางฟ้าแม่ทูนหัว อีกทั้งข้ายังเป็นผู้รับผลประโยชน์จากนางโดยตรง มีหรือข้าจะกำจัดนาง นางดีต่อข้าถึงเพียงนี้ข้าล้วนต้องขอบใจนางสิถึงจะถูก

อย่าสงสัยให้มันมาก ในอนาคตยังไงข้าก็จะเป็นราชินี พวกเจ้าควรคิดถึงผลประโยชน์ในอนาคต แล้วก็อย่าได้ซุกซนครอบครวัข้าให้มากนัก แม่ตอนนี้ธุรกิจครอบครั้ว กิจการร้านค้า และการติดต่อค้าขายกับต่างเมืองจะตกอยู่ภายใต้การบริหารของแม่บุญธรรม แต่เดิมที่ข้าผู้เป็นบุตรสาวแท้ ๆ ของท่านพ่อก็ถือเป็นเชื้อสายของตระกูลพ่อค้าเก่าแก่ที่ทำให้บ้านเมืองเจริญมาจนถึงทุกวันนี้ พวกท่านควรระมัดระวังสักหน่อยว่ากำลังสืบสวนคดีในลานบ้านของผู้ใด

ดูท่าพวกท่านคงมาเสียเที่ยว ข้าต้องรีบไปหาเจ้าชายเสียแล้ว พวกเจ้ารีบเก็บกวาดศพในสวนให้เรียบร้อยเสีย เทานี่พี่น้องต่างสายเลือดคนเล็กของข้าก็เศร้าใจจะแย่อยู่แล้ว จจริงสิในบันทึกคำให้การเขียนเอาไว้ว่านางยังวาดหวังให้มีเจ้าชายกับนางฟ้าคนที่สองที่สามตามมาอีกหรือ นางก็ช่างคิดนะ ไม่เคยคิดเลยหรือว่าเวลาอำนาจอยู่ในมือใครแล้ว คนผู้นั้นยอมพยายามตระเตรียมเบาะนั่งให้ตนพักพิงอย่างสบายที่สุด ทั้งเรื่องเจ้าชายหลายพระองค์หรือแม่แต่นางฟ้าแม่ทูนหัวที่อยากเป็นตัวเอกจนตัวล้นล้วนไม่ต่างกัน นี่นะหรือลูกสาวที่แม่เลี้ยงของข้าพยายามตระเตรียมเพื่อเป็นคู่ครองของเจ้าชาย ช่างน่าขันสิ้นดี แล้วยังแม่เลี้ยงที่บอกว่าข้าโง่ โง่เอ๊ย ลองคิดดูแล้วกันว่าคนโง่ที่สุดในเรื่องคือใคร ข้าจะเอาใจช่วยพวกท่านให้ตามหาฆาตกรผู้ลงมือฆ่านางฟ้าแม่ทูนหัวได้สำเร็จก็แล้วกัน ขอให้โชคดี

ประกาศ

ช่างผลิตอาวุธประจำเมืองคือผู้ลงมือฆ่านางฟ้าแม่ทูนหัว!!

ทางการประกาศจับตัวฆาตกรผู้ลงมือฆ่านางฟ้าในคดีฆาตกรรมนางฟ้าแม่ทูนหัวได้แล้ว ฆาตกรคือผู้ที่รู้ดีว่าอาวุธชนิดเดียวที่ทำร้ายเหล่านางฟ้าได้คือกริชที่ตีขึ้นมาจากเถากระดูกของยูนิคอร์น เผย! แรงจูงใจในการฆาตกรรมความแค้นในใจที่นางฟ้าแม่ทูนหัวไม่ยอมถวายพรให้กับลูกสาวของตน เขาจึงวางแผนลงมือฆ่านางหลังจากที่ได้ทราบว่านางฟ้าแม่ทูนหัวได้ถวายพรให้กับว่าที่คู่อภิเษกสมรสของเจ้าชายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

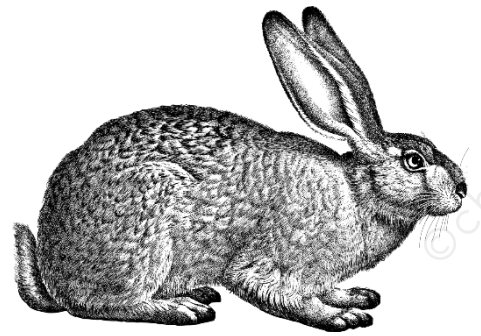
ช่างผลิตอาวุธได้ทำการปลิดชีพตนเพื่อหนีการรับโทษอย่างน่าอนาถ ทหารที่มุ่งตรงเข้าไปจับกุมเป็นผู้พบศพคนแรก ขณะนี้ทางการยังมุ่งจับกุมลูกสาวของนายช่างเพื่อมาสืบสวนเพิ่มเติม

ข่าวดีคือแว่วมาว่า ไม่ว่าทางการจะสอบถามอย่างไรเพื่อนฝูงที่รู้จักคุ้นเคยกับช่างผลิตอาวุธประจำเมืองต่างก็บอกเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่เคยพบเห็นลูกสาวของฆาตกรมาก่อน บ้างบอกว่าช่างผลิตอาวุธไม่เคยแต่งงาน นายช่างอย่างเขาอุทิศทั้งชีวิตให้กับการผลิตอาวุธจนไม่เคยเหลือเวลาให้กับการสร้างชีวิตคู่อีกแล้ว เรื่องราวมันกลับตาลปัตรเช่นนี้ไปได้อย่างไร

ฮินฮิน! ทางการยังคงต้องเร่งสืบคดีต่อไป ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องนำคนผิดมารับโทษให้ได้

ข่าวลือมาแรง!!

ฉลองพระองค์ในวันอภิเสกสมรส
ของเจ้าหญิงซินเดอเรลลาช่างงดงาม
ยิ่งนัก หญิงสาวในเมืองต่างขอให้ช่าง
ออกแบบชุดของเจ้าหญิงตัดชุดดังกล่าว
เพิ่มเพื่อหวังให้ตนงดงามดังเจ้าหญิง
บ้าง ปัจจุบันผ้าสีขาววาดตลาดยังคง
เร่งให้เหล่าช่างทอผ้าผลิตเพิ่ม อีกทั้งยังมี
ข่าวร้ายในดีที่ทางการยังไม่แถลงความ
ชัดเจน ดอนนี่องค์หญิงทรงตั้งพระครรภ์
แล้ว ในอนาคตจะต้องคลอดองค์ชายผู้มี
วรกายแข็งแรง มีทายาทสืบทอดราชวงศ์
อย่างแน่นอน ขอให้ประชาชนจงติดตาม
ข่าวให้ดี

วันหมดอายุของความสุขแสนหวาน

.....
The Expire of My Happiness

วันที่ผมถักผ้าพันคอใหม่พร้อมเสร็จ วันเดียวกันนั้นคุณความสุขก็
เดินทางมาถึงพอดี

ผมดีใจที่ได้พบกับคุณความสุขในวันที่ความเหนื่อยล้าจบสิ้น
ผมสวมผ้าพันคอที่ถักขึ้นมาด้วยความยากลำบาก พาดผ้าผืนหนา
เอาไว้บนบ่าอย่างสง่าผ่าเผย ผมอยากป่าวประกาศให้ทุกคนรู้ว่า ผม
ถักผ้าพันคอเสร็จสมบูรณ์แล้ว อยากให้ทุกคนรู้ว่าผมพยายามอย่างสุด
ความสามารถ พุ่มเททั้งแรงกายแรงใจในการถักทอผ้าผืนนี้ขึ้นมา โอ้อวด
ให้คนทั้งโลกรู้ว่าผมนี่แหละคือชายผู้มีความสุขที่สุด

ผมชื่นใจเสมอเวลาที่หลายคนเดินเข้ามาเอ่ยชมผ้าพันคอของผม รวกลับว่าตอนนี้
คุณความสุขกำลังส่งยิ้มให้ผม ทำให้ผมเบอกบานใจเพราะทุกคนรับรู้แล้วว่าผมเหนื่อยล้า
มากแค่ไหนกว่าได้ผืนผ้าพันคอที่สมบูรณ์ขนาดนี้ ผมมีความสุขมาก ในที่สุดความพยายาม
ของตัวเองก็ปรากฏเป็นรูปธรรม

เมื่อหลายคนมองเข้ามาอาจจะเห็นว่าผมกำลังส่งยิ้มให้กับผ้าพันคอบนบ่า แต่ใคร
เล่าจะรู้ว่าสิ่งที่พาดอยู่นั้นไม่ใช่ผ้าพันคอ แต่เป็นความคาดหวังในคำชมเชยของผู้คนรอบตัว
ต่างหาก ผมหันไปประสานมือกับคุณความสุข เราเดินจูงมือไปข้างหน้าด้วยกันช้า ๆ ผม
กระซิบบอกเขาว่า “นี่แค่คำชมของคนอื่นนะ ถ้าหากเป็นคำชมของคนที่ผมรักล่ะ มันจะขนาด
ไหน ถ้าหากเป็นคำชมของคนที่ผมรักสุดหัวใจผมต้องมีความสุขมากกว่านี้แน่ ๆ”

ทุกอย่างใกล้เคียงกับสิ่งที่ผมคิด หากแต่ผลตรงกันข้ามกับสิ่งที่คาดหวัง คนที่ผมรัก
สุดหัวใจไม่ได้ให้คำผ้าพันคอที่ผมตั้งใจถัก เขาไม่ชอบสี เขาไม่ชอบลายถัก เขาไม่ชอบ
ผ้าพันคอผืนนี้ ขณะที่เขากำลังวิจารณ์ผ้าพันคอของผม มือที่ประสานกับคุณความสุขมา
ตลอดทางก็ค่อย ๆ คลายออก คุณความสุขส่งสายตาอ่อนหวานมาให้ผม ผมมองเห็นนัยน์ตา

คลอหน่วยของเขา ผมมองเห็นริมฝีปากของเขาขยับอ่อนวอนไม่ให้ผมปล่อยมือ แต่ความภาคภูมิใจที่ผมสะสมมาตั้งแต่ก้าวขาออกจากบ้านจนมายืนอยู่ในห้องรับแขกของบ้านคนรักจนถึงตอนนี้ความรู้สึกทั้งหมดได้สลายไปแล้ว มันพังครืนลงมาด้วยก้อนที่ชื่อว่า ‘ไม่ชอบ’ ซึ่งหลุดออกมาจากปากของคนที่ผมรักสุดหัวใจอย่างไม่ถนอมน้ำใจ

ผมเดินคอตกกลับบ้านโดยมีคุณความสุขเดินตามหลัง เขาจัดจ้องแผ่นหลังและฝ่ามือของผม เขาคงอยากเดินเข้ามาหิบบัดความสุขใส่มือผม แต่แล้วก็ก็เป็นผมเองที่กำลังกำมือแน่นเสียดจนเกือบกุมอะไรไม่ได้เลยนอกจากความว่างเปล่า ดวงตาของผมพร่าเพราะน้ำตาที่รินไหลมาจากความน้อยใจ หูของผมไม่ได้ยินเสียงอะไรแล้วนอกจากคำตัดสินเชิงลบของคนที่ผมเทิดทูน ผมลืมน้ำคำชมของทุกคนไปหมดสิ้น แม้ใคร ๆ จะชมว่าผ้าพันคอของผมงามงด แต่ถ้าไม่ใช่คำพูดจากคนที่ผมรักก็ไม่มีความหมาย

ผมปลดผ้าพันคอออก เก็บยัดผ้าฝืนนั้นลงกระเป๋าแล้วหันหลังกลับไปบอกคุณความสุขที่กำลังเหม่อมองผมอยู่ไกล ๆ

“ไว้พบกันใหม่หลังจากผมถักถุงเท้าเสร็จก่อนนะ ในตอนนั้นผมต้องถักถุงเท้าด้วยไหมที่เขาชอบที่สุด แถมผมตั้งใจจะถักด้วยลวดลายที่เขาชอบใจจนไม่อาจจะสายตาไปไหนได้แน่นอน รอผมหน่อยนะคุณความสุข”

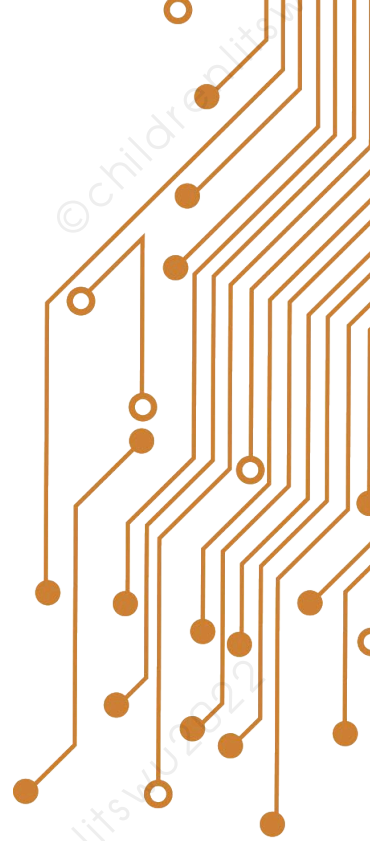
แล้วผมก็แยกทางกับคุณความสุขด้วยระยะเวลาเท่ากับตอนที่ผมเดินเท้าจากบ้านไปที่ห้องรับแขกของคนที่ผมรักสุดหัวใจ

ระยะเวลาแค่นั้นแหละคือ...วันหมดอายุของคุณความสุขแสนหวานของผม

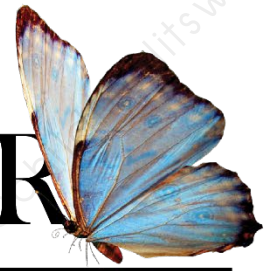

ตาข่ายดัก(ขาย)ฝัน

.....
Dreamcatcher

DREAMCATCHER

วันจันทร์ ที่ 1 เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๕

ไฮไลท์

ตาข่ายดักฝันอิเล็กทรอนิกส์
มียอดขายพุ่งเป็นประวัติการ

ข่าวเด็ด

บริษัท ดรีมแคชเชอร์ จำกัด ทำลายสถิติอีกครั้ง
ราคาหุ้นสูงทะลุเพดานหุ้นแห่งปี

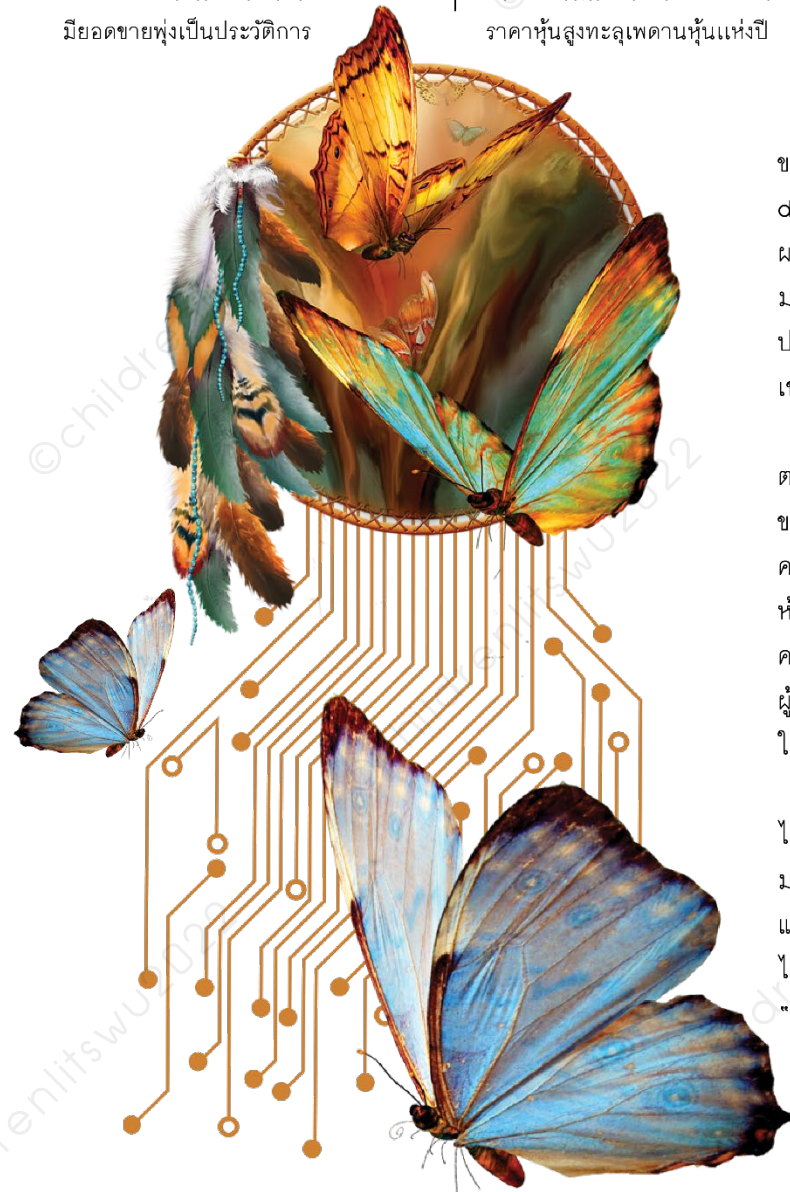
3 อันดับการค้นหาใน A.I.GRAM ประจำวันนี้

1. ตาข่ายดักฝัน
2. ตาข่ายดักฝัน ลดราคา
3. อินเดียนแดง

นางสาวโลลา (ดี-15) จิราณิมิต ซีอีโอ ทายาทรุ่นที่ 15 ของบริษัทดรีมแคชเชอร์เผย ตาข่ายดักฝัน รุ่น the great lucid dream มียอดขายเพิ่มขึ้นเป็นประวัติการ นักวิชาการกล่าว นี่อาจเป็นผลพวงหนึ่งจากโรคเสพติดฝันดี สืบเนื่องมาจากแรงขับเคลื่อนที่มนุษย์ต้องการควบคุมแม้กระทั่ง ความฝัน ผู้เชี่ยวชาญयोग ประชาชนกำลังประสบกับสภาวะสังคมชายฝันซึ่งสอดคล้องกับการผลักดันให้โลกก้าวเข้าสู่ความสมบูรณ์แบบ หลายฝ่ายเชื่อ “ฝันดีย่อมสร้างสังคมดี”

ยังเป็นที่ต้องจับตามองกันต่อไปว่าขอบข่ายความสามารถของตาข่ายดักฝันอิเล็กทรอนิกส์สามารถปรุงแต่งจิตสำนึกขณะหลับของมนุษย์ได้มากน้อยเพียงไร ในอนาคตมีโอกาสกลายเป็นสินค้าควบคุมหรือไม่ สำนักกฎหมายแห่งมนุษยชาติเตรียมร่างมาตราข้อห้ามสอดส่องความฝันผู้อื่น กฎหมายข้อนี้ครอบคลุมถึงการละเมิดความเป็นส่วนตัวและสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของการเลือกเพ้นความฝัน ผู้ละเมิดต้องเสียค่าปรับ 30% ของทรัพย์สินทั้งหมดและมีผลบังคับห้ามใช้ตาข่ายดักฝันอิเล็กทรอนิกส์เป็นเวลา 10 ปี

เมื่อข่าวยอดขายตาข่ายดักฝันพุ่งพรวดตะเตปาดานความเป็นไปได้ของตลาดหุ้น ผู้คนก็ให้ความสนใจประวัติของตาข่ายมหัศจรรย์มากขึ้น ยิ่งได้ทราบข่าวตาข่ายดักฝันเดิมเป็นความเชื่อของชนเผ่าอินเดียนแดงโบราณ ยอดค้นหาคำว่า “อินเดียนแดง” จึงติดอันดับยอดค้นหาในเอ.ไอ.แกรม (A.I.GRAM) อันดับที่ 3 รองจากคำว่า “ตาข่ายดักฝัน” “ตาข่ายดักฝัน ลดราคา”

ตาข่ายดักฝันโบราณมีลักษณะเป็นตาข่ายที่ถูกถักทอขึ้นจากเส้นด้ายและผูกด้วยขนนกหรือหินน้ำโขด คนโบราณมักนิยมแขวนเอาไว้เหนือเตียงหรือบริเวณหน้าต่างห้องนอนโดยเชื่อว่าตาข่ายดักฝันสามารถกรองผ่านได้เฉพาะฝันดีเท่านั้นส่วนฝันร้ายจะถูกตาข่ายขวางเอาไว้ไม่ให้เข้าสู่ห้วงนิทราของเจ้าของห้องเดิมตาข่ายดักฝันได้รับความนิยมในหมู่ผู้ปกครองเพราะเชื่อว่าช่วยแก้ปัญหาฝันร้ายของเด็ก ๆ ได้ดี

หลังเอ.ไอ.ศักราชเพียง 300 ปี บริษัท ตรีเมแคทเซอร์ผลิตตาข่ายดักฝันอิเล็กทรอนิกส์ รุ่น demo lucid dream ขึ้นเป็นครั้งแรก ด้วยการแทนที่เส้นใยตาข่ายเดิมด้วยวงจรรีเลย์ทรอนิกส์ที่ผ่านการโปรแกรมรูปแบบความฝันเอาไว้ รวมถึงแขวนก้านแร่ชนิดที่สามารถปล่อยคลื่นความถี่เพื่อปรับสมดุลการนอน ช่วยให้ผู้ใช้ก้าวเข้าสู่ห้วงนิทราได้เสถียรมากขึ้น ผู้ใช้ไม่ตื่นกลางดึกและผลข้างเคียงน้อย

แรกเริ่มเครื่องมือชนิดนี้ยังคงได้รับความนิยมเฉพาะในกลุ่มพ่อแม่เช่นในอดีต เด็ก ๆ ไม่เคยตื่นกลางดึกเพราะฝันร้ายอีกเลย เครื่องมือจะฉายภาพความฝันอันสวยงามซึ่งถูกโปรแกรมไว้ ผู้ใช้จะก้าวเข้าสู่ห้วงนิทราเสมือนการรับชมวรรณกรรมเรื่องหนึ่งเท่านั้น เครื่องมือนี้ช่วยให้คุณภาพการนอนของครอบครัวดีขึ้นอย่างน่าตกใจ ผู้ปกครองพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าตาข่ายดักฝันส่งผลให้ความวิตกกังวลและความเครียดของเด็กลดลง ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของลูกก็ดีขึ้นตามไปด้วย ผู้ปกครองมีเวลาเหลือเฟือสำหรับการสร้างรายได้ที่สูงมากยิ่งขึ้น อีกทั้งผลการวัดพัฒนาการของสังคมโดยรวมก็สูงขึ้น นับว่าเป็นตัวช่วยของเหล่าผู้ปกครองซึ่งเชื่อมโยงไปสู่การแก้ปัญหาเชิงโครงสร้างของสังคมแบบทางอ้อมอีกด้วย

บริษัทตรีเมแคทเซอร์ยังคงมุ่งหน้าพัฒนาตาข่ายดักฝันอิเล็กทรอนิกส์เรื่อยมาและประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่องหลายศตวรรษ ปัจจุบันเครื่องมือชนิดนี้ทำงานได้แบบ interactive ผู้ใช้สามารถพูดคุยโต้ตอบและควบคุมความฝันได้อย่างอิสระ เมื่وتاข่ายดักฝันก้าวเข้าใกล้กับคำว่า “ไร้ขีดจำกัด” มากขึ้นส่งผลให้อายุของผู้ใช้เพิ่มขึ้นจาก 0-10 ปี เป็นได้รับความนิยมในประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะประชาชนวัยทำงานที่ได้รับความกดดันจากการทำงานในช่วงที่ประเทศกำลังก้าวเข้าสู่สังคมแห่งความสมบูรณ์แบบอย่างเต็มตัว

ตาข่ายดักฝันที่ผลิตโดยบริษัทตรีเมแคทเซอร์นับเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทรงอิทธิพลแห่งยุค และได้รับการยอมรับเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของประชาชนยุคเอ.ไอ.ศักราช ประธานาธิบดียอมรับว่ามีอาการหวาดกลัวการนอนหลับโดยไม่ใช้ตาข่ายดักฝัน ยืนยัน นี่ไม่ใช่การ “มอมเมาสังคม” แต่เป็นเพียงตัวช่วยหนึ่งที่ทำให้ชีวิตสมบูรณ์มากขึ้นเท่านั้น

ในขณะเดียวกันประชาชนส่วนหนึ่งก็ตั้งคำถามว่า ในเมื่อประชาชนสามารถหลับฝันในห้วงนิทราที่สามารถควบคุมได้อย่างไร้ขีดจำกัด ประชาชนจะยังอยากตื่นขึ้นมาดำรงชีวิตหรือไม่ หรือความจริงแล้วพวกเขา กำลังใช้ชีวิตที่ตนปรารถนาในห้วงความฝัน ส่วนการตื่นจากห้วงนิทราต่างหากที่เป็นเพียงฝันตื่นหนึ่งซึ่งรอการล้มตัวลงไปนอนอีกครั้งเท่านั้น...

ต้นพาวน รายงาน

ตาข่าย ดัก (ชาย) ฝัน?

Humpty Dumpty sat on a wall,

ฉันเหม่อมองตาชายดักฝันรุ่น the great lucid dream ที่แขวนอยู่เหนือเตียง
แคปซูลสีเขียวบริสุทธิ์ ระบบความฝันจำลองติดตั้งเรียบร้อยแล้ว อุปกรณ์พยางค์พิเศษนิทราก็
อยู่ในสถานะเตรียมพร้อม ทั้งหมดพร้อมใช้งานแล้วเหลือเพียงแค่การล้มตัวลงบนเตียงของ
ฉันเท่านั้น ฉันยังคงนึกทบทวนความฝันของเมื่อคืนและของคืนก่อนหน้านี้ หรือแม้แต่ความ
ฝันของคืนก่อนเมื่อคืนของเมื่อคืน ตั้งแต่ฉันได้เจ้ตาชายดักฝันพิเศษมา ความฝันยามค่ำ
คืนของฉันก็ไม่เคยเปลี่ยนไปอีกเลย

ฉันค่อย ๆ ล้มตัวลงนอนราบไปกับเตียง ผ้าห่มปูยเมฆค่อย ๆ กระจายตัวห่อหุ้มกาย
ทำให้ร่างเนื้อซึ่งเหนียวล้ามาทั้งวันได้ฟื้นฟูเต็มสรรพภาพในสภาวะไร้แรงโน้มถ่วงขณะหลับ
ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของฉันจืดจางไปที่ฝาเตียงแคปซูลสีเขียว เพดานเตียงคับแคบให้
ความรู้สึกน่าอึดอัด แต่ฉันรู้ดีว่าตนจะผ่านพ้นความรู้สึกนี้ไปทันทีที่ก้าวเข้าสู่ห้วงนิทรา ฉัน
หายใจเข้าออกครู่หนึ่งก่อนจะค่อย ๆ หลับตาลง ดวงตาสอดส่องไปมาในความมืดคล้าย

กำลังควานหาแหล่งฟุ้งฟิง จิตสำนึกของฉันค่อย ๆ สงบนิ่งลง ตาชายดักฝัน
กำลังนำฉันเข้าสู่ห้วงนิทราลึกที่แสนคุ้นเคย

เสียงฮัมเพลงของชายคนหนึ่งแว่วเข้ามาในโสตประสาท
ของฉัน ความมืดรอบกายหายไปแล้ว ฉันได้ยินเสียงสายลมหวีด
หวิวและปลายนิ้วสัมผัสความหนาวเย็นได้จากลมด้านล่างที่พัด
ขึ้นมาบนสันกำแพงสูง ฉันเดินได้กำแพงไปตามต้นเสียงฮัมทุ้มต่ำ
อย่างระมัดระวัง ลมแรงที่พัดตีขึ้นมาปะทะใบหน้าชวนให้เส้นผมทัดหู
หลุดลุ่ยอย่างไม่อาจควบคุม

“มาอีกแล้วหรือ”

ชายคนนั้นเอ่ยทักก่อนที่ฉันจะเดินถึงตัวเขาเสียอีก ฉันเดินได้สั่นกำแพงไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดภาพตกรหน้าก็ปรากฏ ชายหน้าตาอึมเิบคนหนึ่งกำลังนั่งห้อยขาอยู่บนสันกำแพงสูงอย่างสบายใจ ท่าทางการกวัดแกว่งสองเท้าไปมาช่างชวนให้รู้สึกหวาดเสียว ในมือของชายหนุ่มถือนาฬิกาพกหน้าตาบุบิบบู้บี้ ตัวเรือนบุบ หน้าปัดแตกร้าว เข็มสั้นหักสั้นลงกว่าเดิม ส่วนเข็มยาวทำท่าทำเป๋ไปทางซ้ายทีขวาทีราวกับเฟืองไม่แน่น สิ่งที่ทำให้นาฬิกายังคงเป็นนาฬิกาอยู่คือเสียงที่ดังมาจากตัวเรือนดัง *ติ๊ก ติ๊ก ติ๊ก* อย่างสม่ำเสมอไม่ขาดไม่เกิน

“ใกล้เวลาหรือยัง” ฉันเอ่ยถามก่อนนั่งลงข้างชายคนนั้น

“ยัง”

เขาตอบสั้น ๆ และไม่มีเสียงใดตอบกลับมาอีก ฉันเหม่อมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของเขาที่กำลังเหม่อมองไปในความมืดลงเบื้องล่าง ความเงิบเข้าปกคลุมพวกเรา ค่อย ๆ คลี่ตัวลงราวกับม่านความมืดที่รายล้อมพวกเราเอาไว้ เขากำลังคอยจังหวะเหมาะ ส่วนฉันกำลังรอคอยความว่างเปล่าที่คุ้นเคย

“นี่” ฉันเอ่ยเรียกความสนใจจากเขา

“อะไรหรือ” เขาตอบกลับโดยไม่แม้แต่จะหันหน้ามาสบตากับฉัน

“วันนี้คุณครูที่โรงเรียนให้หนูเล่นเกมเขาวงกตด้วยละ” ฉันเอ่ยยิ้ม ๆ แถมยังแทนตัวเองด้วยสรรพนามของเด็กน้อย

“หรือ” เขาตอบด้วยท่าทางเฉยชา

“หลงกลแล้ว ฉันไม่ใช่เด็กอนุบาลสักหน่อย” ฉันพูดพลางหันหน้าหนี ในใจรู้ดีว่าต่อให้ฉันโกหกเรื่องใหญ่มากกว่านี้เขาไม่เคยสนใจฉันอยู่แล้ว

“อืม” เขาออกเสียงในลำคอ สายต่ายังคงเหม่อมองไปในความมืดข้างหน้า แล้วฉันก็
เดาไม่ผิด เขาไม่เคยสนใจฉันเลยสักนิด

ตึก ตึก ตึก

“นี่” ฉันเอ่ยเรียกเขาอีกครั้งพลางเอียงคอเหม่อมอง

“อะไรหรือ” เขาเอ่ยเสียงเรียบ

“ฉันไปวิธีชนะเกมเขาวงกตแบบง่าย ๆ ให้เอาไหม” ฉันไม่รอให้เขาตอบ รีบชิงเอ่ยสิ่ง
ที่ติดอยู่ในใจทันที “นายรู้ไหมว่าหาทางออกจากเขาวงกตง่ายนิดเดียว แค่ต้องถามเจ้าตัว
ก่อนว่าอยากออกไปหรือเปล่า”

ชายตรงหน้าไม่เอ่ยสิ่งใด เขาเพียงหลุบตามองต่ำ รวากับว่าเจ้าตัวกำลังครุ่นคิดอะไร
บางอย่าง ไม่นานเขาก็ยิ้มกว้างกว่าเดิมแล้วเหม่อมองไปในความมืดพร้อมกับเงี่ยหูฟังเสียง
นาฬิกา

ตึก ตึก ตึก

“นี่”

ฉันเอ่ยเรียกเขาอีกครั้ง แต่เขาไม่สนใจฉันแล้ว

ลมหอบใหญ่พัดมาพร้อมกับสัญญาณบางอย่างที่โกล้เข้ามา
มาแล้ว เสียงกรูกรับของขบวนรถม้ากำลังเคลื่อนขบวนเข้ามา
โกล้กำแพงสูงชัน

ตึก ตึก ตึก

“อย่าไปได้ไหม”

ฉันเอื่อยอย่างร่อนรน เสียงฝีเท้าก้าวเข้ามาใกล้ สายลมพัดเสียดผิวมากขึ้น ฉันยื่นมือไปข้างหน้าหมายความว่าเขาเอาไว้

ตึก ตึก ตึก

“อย่าไป!”

ฉันสะดุ้งตื่นจากห้วงความฝัน หน้าปัดนาฬิกาไฮโลแกรมแสดงเวลาแปดโมงตรงไม่ขาดไม่เกิน ฉันก้าวออกจากเตียงแคปซูลที่เปิดกว้าง เมื่อเท้าแตะพื้นเย็นเหยียบฉันก็พลันนึกถึงสายลมที่เข้ามาปะทะใบหน้าในความฝัน เมื่อคืนยังคงเป็นอีกคืนที่ฉันห้ามเขาเอาไว้ไม่ได้ ใบหน้าอ้อมเอิบในห้วงความทรงจำยังคงแจ่มชัด เขายิ้มกว้างตอนที่กระโดดลงไป รวากับโลกทั้งใบของเขากระจ่างชัดเวลาที่ตกลงไปเบื้องล่าง พอดีกับตอนที่ขบวนรถม้าวิ่งผ่าน

จิ้งหะเหมาะจะเจาะ

เคยมีใครคนหนึ่งบอกฉันว่าเราไม่ใช่คน
เลือกความฝัน ความฝันต่างหากที่เลือกเรา บางที
ฮัมตีตัมตีที่ฉันมักเข้าไปหาในห้วงความฝันอาจเป็น
คนเลือกให้ฉันเข้าไปหามากกว่า ฉันไม่ใช่เด็กน้อยที่

ไม่เคยรู้ว่าสุดท้ายแล้วเขาต้องตกลงจากกำแพงสูง อันที่จริงฉันเฝ้ามองเขาตกลงจากกำแพง
มาตั้งแต่ตอนที่พ่อจากฉันกับแม่ไป ฉันในวัยห้าขวบได้แต่ร้องเพลงกล่อมเด็กโบราณ
ปลอบใจตนเอง ในใจสงสัยมาตั้งแต่เด็กว่าเจ้าฮัมตีตัมตีคิดอะไรอยู่หนอจึงขึ้นไปนั่งบนขอบ
กำแพง ข้างบนนั้นวิวิทวิทัศน์งดงามกว่าบนพื้นราบอย่างนั้นหรือ ฉันไม่เข้าใจเลยสักนิด

ฉันเริ่มนอนฝันร้ายทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนไม่ค่อยฝันด้วยซ้ำ หลังจากพ่อจากไปฉันก็ฝันว่า
ตกจากที่สูงซ้ำ ๆ รวากับว่าตัวเองเป็นฮัมตีตัมตีเสียอย่างนั้น แม่ตัดสินใจซื้อตาข่ายดักฝัน
อิเล็กทรอนิกส์อันแรกให้ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนขอแทบตายแม่กับพ่อก็ไม่ยอม เมื่อพ่อจากไป อะไร
อะไรก็ดูจะกลับตาลปัตรไปหมด หลังจากนั้นฉันก็ไม่เคยฝันว่าตกจากที่สูงอีกเลย เพียงแค่
ฉันฝันเห็นเทพความฝันเรื่องฮัมตีตัมตีผู้ตกลงจากกำแพงซ้ำ ๆ ทุกคืนเท่านั้นเอง มารู้ตัวอีกที
ตัวเองก็ฝันอย่างนั้นมาจนอายุยี่สิบสี่ปีแล้ว

หลังจากที่ฉันเรียนจบและเริ่มต้นทำงานที่มั่นคงแม้มันจะไม่ค่อยตื่นขึ้นมาอีกเลย ตาข่าย
ดักฝันอิเล็กทรอนิกส์ส่งกระแสความฝันเข้าสู่สมองของแม่ในยามหลับแทบตลอดเวลา แม่
กำลังฝันเรื่องอะไรอยู่กันนะ ในนั้นจะมีฉันอยู่หรือเปล่า มีพ่ออยู่ในนั้นด้วยไหม หรือความ
จริงในฝันของแม่ไม่เคยมีใครอยู่ในนั้นเลยนอกจากตัวแม่เอง

ฉันยกมือขึ้นลูบฝาแคปซูลสีขาวของแม่เบา ๆ พร้อมกับเอ่ยถ้อยคำที่แม่ไม่มีวันได้ยิน

“ไปทำงานแล้วนะคะ”

ฉันทำงานในโรงงานผลิตตาข่ายดักฝันชื่อบริษัทดรีมแคทเซอร์ มีหน้าที่หลักคือเป็นนักออกแบบแคตตาล็อกความฝันเพื่อให้ลูกค้าได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายที่สุด แต่ใครบ้างจะรู้ว่านักออกแบบความฝันคนนี้แทบไม่เคยฝันอย่างอื่นเลยนอกจากตกจากที่สูงและการนั่งมองคนตกจากที่สูง

หลายคนบอกว่าความฝันที่ฉันออกแบบชวนให้รู้สึกซับซ้อนเกินไป แต่ก็มีลูกค้าหลายคน que เลือกซื้อชุดความฝันที่ฉันเป็นผู้สร้างสรรค์เพราะต้องการทดสอบประสบการณ์ใหม่ ๆ มีนักจิตวิทยามากมายพยายามออกมาส่งเสริมเรื่องการหลอหลอมสังคมด้วยฝันดี แต่ก็มีนักจิตวิทยาอีกส่วนหนึ่งที่ออกมาแย้งและส่งเสริมให้มนุษย์รู้จักฝันร้ายบ้าง ฉันไม่สนว่าฝันดีหรือฝันร้ายจะสร้างคนออกมาอย่างไร สิ่งที่ฉันสนใจคือการสร้างความฝันที่ไม่มีใครเคยทำต่างหาก

‘ในเมืองนี้มีฝันดีเยอะเกินไป’

คำพูดของพ่อยังอยู่ในความทรงจำวัยเด็กของฉันไม่ลืมเลือน พ่อเองก็เป็นนักออกแบบความฝัน คุณปู่ของฉันก็เป็นนักออกแบบความฝัน ฉันเดาว่าคุณทวดของฉันเองก็เป็นนักออกแบบความฝันเช่นกัน ครอบครัวของเราเป็นนักผลิตฝันดีชั้นยอด มีเพียงฉันเท่านั้นแหกขนบของตระกูลมุ่งผลิตความฝันที่ไม่ได้หวานชื่นแต่เป็นความฝันหวานชื่นแบบที่พ่ออยากผลิตแต่บริษัทไม่เคยอนุญาต...

แม้มันจะเป็นเคยเป็นความฝันของพ่อ แต่ตอนนี้มันก็เป็นความฝันของฉันด้วย ฉันจะสานต่ออุดมการณ์ของพ่อเอง

Humpty Dumpty had a great fall;

ฉันกำลังเตรียมอาหารเข้าให้ลูกสาวและสามี เด็กน้อยในวัยห้าขวบกำลังเด็กหัว
กระเชิงออกมาจากที่นอน ลูกสาวคนเก่งดั่งชายกระโปรงของฉันพลางเรียกหาอาหารอย่าง
งัวเจียว ท่าทางซื่อ ๆ ของเด็กน้อยเรียกความน่าเอ็นดูให้ผู้พบเห็นไม่น้อย

“ไปล้างหน้าแปรงฟันก่อนนะจ๊ะคนเก่ง”

หนูน้อยพยักหน้าแล้วเดินกลับห้องไปช้า ๆ สวนทางกับสามีของฉันที่กำลัง
งุ่นง่านอยู่กับการผูกเนคไทไม่ได้เสียที ฉันหยิบผ้าเช็ดมือแล้วก้าวเข้าไปผูกเนคไทให้
เขาอย่างเคยชิน สามีส่งยิ้มชื่น ๆ ให้ฉันเหมือนที่มักจะทำทุกเช้า ฉันจึงลึกลงไปใน
ดวงตาของเขา ปรากฏเรื่อง ๆ ของโครงข่ายอิเล็กทรอนิกส์สะท้อนออกมาจาง ๆ ใน
ใจตะโกนบอกให้ฉันละสายตาจากสามีแล้วหันกลับไปทำอาหารต่อ

“ผมรักคุณนะ”

สามีก้าวเข้ามาสวมกอดฉันจากทางด้านหลัง ฉันสุดลมหายใจเข้าเสือกหนึ่งก่อนจะ
หันกลับไปกอดเขาตอบ

“ฉันรู้ค่ะ” ฉันเอ่ยตอบเขาเบา ๆ ในอ้อมกอดของเขาไม่มีร่องรอยความอบอุ่นแต่
เปี่ยมไปด้วยความสดใสที่ฉันไม่เคยสัมผัส

ฉันนั่งทานข้าวร่วมกันกับลูกสาวและสามีบนโต๊ะกินข้าว สายตาอดไม่ได้ที่จะเหลือบ
มองเนคไทสีน้ำเงินเข้มของสามี ‘เนคไทตรงดีแล้ว’ ฉันคิดในใจ ทันใดนั้นสามีก็เอื้อมมือมา
ตักอาหารให้ฉันอย่างอ่อนโยน ฉันยิ้มรับหนึ่งทีก่อนจะหันไปมองลูกสาวตัวเล็กที่กำลังเคี้ยว
ไข่ดาวตุ้ย ๆ มุมปากเด็กน้อยเปื้อนไข่แดงเป็นวงสีเหลือง ฉันหยิบกระดาษทิชชูช่วยเช็ดมุม
ปากให้ลูกสาว เด็กน้อยยิ้มกว้างทันที แม้อายุยิ้มจะไม่ใช่สิ่งที่ฉันคุ้นเคยแต่เมื่ออยู่ในบ้าน
หลังนี้ฉันมักจะได้รับสิ่งที่ไม่เคยได้พบเสมอ

ฉันยื่นส่งสามีและลูกที่หน้าประตูอย่างอบอุ่น ทั้งสองโบกมือให้ฉันอย่างสดใส ฉันยืนมองแผ่นหลังของทั้งสองคนขณะเดินจากไป ภาพลูกสาวจับมือสามีของฉันขณะเดินด้วยกันบนทางเท้าค่อย ๆ ห่างออกไปเรื่อย ๆ โรงเรียนของลูกและสถานที่ทำงานของสามีตั้งอยู่ไม่ไกลจากบ้านมากนัก รอยยิ้มแสนหม่นปรากฏขึ้นบนมุมปากของฉัน อยู่ที่นี่ฉันไม่เคยมองเห็นใบหน้าของสามีและลูกสาวชัด ๆ เลยสักครั้ง มีเพียงแผ่นหลังของพวกเขาที่แหวะที่ฉันมองได้อย่างเต็มตา แต่เป็นแบบนี้ก็ดีแล้วละ เพียงเท่านี้ก็คุ้มค่าแล้ว

แรงกระตุกที่แขนเสื้อดึงให้ฉันหันกลับไปมอง ลูกสาวของฉันกำลังขี้อายอย่างงัวเงียพร้อมกับเรียกหาอาหาร ฉันก้มลงไปนั่งเท่ากับระดับสายตาของลูก

“ไปล้างหน้าแปรงฟันก่อนนะจ๊ะคนเก่ง”

เด็กน้อยพยักหน้าแล้วก้าวจากไปอย่างงัวเงีย ไม่นานสามีของฉันก็เดินเข้ามาในครัวด้วยท่าทางงุ่นง่านเพราะผูกเนคไทไม่ได้สักที ฉันยิ้มอย่างอ่อนใจปนเอ็นดู สามีของฉันผูกเนคไทไม่ได้อีกแล้ว ต้องให้ฉันช่วยผูกเสมอเลย เมื่อผูกเนคไทและตรวจสอบว่าตรงดีแล้ว ฉันก็วางใจ

ภาพทั้งหมดเล่นซ้ำแล้วซ้ำอีกฉันไม่เคยเหนื่อยหรือเบื่อหน่ายกับฉากเดิม ๆ ที่โลกความฝันจำลองสร้างขึ้นมา ฉันได้ย้อนกลับไปในช่วงเวลาที่ตนไม่เคยสัมผัสในโลกความจริง ความฝันที่ฉันใช้เงินจ่ายให้ได้มาซึ่งการเติมเต็มและความสุขที่ขาดหาย

ฉันมีความสุขที่สุดเลย ในที่สุดฉันก็ได้เป็นภรรยาและแม่ที่ดีที่สุดในโลกแล้ว

*All the Kings horses
And all the Kings men,
Couldnt put Humpty together again.*

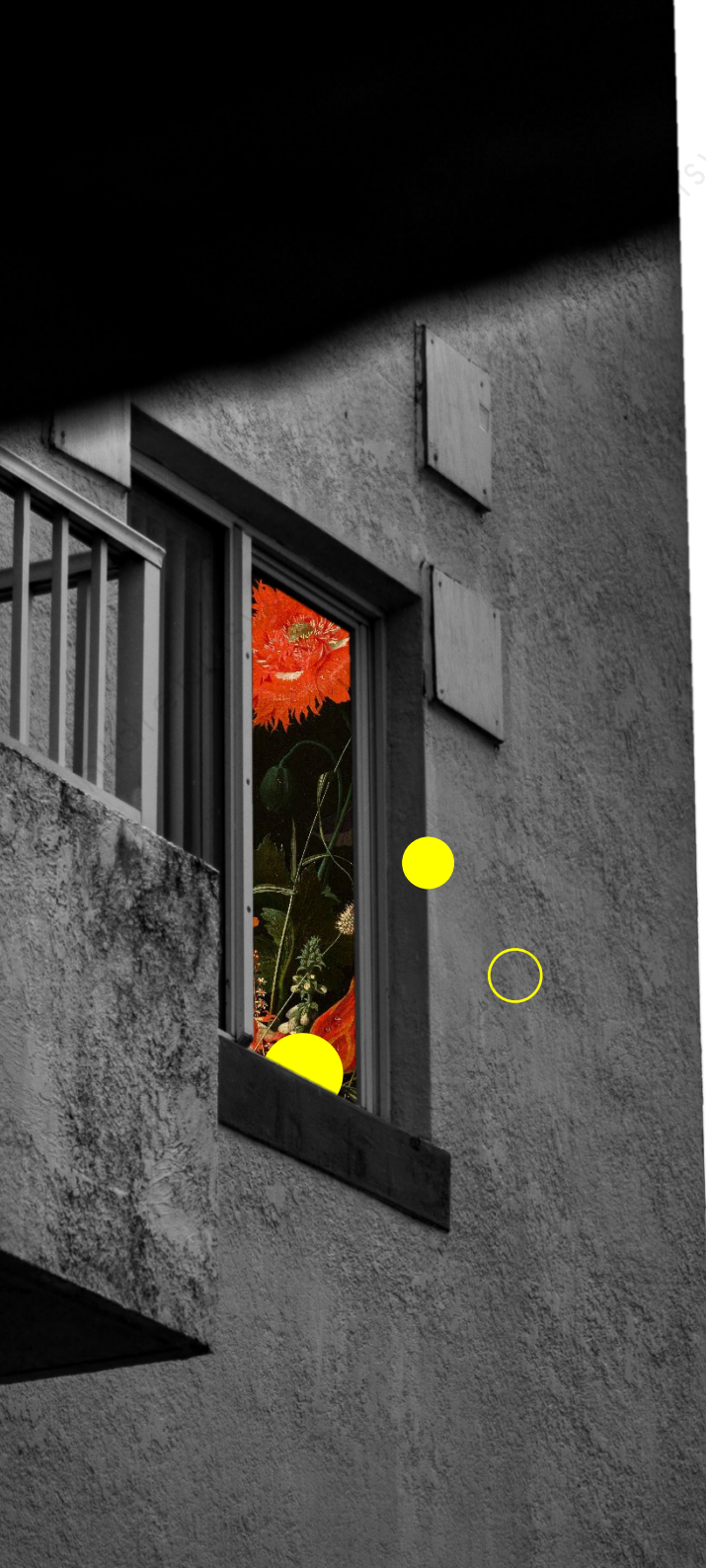
ผมตกหลุมรักเธอเข้าอย่างจังเมื่อได้จ้องมองใบหน้าด้านข้างขณะที่เจ้าตัวกำลังจดจ่อกับงานที่ได้รับมอบหมาย ผมวนเวียนอยู่ใกล้เธอมานานแต่ไม่ว่าอย่างไรผมก็ไม่อาจก้าวเข้าไปใกล้เกินไปได้ ผมเฝ้ามองเธอตั้งแต่ตอนที่เราเรียนชั้นประถมศึกษา เพื่อนร่วมชั้นระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาร่วมมหาวิทยาลัย และได้ทำงานในแผนกใกล้เคียงกับเธอ สำหรับเธอผมอาจเป็นแค่เพื่อนวัยเด็ก เพื่อนร่วมชั้นเรียน นิสิตร่วมสถาบัน และเพื่อนร่วมงาน แต่สำหรับผมเธอเป็นคนเดียวที่ผมจับต้องได้ในโลกชายฝันแห่งนี้

ผมไม่เคยใช้ตาข่ายดักฝันอิเล็กทรอนิกส์ ไม่เคยเข้าไปในฝันจำลอง รู้เพียงว่าตนเป็นเพียงไม่กี่คนในโลกที่พอใจกับการปล่อยให้ความฝันเป็นไปอย่างที่มีมันควรจะเป็น แม้ในด้านหน้าที่การงานผมจะเป็นหนึ่งในช่างฝ่ายเทคนิคของโรงงานผลิตตาข่ายดักฝันที่มีอิทธิพลที่สุดแห่งหนึ่งก็ตาม

ข้อแตกต่างที่ผมสังเกตได้จากคนที่ใช้ตาข่ายดักฝันกับคนที่ไม่ใช้คือ ประกายในดวงตา คนส่วนใหญ่มักเลือกฝันดีเสมอ พวกเขาจะเฝ้ารอการนอนหลับมากกว่าการตื่นขึ้นมาในโลกแห่งความจริง ผมมักมองเห็นประกายโกรธกริ้วแฝงอยู่ในดวงตาพวกเขาเสมอ แม้เพียงเล็กน้อย แต่ดวงตาทุกคู่ที่เคยพบเห็นความฝันแสนสุขก็มักจะมีเศษเสี้ยววิีวรอยแห่งความโกรธาหลงเหลืออยู่ รวากับว่าโลกที่พวกเขาตื่นขึ้นมาเป็นโลกคั่นเวลา ไม่ใช่โลกที่พวกเขาใช้ชีวิตจริง ๆ อยู่ในนี้

เธอคนนั้นเองก็มีริ้วแห่งโทสะเล่นอยู่ในดวงตาสีหม่น เธอเป็นคนแรก ๆ ที่ผมสังเกตเห็นด้วยซ้ำ แต่ผมรู้ดีว่าร่องรอยรุ่นที่ปรากฏอยู่นั้น ไม่ใช่ริ้วความรู้สึกที่เธอมีต่อโลกนี้ แต่เป็นความรู้สึกที่เธอมีต่อตนเองเสียมากกว่า

ผมไม่เคยเดินเข้าไปคุยกับเธอ ได้แต่เฝ้ามองการเคลื่อนไหวของเธออยู่ไกล ๆ คอยอวยพรให้เธอไม่กรุ่นโกรธตัวเอง อวยพรให้เธอมีความสุขกับฝันที่เธอเลือก และภูมิใจกับฝัน

ที่เธอสร้าง แม้ผมจะเป็นพวกไม่นิยมความผัน
จำลอง แต่หน้าที่นักสร้างผันฝ่ายเทคนิคอย่างผมก็
ยินดีเหลือเกินที่จะสร้างความผันที่เธอออกแบบให้อ
ออกมาใช้ได้จริง

ครั้งหนึ่งเธอเดินเข้ามาในแผนกของเรา
พร้อมกับใบยินยอมการทดลองผัน เป็นเรื่องปกติ
อยู่แล้วที่เธอในฐานะนักออกแบบความผันจะต้อง
เป็นคนกลุ่มแรก ๆ ที่ทดลองใช้ความผันก่อน
วางขายสู่ท้องตลาด มีเพียงในห้องนี้เท่านั้นที่ผมจะ
สามารถมองเห็นความผันที่เธอสร้างได้

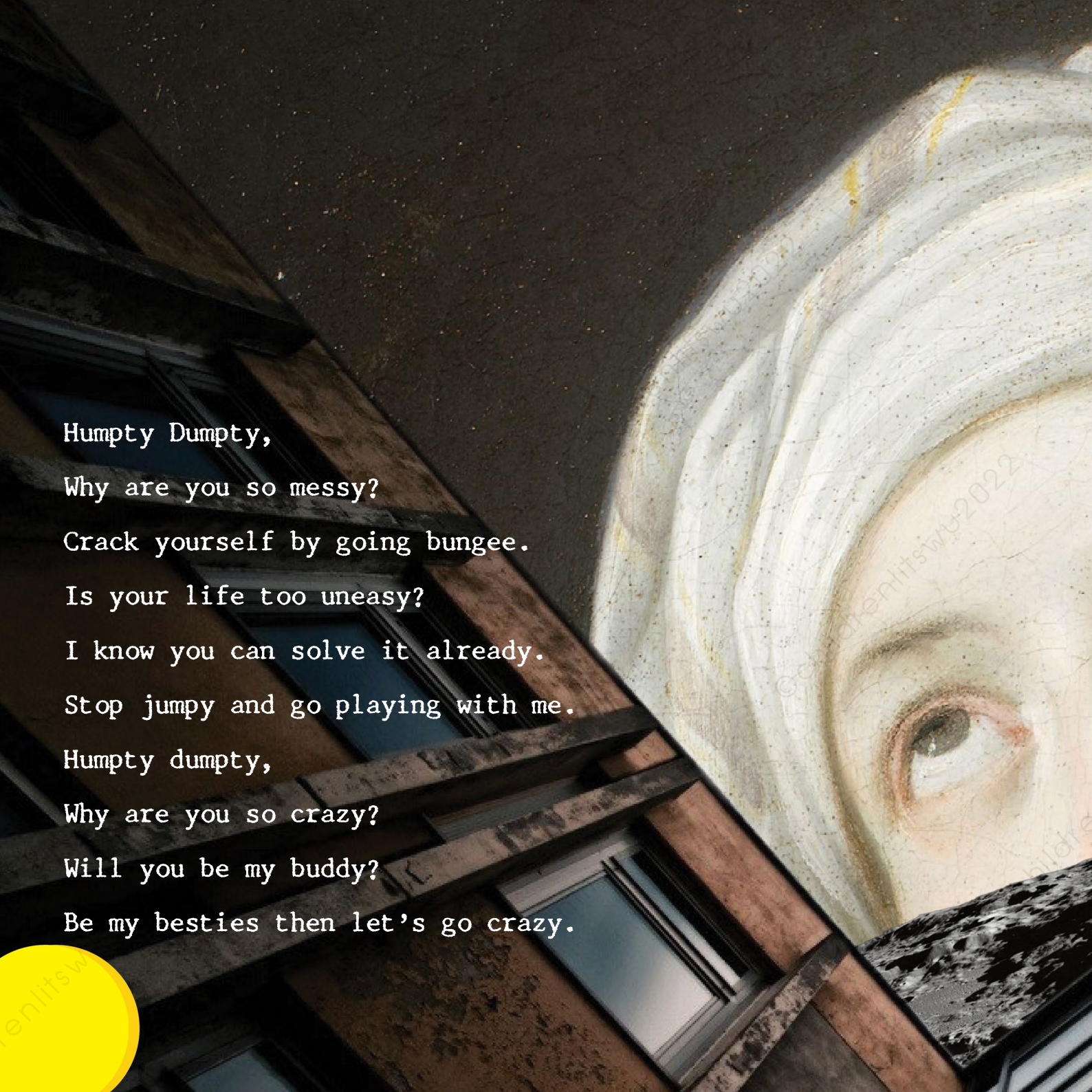
สายตาของผมจดจ้องไปที่ภาพความผันใน
จอไฮโลแกรมซึ่งกำลังฉายภาพโลกเสมือนที่เธอ
เพิ่งเข้าไป ดินแดนความผันแห่งนั้นช่างน่าอัศจรรย์
ในนั้นเธอกำลังโบยบินไปสู่โลกกว้าง แม้การบิน
ได้ในผันจะไม่ใช่เรื่องใหม่ของบริษัทเรา แต่ด้าน
ความผันที่เธอสร้างต่างหากที่เจ๋งกว่าใคร ตัวด้าน
ความผันไม่ได้ออกแบบมาให้ง่ายจนเกินไป ผู้
เล่นอาจปิกหักตักม้าตายได้ง่าย ๆ ในเกมความ
ผันแห่งนี้ จุดนี้เป็นจุดที่บริษัทเคยต่อต้านมาก่อน
พวกเขาอ้างว่า ณ โลกแห่งความผันทุกคนจะต้อง
เป็นผู้ชนะเท่านั้น เป็นกฎที่บริษัทยึดถือมานาน

แต่ในที่ประชุมเธอยื่นกรานที่จะสร้างด่านพ่ายแพ้ให้เกิดขึ้นในฝันให้ได้ ถึงแม้จะถูกคัดค้าน
มากเท่าไร สุดท้ายเธอก็ได้สร้างความฝันประเภทนี้ขึ้นมาจริง ๆ

ผมมองเข้าไปในจอโฮโลแกรม เธอกำลังบินแต่ในใจของผมลงนึกถึงความฝันที่
เธอฝันอยู่ทุกคืน ผมไม่เคยรู้ว่าเธอเข้าไปทำอะไรในความฝัน เธอจะได้โบยบินในความ
ฝันแบบนี้ไหมหนอ การสอดส่องความฝันของคนอื่นเป็นเรื่องผิดกฎหมาย นอกห้องทดลอง
แห่งนี้ผมจะไม่มีวันมองเห็นความฝันของเธออีก

หากเธอปรายตามองผมสักนิด ผมคงรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปถามเธอตรง ๆ
แล้วว่าเจ้าตาชายดักฝันบ้า ๆ นั้นแสดงภาพความฝันให้เธอดู เธอถึงได้อยากจะรีบล้มตัวลง
นอนในเตียงแคปซูลนั้นมากกว่าออกไปใช้ชีวิตข้างนอก เธอทำอะไรข้างในนั้น เธอซ่อนใคร
ไว้ ทำไมเธอถึงทำหน้าที่เฝ้าทุกครั้งที่เหมาะสม ผมอยากรู้ อยากรู้เรื่องราว
ทั้งหมด อยากเดินเข้าไปในความฝันนั้นร่วมกับเธอ แต่ปัจจุบันมนุษย์ยังไม่สามารถย่างกราย
เข้าไปในความฝันของผู้อื่นได้ เหมือนประกาศิตสั่งห้ามมนุษย์หน้าไหนก็ตามละเมิดเส้นแบ่ง
แห่งห้วงฝันของผู้อื่น ที่นั่นเปรียบเสมือนห้องส่วนตัวต้องห้ามที่ถูกปิดตาย ไร้ประตู ไร้
หน้าต่าง ไร้อำนาจใดเยี่ยมเยียนนอกจากเจ้าของห้องฝัน

น่าขำที่ผมเลือกที่จะนั่งมองตอนเธอนอนหลับแทนที่จะก้าวเข้าสู่ห้วงความฝันที่
มีเธออยู่ในรหัสอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งถักทอกันจนกลายเป็นห้วงฝันแสนสุข รวากับผมเป็น
นักโทษที่ถูกสั่งให้จ้องมองกำแพงขนาดใหญ่ที่ไม่มีวันทำลายลง แต่ในใจลึก ๆ
ผมยังวาดหวังว่าต้องมีสักวันที่ผมขอให้เธอเลิกฝันแล้วหันมานอนจับมืออยู่
ข้าง ๆ กันให้ได้ ต้องมีสักครั้งที่ผมห้ามเธอได้สำเร็จ ผมยังคงมีความหวัง
วันนั้นต้องมาถึงแน่นอน....

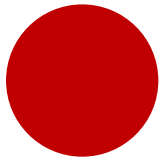

Humpty Dumpty,
Why are you so messy?
Crack yourself by going bungee.
Is your life too uneasy?
I know you can solve it already.
Stop jumpy and go playing with me.
Humpty dumpty,
Why are you so crazy?
Will you be my buddy?
Be my besties then let's go crazy.

เงาหม่นจากเนื้อในกับประกายที่วาวรับ

.....
Her Eyes and Her Smile

ผมพบกับอาจารย์ครั้งแรกในงานแต่งงานของรุ่นพี่ที่สนิทมาก ผมไปร่วมงานในฐานะแขกฝั่งเจ้าสาวส่วนอาจารย์นั้นมีศักดิ์เป็นมารดาของเจ้าบ่าว สิ่งที่ทำให้ผมสนใจไม่ใช่อาจารย์ซึ่งดูอ่อนกว่าวัยแต่เป็นสายตากิ่งปลาบปลื้มถึงโคกเตร้า ผมคาดเดาว่าอาจารย์คงเป็นมนุษย์แม่อีกคนที่ห่วยโยลูกชายคนโตผู้กำลังก้าวออกไปสร้างครอบครัวของตัวเอง ในครานั้นผมเชื่อสนิทใจว่าสาเหตุของรอยยิ้มน่าฉงนมาจากเหตุผลนั้น แต่หลังจากเวลาผ่านไปเพียงครึ่งปี ผมก็ต้องหันกลับมาคิดเรื่องนี้ใหม่ นั่นใช้รอยยิ้มของคนมีความสุขจริง ๆ หรือ

ผมแปลกใจที่ตัวเองสังเกตเห็นอาจารย์ก่อนที่จะสนใจมองหาคู่บ่าวสาวในงานเสียอีก ทุกครั้งที่หันไปมองอาจารย์จะมีประกายรอยยิ้มอ่อน ๆ แต่งแต้มที่ริมฝีปากเสมอ ท่าทางการทักทายแขกหรือที่มาร่วมงานล้วนเรียบง่ายแต่กลับน่ามองอย่างยิ่ง ทั้งสายตา รอยยิ้ม การพูด ทุกอย่างล้วนหมดจดงดงามราวกับความพิถีพิถันในการแต่งแต้มบทกลอนของเหล่ากวี จังหวะ คำพ้อง ช่องไฟ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ชวนให้รู้สึกอึดอเมเมื่อได้หันไปมอง ท่านเป็นบุคคลที่ผมมองว่าน่าเลื่อมใสอย่างยิ่ง อีกทั้งอาจารย์ยังดูอ่อนเกินกว่าจะมีลูกชายที่เติบโตจนสามารถแต่งงานได้แล้ว วันนั้นแม้ผมเดินเข้าไปแสดงความยินดีกับรุ่นพี่สาว แต่เมื่อกลับบ้านผมกลับจำรายละเอียดอะไรไม่ได้เลย สิ่งที่ยังม้วนกรุ่นอยู่ในใจมีเพียงรอยยิ้มแสนหม่นของอาจารย์ตักค้างอยู่เท่านั้น

ผมพบอาจารย์อีกครั้งในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ อาจารย์นั่งอยู่บนเวทีเสวนาส่วนผมยืนอยู่ในบุชชายหนังสือนิยายวาย ผมผู้แต่งกายด้วยชุดคอสเพลย์ตัวละครจอมยุทธ์จากนิยายโด่งดังที่กำลังเปิดตัว ระยะเวลาห่างระหว่างผมกับอาจารย์เหมือนถูกแบ่งคั่น ตัวผมกำลังยืนเป็นเครื่องประดับประจำบุชแต่สายตาจ้องไปที่เวทีกลางของการเสวนา ส่วนอาจารย์กับเหล่าวิทยากรต่างกำลังสนทนากันอย่างออกรส ท่าทางสงบของอาจารย์ชวนให้รู้สึกราวกับกำลังจิบชายามบ่ายอยู่ในสวนมากกว่าการนั่งถกเรื่องวรรณกรรมท่ามกลางผู้คนมากมายที่เดินขวักไขว่ไปมาในงานมหกรรมหนังสือ ไม่นานผมก็ถูกสะกิดเรียกให้หันกลับมาทำหน้าที่ต่อ เด็กสาวมากมายกำลังเดินเข้ามาชมบุช หน้าที่ของผมคือการขายหนังสือให้ได้มากที่สุด ผมหันไปมองอาจารย์เป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหันกลับมาทำหน้าที่ของตน อาจารย์คงมองผ่านผมไปไม่ต่างกับคนทั่วไป มีเพียงผมเท่านั้นที่รู้สึกกับอาจารย์มากกว่าคนแปลกหน้า ผมไม่อยากรมีตัวตนในสายตาใครได้เท่านี้มาก่อน แต่มันช่วยไม่ได้ผมไม่มีแม้แต่โอกาสในการเสนอหน้าเข้าไปอยู่ในสายตาของอาจารย์ด้วยซ้ำ

ตอนนั้นเป็นช่วงโค้งสุดท้ายของการเรียนชั้นปีที่สาม ในตอนนั้นผมยังเป็นนักศึกษาคนหนึ่งที่ไม่ได้มีความหลงใหลคลั่งไคล้ในการเรียนเท่าไรนัก สิ่งที่ผมชื่นชอบที่สุดคือการรับงานพิเศษเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อพุงให้ชีวิตมีสีสัน อย่างการขายหนังสือไปพร้อมกับการสวมบทบาทเป็นตัวละครแบบที่ทำอยู่ก็น่าสนใจดี ก่อนถึงช่วงเวลาพัก ผมกับเพื่อนต่างได้รับมอบหมายให้ออกไปเดินประชาสัมพันธ์ เราได้รับป้ายคนละแผ่นแล้วกระจายกันไป ผมเดินเล่นทำงานอย่างไร้ทิศทาง เสียงเสนอขายสินค้าของพนักงานขายหนังสือ เสียงผู้คนสนทนาเกี่ยวกับหนังสือมากมายรายล้อมรอบตัว คนหัวดำหัวสีเดินขวักไขว่ไปมา บางครั้งมีคนเดินเข้ามาขอถ่ายรูปรูปกับผมบ้าง เดินเข้ามาถามเส้นทางไปบุชบ้าง ทุกครั้งที่มีสายตาจ้องมา ผมรู้ดีว่าพวกเขาไม่ได้กำลังมองผมแต่กำลังมองตัวละครที่ผมกำลังสวมบทบาทต่างหาก

ตอนนั้นเองที่ผมมองเห็นแผ่นหลังคู้้นตา ตัวผมในชุดจอมยุทธ์มองเห็นอาจารย์กำลังเดินชมหนังสือเพียงลำพัง นับเป็นความบังเอิญแสนประหลาดที่ดึงให้ผมมาพบกับอาจารย์อีกครั้ง นี่เป็นครั้งที่สองที่ผมได้พบกับอาจารย์ จิตสำนึกบอกให้ผมไม่จากไปไหน ผมได้แต่เดินตามอาจารย์ไปอย่างนั้น อาจารย์แวะชมหนังสือที่บูธใดผมก็แวะตาม หยิบหนังสือบางเล่มขึ้นมาชมแล้วก็วางเก็บกลับไปเมื่ออาจารย์วางหนังสือลง ผมไม่สนใจสายตาของผู้คนรอบกาย เหมือนมองนาฬิกาตอนนี้เป็นเวลาพักของผมแล้ว ผมไม่สนใจกลับไปเปลี่ยนชุดหรือเก็บของจากห้องพนักงานด้วยซ้ำ แม้จะไร้จุดหมายไร้ทิศทางแต่ทิศเดียวที่ผมมุ่งไปก็คืออาจารย์

“หนังสือเล่มนี้น่าสนใจนะ”

อาจารย์หันมาพูดกับผม ตอนแรกผมนึกว่าตนหูผาด พอหันไปรอบกายก็พบว่ารอบกายไม่มีใครเลย บูธหนังสือมีสองเล็ก ๆ นี้แทบร้างผู้คน แม้แต่พนักงานเพียงคนเดียวก็จัดหนังสืออยู่อีกมุมของบูธ อาจารย์ยิ้มแล้วยื่นหนังสือให้ผม ผมรับมาอย่างงงงวย ผมรู้สึกเหมือนเด็กน้อยที่โดนจับได้ว่าขโมยขนมแม้ผมจะทำเพียงแอบเดินตามอาจารย์มาตลอดก็ตาม ผมไม่รู้ว่าควรเดินตามอาจารย์ต่อหรือรีบจากไปเพราะถูกจับได้ดี ถ้าหากอาจารย์ถามผมว่าผมเดินตามผู้หญิงที่อายุห่างจากตนคนละรุ่นทำไม ผมก็คงตอบไม่ได้

โชคดีอาจารย์ไม่ได้ถาม อาจารย์ซื้อหนังสือเล่มนั้นให้ผมพร้อมกับเตรียมจะจากไป ผมรีบเอ่ยแก้ตัวว่าตนไม่ใช่คนโรคจิต อาจารย์เพียงเฉยรอยยิ้มเอ็นดูส่งมาให้ ผมจ้องรอยยิ้มที่ปรากฏในคลองสายตา ทุกสิ่งพลันผันเปลี่ยนเป็นสิ่งไม่สำคัญ ความงามคล้ายไม่มีอยู่จริงปรากฏ ใบหน้างามด รูปร่างอรชร วางตัวดีมีบุคลิก คนตรงหน้าผมเหมือนรูปปั้นงามดมองผ่าน ๆ หรือจะทราบว่าเป็นอาจารย์อายุสี่สิบสามปีแล้ว แม้จะแต่งแต้มใบหน้าด้วยเครื่องสำอางน้อยชิ้นกลับเข้ากันได้ดียิ่งกว่าเครื่องแต่งแต้มสีฉูดฉาด ท่าทางขำขันในชุดเสื้อ

คอเต่าช่างทำให้อาจารย์สูงสง่า ผมเผลอมองตามอาจารย์ไปจนสุดสายตา รอยยิ้มในวันนั้น
ยังทิ้งบางอย่างหลงเหลือไว้ในใจผม ในตอนนั้นผมคิดว่ามันคงเป็นความรู้สึกของเด็กน้อยที่
ประทับใจในสิ่งของล้ำค่าที่ไม่อาจเอื้อมเอามาไว้กับตัวได้ คล้ายเด็กน้อยกับเครื่องแก้วราคา
แพง ทั้งไม่เข้ากันและไร้ประโยชน์ อีกทั้งเด็กน้อยอาจเผลอทำเครื่องแก้วราคาแพงเหล่านั้น
เสียหายได้ทุกเมื่อแต่ก็อยากจะประคองมันเอาไว้ในฝ่ามือหน่อย ๆ

สาบานว่าผมไม่เคยคิดเกินเลยกับอาจารย์ในเชิงชู้สาว มองย้อนกลับไปผมไม่รู้สึกว่า
ตัวเองเป็นมนุษย์เสียด้วยซ้ำ ไม่ว่าใครที่อยู่รอบกายอาจารย์จะต้องมีภาพของเหล่าแมลงเม่า
ที่ถูกดึงดูดด้วยแสงสีนวลหรือไม่ก็เหล่าแมลงที่ถูกดึงดูดด้วยสีสวยของเหล่าผกาซ้อนทับอยู่
เมื่อมองอย่างนั้นแล้วมันช่างแสดงตัวตนของอาจารย์ออกมาได้มากกว่าคำพูดนับพันเสียอีก

“อาจารย์จะกลับแล้วหรือครับ”

ผมเอ่ยเรียกอาจารย์ด้วยสรรพนามแบบนั้นออกไปก่อนที่จะรู้ตัวด้วยซ้ำ แต่ผมไม่รู้ว่า
ควรเรียกอาจารย์ว่าอะไรนอกจากคำนี้ ทั้งท่าทางน่านับถือและความเชี่ยวชาญด้าน
วรรณกรรมของอาจารย์ หลายอย่างผนวกรวมให้อาจารย์เป็นอาจารย์ในสายตาที่ผมเคารพ
นับถือ แม้แต่ตอนที่ผมไปเยี่ยมหลุมศพของอาจารย์ในอีกห้าปีให้หลังการ์ดที่ผมเขียนติด
เอาไว้บนช่อดอกไม้ไว้อาลัยยังเป็นคำสั้น ๆ อย่างคำว่า ‘อาจารย์’ เท่านั้น

อาจารย์พยักหน้าเบา ๆ พร้อมกับชี้มาที่หนังสือเล่มบาง

“อ่านแล้วมาเล่าให้ฟังด้วยนะ” อาจารย์เอ่ยอย่างนั้นแล้วก็เดินจากไป

ผมหันมามองหนังสือในมือ ‘เจ้าหญิงนิทรา’ เรื่องราวแสนหวานของเจ้าหญิงต้องสาป
กับการคลายมนตร์สะกดโดยจุมพิตรักแท้ของเจ้าชายหนุ่มรูปงาม ผมเคยได้ยินเรื่องราว

ดังกล่าวมานับครั้งไม่ถ้วน แม้เป็นเด็กผู้ชายแต่น้อยคนนักที่จะไม่เคยได้ยินนิทานเรื่องนี้ ตอนนั้นผมไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าทำไมอาจารย์จึงแนะนำหนังสือเล่มนี้ให้ผม

หนึ่งเดือนให้หลังผมได้พบกับอาจารย์อีกครั้งในสถานที่คาดไม่ถึง ผมเหลียวมอง เลี้ยวหน้าของอาจารย์ผู้ยืนสงบนิ่งอยู่หน้าอัฐิสถาน ดวงตาของอาจารย์เหม่อมองไปเบื้องหน้า แต่กลับคล้ายมิได้จดจ้องกับสิ่งตรงหน้า ท่าทางสงบนิ่งช่างยากคาดเดาความรู้สึก อาจารย์หลับตาลงครู่หนึ่งก่อนจะเดินออกมาเงียบ ๆ เราสองคนประจันหน้ากันอย่างน่าฉงน อาจารย์คงไม่นึกว่าจะได้พบใครในสถานที่แสนสงบแห่งนี้ ผมรีบตรงไปทักทายอาจารย์ทันที อาจารย์ชะงักไปครู่หนึ่งก่อนค่อย ๆ ทบทวนดูดี ๆ อาจารย์ก็จำได้ว่าผมคือเด็กหนุ่มคนเดียวกับที่แต่งตัวด้วยชุดจอมยุทธ์แฟนซี

“อ่านหนังสือเล่มนั้นจบหรือยัง”

“จบแล้วครับ”

อาจารย์กับผมเดินเรียบกำแพงวัดไปเรื่อย ๆ บรรยากาศวันนี้ค่อยข้างสดใส ฟ้าโปร่งมองเห็นสีฟ้าสวย มีเพียงริ้วเมฆสีขาวลอยอยู่บนฟ้า อาจารย์ยังคงก้าวเดินเรียบกำแพงวัดอย่างมั่นคง ส่วนผมไม่รู้ว่าตัวเองควรทำอย่างไรกับสถานการณ์นี้ดี ในใจรู้เพียงว่ายังไม่อยากผละออกไปเหมือนครั้งที่แล้ว

อาจารย์เดินไปนั่งที่ม้านั่งตัวหนึ่งไต่ริมไม้ ม้านั่งหันไปทางต้นราชพฤกษ์ที่กำลังออกดอกสดสวย ดอกสีเหลืองชูช่อสูงแสงแดดอย่างไม่ยอมแพ้ ศาลนาสถานแห่งนี้เงียบสงบมาก ผมนั่งมองบรรยากาศโดยรอบอย่างสงบขำ ๆ อาจารย์

“อาจารย์มาที่วัดนี้บ่อยหรือครับ”

“ใช่จ้ะ”

“บังเอิญมากเลยนะครับที่เรามาพบกันที่นี่”

อาจารย์ยิ้มบาง ๆ ความเงียบโรยตัวเข้าปกคลุมบรรยากาศโดยรอบอีกแล้ว อันที่จริงผมแทบไม่รู้สึกรู้สึ้อัดเวลาอยู่ข้างอาจารย์อีกแล้ว หลายอย่างบอกผมให้รู้ว่าอาจารย์ไม่ใช่คนใจแคบ

“เธอคิดอย่างไรกับหนังสือเล่มนั้นหรือ” อาจารย์เอ่ย

“ผมเคยได้ยินเรื่องเจ้าหญิงนิทรามาบ่อยมากแล้วครับ โดยเฉพาะสมัยเด็ก ๆ นักเรียนหญิงชอบนิทานเรื่องนี้มาก”

อาจารย์พยักหน้า

“ฉันเองก็เคยชอบ”

“เคยชอบเหวอครับ”

“ใช่จะ เมื่อนานมาแล้ว”

ผมเหม่อมองนกกระเจิบตัวหนึ่งคาบเศษใบไม้แห้งไว้ที่จะงอยปากเล็ก ๆ เจ้านกน้อยเหลือบซ้ายแลขวาก่อนจะบินขึ้นไปต้นไม้สูง นำเศษใบไม้ที่คาบมาไปสร้างรังนกบนต้นไม้ นั้นอย่างมั่นคง เมื่อสักครู่อจารย์บอกว่าเคยชอบเจ้าหญิงนิทราแต่ตอนนี้ไม่ชอบแล้ว แต่ทำไมอาจารย์จึงเลือกซื้อหนังสือเล่มนั้นให้คนแปลกหน้าอย่างผมกัน

“อาจารย์เป็นนักวิจารณ์วรรณกรรมใช่ไหมครับ”

“ยังไม่เชี่ยวชาญถึงขั้นนั้นหรอกจะ” อาจารย์เอ่ยยิ้ม ๆ

“อย่าถ่อมตัวไปเลยครับ ผมเห็นอาจารย์บนเวทีเสวนาตอนวันงานหนังสือฯ ไม่เรียกว่าเชี่ยวชาญจะเรียกว่าอะไรกันครับ”

“เรียกว่านักอ่านผู้ซุ่มมักเขมันดีไหม” ท่าทางอาจารย์พูดซ้ำ ๆ

“โถ่ อาจารย์” ผมเอ่ยท้วงเบา ๆ อาจารย์ช่างเป็นคนถ่อมตนจริง ๆ

“เธอเรียกฉันว่าอาจารย์ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วนะ ฉันไม่มีวุฒิอะไรคู่ควรกับคำเรียกนั้นหรอกนะ”

“ใคร ๆ ก็เรียกอาจารย์ว่าอาจารย์ทั้งนั้น อย่างตอนที่อยู่บนเวทีเขาก็เรียกอาจารย์ว่าอาจารย์ ผมขอเรียกบ้างไม่ได้หรอกครับ”

“เอาเถอะจะ อยากรู้เรียกอะไรก็เรียกเถอะ”

อาจารย์เป็นคนเก่ง แต่ใครจะรู้ว่าความสามารถที่อาจารย์มีไม่ได้มาจากการเรียนในรั้วมหาวิทยาลัย ในงานศพของอาจารย์ผมได้พูดคุยกับลูกชายคนเล็กของอาจารย์ เขาเล่าให้ผมฟังว่าแม่ท้องพี่ชายตอนอายุสิบเก้าปี ซึ่งเป็นช่วงที่อาจารย์กำลังเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง และพ่อกำลังจะไปเรียนปริญญาโทต่อที่ต่างประเทศพอดี ครั้นแม่จะถอดใจต่อลูกคนนี้ในวัยที่ไม่พร้อมก็ไม่สามารถทำได้เพราะกฎหมายและสังคมในสมัยนั้นยังไม่ยอมรับการยุติการตั้งครรภ์ ผนวกกับความกดดันจากครอบครัวฝั่งพ่อที่ไม่ยอมรับผู้หญิงที่ปล่อยปละตัวเองให้ตั้งครรภ์ในช่วงที่ยังไม่พร้อมแบบนี้ ทุกอย่างล้วนกดดันให้ผู้หญิงคนหนึ่งตัดสินใจทิ้งทุกอย่างที่ตนมีไปอาศัยอยู่ต่างประเทศกับสามีและเป็นคุณแม่เต็มเวลาในวัยเพียงยี่สิบปี ในตอนที่พ่อไปเรียนแม่ต้องอยู่บ้าน เลี้ยงลูก ทำกับข้าว ทำความสะอาด สิ่งที่ทำให้มีความสุขคือหนังสือในห้องหนังสือของพ่อ พ่ออาศัยช่วงที่ลูกน้อยนอนกลางวันเข้าไปหยิบหนังสือติดมือออกมาแล้วสักเล่มแล้วทิ้งตัวเข้าไปในโลกของวรรณกรรม วันนั้นเป็นวันที่ผมได้เห็นประกายจากนัยน์ตาสีหม่นอันคุ้นเคยของอาจารย์ทอดออกมาจากสายตาของลูกชายคนเล็กของท่าน

“อ่านแล้วรู้สึกอย่างไรละ หนังสือเล่มนั้นนะ” อาจารย์เอ่ย

“เจ้าหญิงนิทรา นะเหรอครับ” ผมตอบ “สารภาพตามตรงว่าผมไม่ได้มองว่าเป็นเรื่องราวแสนโรแมนติกเหมือนในอดีตแล้วละครับ”

ผมหลุบตาต่ำ ในใจรู้สึกประหม่าเล็กน้อยเมื่อได้พูดความเห็นของตนต่อหน้านักวิจัยวรรณกรรมระดับประเทศ

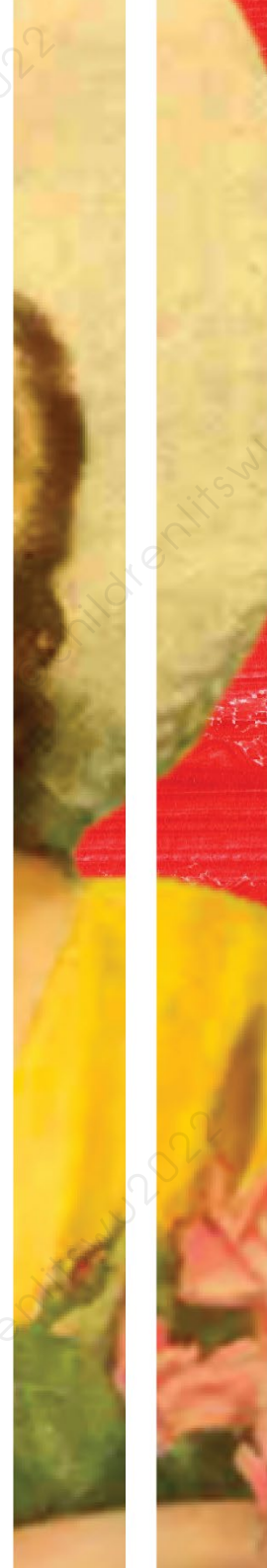
“ยังไงหรือ” อาจารย์ยิ้มบาง ๆ พลังแสดงท่าทีรอฟังสิ่งที่ผมจะพูดต่อไป

“ผมไม่รู้ว่าผมมองโลกเลวร้ายเกินไปหรือเปล่า นะครับ” ผมเอ่ยพลงยกมือขึ้นเกาหลังคอเบา ๆ แก่แก้อ

“หลังจากอ่านจบก็เกิดคำถามขึ้นในใจผม เจ้าหญิงนิทราคือหญิงต้องสาปจริง ๆ หรือว่าเป็นเพียงเหยื่อคนหนึ่งที่ต้องรับผลจากการกระทำของคนรอบตัวกันแน่ แรกสุดเจ้าหญิงต้องสาปซึ่งเป็นผลจากการกระทำของพ่อแม่ เธอต้องใช้ชีวิตแบบถูกปิดกั้นซึ่งเกิดจากการระแวงระวังของครอบครัวที่กลัวว่าเธอจะโดนเข้มตำ ขนาดตอนที่กลายเป็นเจ้าหญิงนิทราไปแล้วเธอก็ต้องรอการปลุกให้ฟื้นคืนจากการหลับใหลด้วยจุมพิตของเจ้าชาย ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่คนอื่นกระทำแต่กรรมดันมาตกที่เจ้าหญิงนิทรา ผม...”

จู่ ๆ ผมก็พูดไม่ออกราวกับความรู้สึกบางอย่างมาจุกอยู่ที่ลำคอ คล้ายไม่เชื่อว่าตนได้พูดสิ่งนั้นออกไป เมื่อครู่ผมพูดสิ่งที่อยู่ในใจยาวเหยียดจนเกือบลืมหายใจ ผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังพูดอยู่ฝ่ายเดียว อาจารย์จะเบื่อสิ่งที่ผมพูดหรือเปล่า ผมไม่กล้าสบตาอาจารย์จึงหลุบตามองลงไปอื่นแทนการสบตาตรง ๆ สายตาของผมเหลือบไปเห็นมือบางของอาจารย์ทำกำแน่นจนเห็นข้อนิ้วสีขาวซีด ผมต้องพูดอะไรผิดไปแน่ ๆ

“อะไรหรือ”

เสียงของอาจารย์เรียกให้ผมละสายตาจากมือขาวไปสบดวงตาสีหม่น ความรู้สึกเหมือนในตอนที่ผมสบตากับอาจารย์ครั้งแรก ร่องรอยเงาหม่นปรากฏขึ้นเพียงครู่แล้วถูกแทนที่ด้วยรอยยิ้มตาหยีที่ชวนให้คนเห็นมองข้ามมันคร่ำครวญกับว่ามันไม่เคยมีสิ่งนั้นมาก่อน ผมเหม่อมองรอยยิ้มของอาจารย์พร้อมกับพูดประโยคที่อยู่ในใจออกมาอย่างเหม่อลอย

“ผมสงสัยที่เธอไม่เคยมีชีวิตเป็นของตัวเองเลยครับ”

ฤดูร้อนปีนั้นไม่ได้ร้อนอย่างที่คิด เมื่อมองย้อนกลับไปผมกลับได้พบคำตอบว่าความร้อนของอากาศภายนอกเทียบไม่ได้กับความร้อนที่ผมรู้สึกข้างใน มันทั้งอบอ้าว ชื้นแฉะชวนให้รู้สึกเหนอะหนะ รู้สึกไม่สบายตัวเสียยิ่งกว่าอากาศหน้าร้อนในปีนั้น ผมยังจดจำดวงตาแสนหม่นคู่หนึ่งที่สอดประสานกับผมเพียงเสี้ยววิ แต่ตะกอนความรู้สึกที่ผมอธิบายนไม่ได้กลับตราตรึงอยู่ในใจอยู่อย่างนั้นไม่ไปไหน ฤดูร้อนปีนั้นเป็นปีที่ชวนให้รู้สึกทรมานใจที่สุดเลย

การได้พบกับอาจารย์ซ้ำ ๆ หลายครั้งทำให้เส้นชีวิตที่เคยราบเรียบของผมกระเพื่อมขึ้นลงอย่างน่าประหลาด หลังจากการพบกันโดยบังเอิญที่วัดทำให้ผมกับอาจารย์ไม่กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกันอีกต่อไป อาจารย์เชิญผมไปทานข้าวที่บ้านแม่จะไม่มีเหตุผลให้เชิญ ส่วนผมก็หน้าด้านไปกินข้าวที่บ้านของอาจารย์ทั้งที่ตัวเองยังไม่ได้รู้จักกับอาจารย์มากขนาดนั้น นอกจากนั้นอาจารย์ยังชอบแบ่งปันอาหารและผลไม้ให้ผมเป็นประจำ เวลาไปเที่ยวที่ไหนกับครอบครัวก็มักจะมีของฝากติดไม้ติดมือเสมอ ความอารีในช่วงสั้น ๆ ที่อาจารย์และครอบครัวมีต่อผมกลับยิ่งทำให้ผมรู้สึกกล้าตัวซึ่มลึกเขาไปในหวังศรัทธาที่ผมมี

ต่ออาจารย์ เหนียวแน่นยิ่งกว่ายางไม้อายุหลายปี สะสมติดหนึบจนยากจะแกะออกได้ด้วย
ไม้ซีกบอบบาง

เมื่อผมได้รู้จักอาจารย์มากขึ้น ได้มองเห็นว่าครอบครัวของอาจารย์ข้างเป็นครอบครัว
ที่สมบูรณ์แบบ อาจารย์สนใจและดูแลสามีเป็นอย่างดี ส่วนสามีก็ดีต่ออาจารย์เป็นอย่างมาก
มาก ลูกชายคนโตและลูกสะใภ้ก็รักใคร่ปรองดองกันดี อีกทั้งผมยังได้รู้จักลูกชายคนเล็ก
ของอาจารย์ที่กำลังเรียนอยู่ชั้นปี 1 ในมหาวิทยาลัยเดียวกันทั้ง ๆ ที่ผมและเขาไม่ได้มีความ
สนใจใกล้เคียงกันเท่าไรแต่ก็คุยกันได้หลายเรื่องทีเดียว โดยเฉพาะเรื่องของแม่ที่เด็กคนนี้
มักจะมีเรื่องสนุก ๆ มาเล่าให้ผมฟังทุกครั้งที่ได้พบ ยิ่งได้ใกล้ชิดกับครอบครัวของอาจารย์
ผมยิ่งรู้สึกอยากให้ชีวิตตัวเองดีขึ้นกว่าเดิมในทุก ๆ วัน อยากจะใช้ชีวิตสงบแต่มีความหมาย
แบบที่อาจารย์ใช้

แต่แล้วความคิดอกุศลของคนนอกก็เบียดเข้าแทรกกลางระหว่างผมกับอาจารย์ เสียง
ขุนซ้องของคนนอกแว่วเข้ามาทำให้ผมรู้สึกไม่สบายใจ หลายคนหลังจากที่ได้รู้ความสนิท
สนมของเราทำให้ทุกสายตาพุ่งเล็งไปที่อาจารย์ ผมเริ่มเป็นห่วงภาพลักษณ์ของอาจารย์แต่
ก็ไม่อยากตีตัวออกห่างก้ำกึ่งกันกับความรู้สึกผิดอันไม่ทราบสาเหตุ

“ช่วงนี้ไม่ค่อยเจอกันเลยนะ”

เสียงอันคุ้นเคยดังขึ้นเรียกความสนใจให้ผมรีบหันไปมอง ความอบอุ่นแผ่ซ่านขึ้นใน
ใจของผมทันที ผมวางหนังสือ the Great Gatsby ในมือลงบนตักพร้อมกับหันไปทางต้น
เสียง ใบหน้าอันคุ้นเคยของอาจารย์กำลังส่งยิ้มอ่อน ๆ มาให้เหมือนอย่างเคย

ในตอนที่ผมกำลังจะเอ่ยทักทาย ปลายประสาทการรับรู้ของผมก็สัมผัสได้ถึงกลิ่น
หอมอ่อน ๆ ที่ไม่แน่ใจว่ามันคือกลิ่นอะไรโชยออกมาจากร่างบางตรงหน้า กลิ่นนั้นไม่ใช่

กลิ่นที่พบได้ทั่วไป เป็นกลิ่นที่ถ้าได้ดมสักครั้งย่อมไม่มีวันลืม กลิ่นนั้นกระตุ้นให้ผมรู้สึกผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งรวมกับใบหน้าอมยิ้มของอาจารย์ยิ่งทำให้ผมอยากหยุดเวลาเอาไว้ตรงนี้ ตรงม้านั่งไต้ร่มไม้ใกล้ ๆ กับตึกคณะของผมแบบนี้

“สวัสดิ์ดีครับอาจารย์”

ทันใดนั้นผมก็นึกถึงเหตุผลที่ผมไม่ค่อยได้ติดต่อกับอาจารย์ เหตุผลที่ผมไม่ได้อยากเพิ่มภาระหนักใจให้กับอาจารย์และสามีของอาจารย์

“ขอนั่งด้วยนะ”

อาจารย์เอ่ยยิ้ม ๆ ก่อนจะนั่งลงบนม้านั่งด้วยยาว อาจารย์นั่งลงพร้อมกับเหม่อมองออกไปที่สวนรอบ ๆ สายลมโชยอ่อนพัดเอาไอกรุ่นของแดดยามสายเข้ามาแตะผิวเบา ๆ สำหรับผม อากาศยามนี้เป็นช่วงเสลาที่เหมาะสมกับการนั่งอ่านหนังสือให้สบายใจที่สุด

“อาจารย์มาทำอะไรที่นี่เหรอครับ” ผมเอ่ยพลาบเลียบไปมองเลี้ยวหน้าด้านข้างของอาจารย์ที่กำลังเอาผมสั้นประป่าตัดใบหู

“มาบรรยายพิเศษนะ อยากรไปด้วยกันไหม” อาจารย์เอ่ย

“ที่คณะอักษรเหรอครับ”

“ใช่จะ แต่กิจกรรมเริ่มช่วงบ่ายนะ ว่างหรือเปล่า” อาจารย์เอ่ยถาม

“ผมอยากไปฟังครับ” ผมเอ่ยโดยไม่เสียเวลาคิดเลยแม้แต่น้อย ตั้งแต่วันที่ผมได้ฟังอาจารย์ในงานสัปดาห์หนังสือ ผมก็ไม่มีโอกาสได้เห็นอาจารย์บนเวทีเสวนาอีกเลย

อาจารย์หันมาสบตาผมราวกับมีสิ่งทีติดอยู่ในใจลึก ๆ ผมเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเพราะอาจารย์หันมาสบตาอย่างกระทันหัน ผมรอให้อาจารย์เอ่ยแต่อาจารย์ก็ไม่เอ่ยอะไร มีเพียงความเงิบที่รอยตัวอยู่รอบกายของเราสองคน สายลมหอบหนึ่งพัดเอากลิ่นหอมมาให้ผมได้

กลิ่นอีกครั้ง ผมสูดดมกลิ่นหอมแปลกประหลาดที่ไม่คุ้นเคยพร้อมกับจذبออกไปที่อาจารย์ ผมไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นแต่ก็ไม่ได้อยากให้ช่วงเวลานี้จบลง

ขณะที่เราสองคนสบตา ผมมองเห็นประกายหม่นในดวงตาของอาจารย์ที่สลับเปลี่ยนปะปนไปมาระหว่างสดใสและแสนเศร้า ผมอยากรู้ว่าในใจของอาจารย์กำลังคิดอะไรอยู่ เบื้องหลังนัยน์ตาสีกลับกำลังขบคิดอะไรอยู่หนอ ผมอยากเข้าไปวิ่งสำรวจในหัวอาจารย์เหมือนที่อาจารย์มักจะมาวิ่งเล่นในหัวของผมราวกับรู้จักตัวผมดี

“ไม่ใช่ว่าโตดเรียนมาฟังนะ”

ผมเลิกคิ้วประหลาดใจพลางติดต่อเชื่อมโยงเรื่องราว อาจารย์คงหมายถึงสิ่งที่เราพูดกันค้างเอาไว้อย่างแน่นอนจริงด้วย ภาคบ่ายผมคลาสเรียนจริง ๆ ผมบอกแล้วว่าอาจารย์รู้จักตัวผมดีมากกว่าที่ผมรู้จักตัวเองเสียอีก

รู้ตัวอีกทีผมกับอาจารย์ก็ต่างเลิกจذبจ้องกันและกันแล้วหันไปจذبจ้องสิ่งรอบกาย คล้ายพลันตกอยู่ใต้ห้วงความคิดของตัวเอง ในใจลึก ๆ ผมรู้ว่าอาจารย์ต้องมีสิ่งที่อยากพูดกับผม เพียงแต่อาจารย์ไม่พูดออกมาเท่านั้นเอง ครูหนึ่งผมมองเห็นตัวเองลอยคว้างก้ำกึ่งระหว่างรอยปริ้มร่องหล่นจมหายไปกับแหวกว่ายเข้าหาฝั่งแห่งท้องทะเลเย็นเหยียบของห้วงความคิด ไม่อาจหลุดพ้นจากอาการกระหายใคร่รู้ความน่าฉงนของท้องทะเลลึกแต่ในขณะเดียวกันก็กระหายอากาศเสือกใหญ่ที่หอบหายใจเท่าไรก็ไม่พอใจ เหมือนเด็กน้อยที่อยากรู้อะไรแต่ในใจก็รู้ดีว่าตัวเองจะต้องจมน้ำตายอย่างแน่นอน

“ว่าแต่ทำไมอาจารย์ถึงมาเร็วนักล่ะครับ กว่าจะงานจะเริ่มก็ช่วงบ่ายนั่น” ผมเอ่ย

“ฉันมาหาเพื่อนนะ”

ยังมีเรื่องราวอีกมากที่ผมไม่รู้เกี่ยวกับอาจารย์ บางทีกลิ่นหอมประหลาดที่ผมได้กลิ่น อาจติดมาจากสถานที่ที่อาจารย์เพิ่งไปเยี่ยมชมมาก็เป็นได้ บางทีอาจเป็นบ้านของเพื่อน คนนั้น หรืออาจเป็นร้านกาแฟที่นัดพบ อาจเป็นสถานที่พิเศษที่มีกลิ่นพิเศษในแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของสถานที่นั้น ๆ หรือแม้แต่เป็นสถานที่ที่ผมในวัยยี่สิบกว่า ๆ ไม่เคยสัมผัสก็ได้

“กำลังอ่านหนังสืออะไรอยู่หรือ” อาจารย์เอ่ยพลางชี้ไปที่มือผมที่กำลังใช้นิ้วคั่นอยู่ กลางหน้าหนังสือ

“The great Gatsby ครับ” ผมตอบ

“สนุกไหม”

“ผมยังอ่านไม่จบ แต่อ่านมาจนถึงตอนนี้ก็นับว่าสนุกนะครับ”

อาจารย์เพียงยิ้มรับคำตอบของผม ผมรู้ดีว่าอาจารย์ต้องเคยอ่านหนังสือเล่มนี้มาก่อน

“ผมอยากรักใครสักคนให้ได้มากเท่ากับที่เกตส์เบิร์กเดซี”

“อย่างนั้นหรือ” อาจารย์เพียงพยักหน้ารับ ไม่มีการเอ่ยถามหรือแสดงความเห็นใด ๆ

อาจารย์เพียงปล่อยประโยคเหล่านั้นหลุดจางหายไปราวกับอากาศ

“ช่วงนี้เธออ่านหนังสืออะไรอะเลยนะ”

“ครับ”

“เพราะแบบนี้เธอเลยไม่ค่อยว่างสินะ” อาจารย์เอ่ยเบา ๆ พลางถอนหายใจครั้งหนึ่ง

“ไม่ใช่เพราะผมไม่อยากเจออาจารย์นะ ผมแค่...” ผมสกดกั้นคำพูดของตัวเอง กลางคันเพราะไม่อยากเอ่ยถ้อยคำที่อาจทำให้อาจารย์ไม่สบายใจ จู่ ๆ เรื่องราวเมื่อสอง สัปดาห์ก่อนก็ย้อนกลับมาฉายชัดในใจของผมอีกครั้ง

‘ฉันรู้ว่าภรรยาของฉันเป็นผู้หญิงที่ซื่อสัตย์ รู้ดีว่าเธอรู้หน้าที่ตัวเองดีว่าภรรยาที่ดีเขา
ทำกันยังไง หรือการเป็นแม่ที่ดีเขาทำกันยังไง แต่ฉันก็ไม่ใช่ผู้ชายใจดีประเภทที่ปล่อยให้
ให้ภรรยาไปเที่ยวเล่นกับเด็กหนุ่มที่อายุน้อยกว่าลูกชายตัวเองแน่นอน ฉันหวังว่าเธอจะ
เข้าใจสิ่งที่ฉันพูดนะ’

เสียงของสามีอาจารย์ยังคงดังสะท้อนไปมาในใจของผม ผมรู้ดีว่าเริ่มมีข่าวลือแว่วมา
กระทบใจให้ผมรู้สึกแย่ รู้ดีว่าผมกำลังทำให้ภาพลักษณ์ของอาจารย์เสียหาย คนที่เข้ามา
ตักเตือนผมตรง ๆ คือสามีของอาจารย์ เขาโทรมาหาผมแล้วพูดกับผมแบบไม่อ้อมค้อม แม้
จะรู้ในใจว่าผมกับอาจารย์ไม่มีทางมีปัญหาเรื่องชู้สาวเกิดขึ้น แต่ผมห้ามสายตาของคนอื่น
ไม่ให้ตัดสินพวกเราไปในทางนั้นไม่ได้

“สามีบอกฉันแล้วละ” อาจารย์เสียงเรียบ

“อาจารย์ทราบ”

“ใช่จะ เขาไม่ใช่คนซื่อซึ้ง ทั้งหมดที่เขาทำก็เพราะกลัวสายตาของคนอื่นเท่านั้น”
อาจารย์เอ่ยราวกับกำลังพูดเรื่องดินฟ้าอากาศ ไม่ใช่เรื่องของสามีที่ขึ้นชื่อว่าเป็นชายคนรัก
ของอาจารย์

“สายตาของคนอื่นเหอะครับ” ผมเอ่ยถามซ้ำ

“ถ้าเขาไม่กลัวสายตาของคนอื่นเขาจะมาพูดกับเธอแบบนี้หรือ”

“แต่ผมรู้ดีว่าอาจารย์ผู้ชายพูดเพราะเป็นห่วงอาจารย์”

“ถ้าเขาเป็นห่วงฉันจริง ๆ เขาควรเลิกล้ำเส้นโดยเอาคำว่าเป็นห่วงมาเป็นบังหน้าแล้ว
คิดว่าฉันจะดีใจหรือที่เขาทำแบบนี้”

“แต่การปกป้องภาพลักษณ์ของภรรยาก็เป็นหน้าที่ของสามีไม่ใช่เหรอครับ”

“สามีทำหน้าที่อะไรเหรอ” อาจารย์เอ่ยพร้อมกับส่งรอยยิ้มขมขื่น “แล้วยังเรื่องภาพลักษณ์นั้นอีก สิ่งที่เขาพูดถึงมันกินได้ไหม มันทำให้อึดท้องหรือเปล่า หรือมันทำให้มีความสุขเหรอ” อาจารย์เอ่ยต่อโดยไม่รอให้ผมแทรก

“เทียบกับภาพลักษณ์ที่คนอื่นมอง เธอยกให้สิ่งลวงตาเหล่านั้นมีอิทธิพลเหนือเธอมากกว่าความสัมพันธ์ที่เราสองคนต่างกับบริสุทธิ์ใจอีกหรือ”

น้ำเสียงของอาจารย์ไม่โมโห หากแต่กำลังเอ่ยถึงเรื่องสามัญที่คนสายตาแย่คอยปลุกปั่นไม่ยอมให้มันกลายเป็นสิ่งสามัญ อาจารย์จืดจางเข้ามาในดวงตาของผม เฟ่งเข้ามาราวกับกำลังเสาะหาความจริงที่ซ่อนอยู่ในใจของผม ความหาความขัดแย้งเห็นต่างที่ไม่มีอยู่จริงในใจของผม อาจารย์ล้วนพูดถูก ผมกำลังยกให้สายตาของคนอื่นมีอิทธิพลเหนือตัวเองแล้ว พาลคิดเอาเองว่าอาจารย์เองก็ต้องการแบบนั้น เพียงแต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมยังไม่เข้าใจตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ ทำไมอาจารย์ถึงอนุญาตให้ผมอยู่ตรงนี้ข้าง ๆ อาจารย์

“เราเคยตะแคงเนื้อต้องตัวกันไหม” อาจารย์เอ่ย

“ไม่ครับ”

“เราเคยพูดจาทะเล่โลมกันและกันหรือไม่”

“ไม่เคยครับ”

“ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายจำเป็นต้องมีเพียงแค่ความสัมพันธ์เชิงชู้สาวเท่านั้นหรือ”

“ไม่ครับอาจารย์”

สิ่งที่อาจารย์ถามมาล้วนแล้วแต่กำลังตอกย้ำความธรรมดาสามัญในความสัมพันธ์ของพวกเขา ไม่มีเบื้องลึก ไร้แล้วเบื้องหลัง นอกจากความสนิทฉันมิตรก็ไม่มีแล้วเงาคล้ำดำมืดที่สายตาคนนอกพยายามสอดส่องเข้ามากวาดสายตาจนถ้วนหัวหรือคั่นเข้าไปจนถึงก้นกรู

ของความคาดหวังเรื่องอื้อฉาว แม้จะจับต้องไม่ได้เพียงเลี้ยวแต่ก็ไม่ยอมกลับออกไปมือเปล่า ช่างเป็นการกระทำที่น่ารังเกียจ แต่ที่ไม่น่าให้อภัยที่สุดคือผมเองที่เผลอเผลอล้อยตามไปกับสายตาคอนอื่น และได้ทำให้ความบริสุทธิ์ใจระหว่างผมกับอาจารย์ขุนมัวไปแล้ว

“ถ้าเธอกำลังคิดว่าการที่เราเลิกติดต่อกันจะดีต่อทุกคน แต่เธอแน่ใจจริง ๆ หรือว่า มันดีต่อทุกคน ทุกคนที่ว่านี้รวมฉันไปด้วยหรือเปล่า ฉันว่าทุกคนที่เธอหมายถึงคงไม่รวมฉัน อยู่ในนั้นแน่ ๆ”

ผ่านมาห้าปีแล้วหลังจากที่อาจารย์เดินผละออกไปหลังจากถามคำถามนั้นกับผม ผมเหม่อมองเงาแผ่นหลังของอาจารย์ที่ค่อย ๆ ห่างออกไป ปะปนกับนักศึกษามากมายที่กำลังเดินไปมาในมหาวิทยาลัย กลิ่นปริศนายังคงตกค้างอยู่ในใจ คำพูดสุดท้ายของอาจารย์ยังคงจาร์กอยู่ในความทรงจำของผม ทุกคนที่ผมหมายถึงไม่มีอาจารย์อยู่ในนั้น ใช่ ผมเองก็ไม่มีรู้สึกว่าผมปะปนอยู่ในคนเหล่านั้นเช่นกัน

ผมพบกับอาจารย์ครั้งสุดท้ายคือบนเวทีเสวนา ณ ลานกว้างใต้ตึกคณะอักษรศาสตร์ เวทีเสวนาแสนเรียบง่าย ติดตั้งให้ยกสูงชันจากพื้นไม่เท่าไร บรรยากาศการเสวนาก็แสนเรียบง่าย นักศึกษาต่างคณะมาหน้าหลายตาแวะเวียนมาชมการเสวนา ยิ่งพูดคุยการเสวนายิ่งสนุกสนาน พิธีกรส่งคำถามได้ดีและผู้เสวนาก็ชี้ชวนให้ขบคิดตามสนุก ผู้คนที่เดิมบางตาก็เริ่มหนาแน่นปะปนกัน ผมเป็นหนึ่งในผู้คนมากมายที่สายตากำลังจดจ้องไปบนเวที เหม่อมองเลี้ยวหน้าของอาจารย์ที่กำลังสนทนาเรื่องวรรณกรรมอย่างออกรส

เลี้ยวหนึ่งในใจ ผมพลันนึกย้อนถึงวันที่ผมพบอาจารย์ ณ งานมหกรรมหนังสือแห่งชาติ ในตอนนั้นผมแต่งกายเป็นจอมยุทธ์จากนิยายวายเรื่องหนึ่ง ส่วนอาจารย์ยังคงเป็นอาจารย์คนเดิมที่กำลังทำหน้าที่นักวิจารณ์วรรณกรรมของตนอย่างเต็มที่ ตอนนี้อยู่กำลังยืน

จ้างอาจารย์อยู่ในฐานะของตัวเองที่เป็นนักศึกษาคนหนึ่ง ไม่ใช่ใครอีกคนที่ไม่มีความตั้งใจจริง ผมยื่นจ้างอาจารย์อยู่ตรงนี้ในฐานะผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่ทำอะไรพิเศษเลย ถ้าวันนั้นผมไม่ได้แต่งตัวเป็นตัวละครจากนิยาย เป็นผมคนเดิมที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับอาจารย์เลยนอกจากรุ่นน้องของลูกสะใภ้ ผมไม่รู้ว่าตอนนั้นอาจารย์มองเห็นผมที่เป็นคนจริง ๆ หรือเป็นเพียงตัวละครตัวหนึ่งที่อยากเก็บเอาไว้ในหนังสือเล่มเล่มกันแน่

ผมไม่รู้เลย ไม่รู้อะไรเลยและไม่มีวันได้ถามด้วย อาจารย์ตายแล้ว แม้จะตายแค่ในทางกฎหมายก็ตาม ผมยื่นกำดอกไม้จันทน์อยู่หน้าโลงเปล่า ผู้คนมากมายเดินทางมาร่วมแสดงความเสียใจในพิธีเผาร่างที่ไร้หัวของอาจารย์

หลังจากสิ้นงานเสวนาในวันนั้น อาจารย์ก็หายตัวไปอย่างไรร่องรอย ไม่มีใครรู้ว่าอาจารย์หายไปไหน จุดสิ้นสุดสัญญากรรมมีชีวิตของอาจารย์คือบริเวณเวทีเสวนาในวันนั้น งานเสวนาดำเนินไปได้ด้วยดีและจบลงอย่างสวยงาม ทุกคนประทับใจเสวนาในวันนั้นมาก ทั้งคณาจารย์ยังเสนอให้อาจารย์ของผมมาร่วมงานในปีถัด ๆ ไปอีกด้วย แต่แล้วเรื่องไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นอย่างกระทันหันเมื่อทุกคนพบว่าอาจารย์หายตัวไปอย่างไรร่องรอยราวกับหมอกควันที่สูญสลายไปทั้งอย่างนั้น สถานีตำรวจทั่วเมืองหลวงได้รับแจ้งให้สืบหาคนหายกันอย่างถ่วนทั่ว แต่ไม่มีสถานีไหนเลยที่พบร่างของอาจารย์ทั้งร่างกายและวิญญาณ ไม่ว่าจะใครก็หาอาจารย์ไม่เจอ อาจารย์ได้หายไปแล้วจริง ๆ

ครอบครัวของอาจารย์เริ่มทำใจเรื่องการหายตัวไปของอาจารย์ตั้งแต่หนึ่งปีแรก ทุกอย่างค่อย ๆ ถูกกลืนหายไปราวกับว่าโลกนี้ไม่เคยมีผู้หญิงคนนั้นอาศัยอยู่ การตามหาที่ยังคงดำเนินไปแบบพอม่วน ๆ ไม่มีใครสนใจออกตามหาอาจารย์อีกแล้ว แต่โลกนี้ยังคงมีผมอยู่ ผมยังคงตามหาอาจารย์อยู่ทุกขณะจิต ถึงแม้จะไม่ใช่การออกตามหาแบบเป็น

กิจจะลักษณะแต่ผมก็ออกตามหาอาจารย์ในแบบที่ผมพอทำได้จนเวลาล่วงเลยมาถึงตอนนี้ครบกำหนดห้าปีที่อาจารย์หายตัวไปแล้ว ในทางกฎหมายอาจารย์ได้ตายไปแล้ว แต่อาจารย์ยังคงมีชีวิตอยู่ในใจของผมตลอดไป

ผมเริ่มต้นเขียนนิยายในแบบที่ผมคิดว่าอาจารย์อาจจะชอบ ผมคิดว่าอาจารย์คงอยากวิจารณ์วรรณกรรมของผมแน่ ๆ แม้ว่ามันจะดีมากหรือห่วยแตกก็ตาม ไม่ว่าผมจะเขียนหนังสือก็เล่ม เขียนคำอุทิศให้อาจารย์ก็ครั้ง อาจารย์ก็ไม่เคยปรากฏตัว ผมหวังว่าสักวันจะมีบทความวิจารณ์งานเขียนของผมในนามปากกาของอาจารย์ หรืออย่างน้อยได้ไปฟังเสวนาของอาจารย์ที่มีรายชื่อหนังสือของผมเอี่ยวอยู่ด้วยก็ยังดี ผมไม่อยากฟังคำพูดของนักอ่านคนไหนพูดถึงงานเขียนของผมนอกจากอาจารย์ ผมคิดถึงอาจารย์มากจริง ๆ

อาจารย์เคยเล่าความต่างระหว่างนักเขียนกับนักวิจารณ์วรรณกรรมให้ผมฟัง อาจารย์บอกว่านักเขียนคือคนที่กล้าเปลือยเปล่าต่อคนทั้งโลก ส่วนนักวิจารณ์วรรณกรรมคือคนที่กล้าตั้งซีเปลือยคนนั้นเข้ามาโอบกอดพร้อมกบิลเรือร่างแห่งความคิดเหล่านั้นอย่างเต็มใจ ทั้งสองคนล้วนแล้วแต่ใช้ความกล้า นี่ไงผมพร้อมปลดเปลื้องทุกสิ่งทีปิดบังความขมุกขมัวในใจออกไปแล้ว อาจารย์ล่ะอยู่ที่ไหน ทำไมอาจารย์ถึงไม่เข้ามาโอบกอดตัวผมเอาไว้แบบที่เคยพูด ทำไมถึงปล่อยผมทิ้งเอาไว้แบบนี้ ผมอยากได้รับสัมผัสแม่เพียงปลายปากกาของอาจารย์ ให้ผมได้รู้สึกว่าจะอย่างน้อยอาจารย์ก็ยังอยู่ข้างผมไม่ไปไหน ให้ผมรู้ว่าการเป็นนักเขียนมันไม่ได้โดดเดี่ยวแบบนี้ ผมต้องการการโอบกอดของอาจารย์

“สวัสดิ์จ๊ะ”

เสียงทักทายอย่างอ่อนหวานของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้นข้างหลังของผม จู่ ๆ กลิ่นปรีศนา
ที่ผมเคยได้กลิ่นเมื่อห้าปีก่อนก็ลอยมาเตะรี้วความทรงจำที่ผมเก็บงำความสงสัยเอาไว้เมื่อ
ห้าปีก่อน เมื่อผมหันกลับไปก็พบกับหญิงวัยกลางคนคนหนึ่งในชุดกระโปรงสีดำแสนเรียบ
ง่าย เธอคนนั้นรวบผมหางม้ามัดมวยต่ำแสดงความเคารพสถานที่ เธอส่งยิ้มอย่างเป็นกันเอง
ให้ผมพร้อมกับเอ่ยถ้อยคำที่ผมไม่เข้าใจ

“ได้เจอกันสักทีนะ”

หญิงคนนั้นเดินอ้อมผมไปวางดอกไม้จันทน์หน้าโลงศพแล้วชักชวนผมไปหาที่นั่ง
เงียบ ๆ คุยกัน ผมมั่นใจว่าผมไม่เคยเจอคนตรงหน้าแต่ความคุ้นเคยประหลาดแผ่ซ่าน
ออกมาจากผู้หญิงคนนี้ เธอมีรอยยิ้มมั่นใจในแบบที่ไม่โอ้อวด เป็นรอยยิ้มเมตตาที่ชวนให้
คนมองรู้สึกราวกับกำลังถูกลมประโลม เป็นรอยยิ้มแห่งความเข้าใจของผู้ใหญ่คน
หนึ่งมีต่อเด็ก ๆ ทุกคน

“ขอโทษที่ทำให้เธอตกใจนะจ๊ะ” ผู้หญิงคนนั้นเอ่ย

“เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่าครับ” ผมเอ่ยตอบ

“ไม่จ๊ะ เราไม่เคยเจอกันตัวเป็น ๆ หรือก แต่ฉันเคยได้ยินเรื่องราวของเธอมาจาก
เพื่อนสนิทของฉันนะ”

“เรื่องราวของผมหรือครับ”

“ใช่จ๊ะ เรื่องของเธอกับเพื่อนสนิทของฉันที่เธอเรียกว่าอาจารย์”

“คุณเป็นเพื่อนสนิทกับอาจารย์หรือครับ”

“ใช่จ๊ะ”

สายลมวูบหนึ่งหอบเอากลิ่นหอมที่ผมเคยได้กลิ่นเมื่อห้าปีก่อนจากร่างกายของอาจารย์ไชยพัทธ์เข้าสู่ห้วงความทรงจำดั้งเดิมอีกครั้ง อาจารย์เคยบอกว่าอาจารย์ไปพบเพื่อนมาก่อนที่จะมาพบกับผมที่มานั่งตัวนั้น

“นั่นเป็นทั้งเพื่อนสนิทและจิตแพทย์ประจำตัวของอาจารย์เธอจะ”

ผมไม่รู้ว่าควรตกใจอะไรก่อนระหว่างอาจารย์มีปัญหาจนต้องเข้าพบจิตแพทย์ หรือการที่อาจารย์เล่าเรื่องของผมให้จิตแพทย์ประจำตัวฟัง นี่เป็นครั้งแรกในรอบห้าปีที่มีผมได้พูดคุยเรื่องราวของอาจารย์กับคนอื่นที่ไม่ใช่ในหัวของตัวเอง ผมได้เข้าใจความรู้สึกของผู้ประสพภัยที่มองเห็นแสงสว่างจากหลอดไฟฉายของทีมกู้ภัยก็วันนี้เอง วันที่ไม่ต้องรู้สึกโดดเดี่ยวรวากับคนบ้าที่วิ่งไล่จับเงาล่องหนอีกต่อไป

“อาจารย์ของเธอเคยบอกกับฉันว่าเธอเป็นเด็กดี ฉันเห็นด้วยนะ ตลอดห้าปีที่ผ่านมาเธอเป็นเด็กดีจริง ๆ”

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลยครับ” ผมก้มหน้าลงมองมือของตัวเองที่ไม่รู้ว่าเกาะกุมกันแน่นขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร

“ตัวเธอเองย่อมรู้ดีว่าพยายามสุดความสามารถขนาดไหน ฉันได้ยินเสียงตะโกนร้องเรียกหาอาจารย์ของเธออย่างสุดเสียงในหนังสือทุกเล่มที่เธอเขียน ฉันไม่ได้มีหัวด้านวรรณกรรมมากพอที่จะแกะลายแทงของนักเขียนได้เก่งเท่ากับเพื่อนฉัน แต่ฉันเข้าใจเธอจะความรู้สึกของคนอ่อนล้าที่กำลังตะโกนเข้าไปในถ้ำมืดที่บิไรทางออกนะ”

ผมไม่รู้ว่าควรตอบรับอย่างไรจึงได้แต่ก้มลงมองมือของตัวเองต่อไป

“อาจารย์ของเธอจะเป็นผู้หญิงที่น่ารักกับทุกคนมาตลอด เป็นคนที่ร่าเริงสดใส มองโลกในแง่ดีและไม่เคยคิดร้ายใคร ฉันเคยเป็นเพื่อนร่วมชั้นของเธอมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา เราเคยเป็นเพื่อนที่ไม่เคยพูดคุยกันสักคำ จนวันหนึ่งในช่วงมัธยมศึกษาที่บังเอิญได้คุยกัน

อย่างถูกคอ เราเคยเป็นคนแปลกหน้าต่อกันแล้วก็มาเป็นเพื่อนสนิทกัน ฉันจึงพูดได้เต็มปาก
ทีเดียวว่าฉันเคยเห็นเพื่อนฉันคนนี้ในมุมที่ทุกคนมอง มุมของเพื่อนสนิท และมุมมองของ
จิตแพทย์”

กลิ่นหอมปริศนาที่ติดตรึงร่างของเพื่อนอาจารย์ลอยมาปะปนกับในความทรงจำของ
ผมที่เคยได้กลิ่นเมื่อห้าปีก่อน กลิ่นปริศนานั้นทำให้ผมไวใจเธอคนนี้อย่างง่ายดาย รวากับว่า
กลิ่นดังกล่าวเป็นสัญญาณลับเดียวที่อาจารย์เหลือทิ้งเอาไว้ให้ผม

“อยากฟังเรื่องของคนตายไหมล่ะ” คุณหมอเอ่ย คำว่าคนตายชวนให้ตัวของผมขมวด
จนเค้าน้ำสับสน ผมไม่อยากจะยินคำว่าคนตาย ยิ่งหมายถึงอาจารย์ยิ่งไม่อยากจะยิน

อาจารย์หมอผู้หญิงเริ่มเล่านิทานเรื่องหนึ่ง เป็นนิทานแสนแปลกที่ก่อตัวขึ้นจากการ
สังเกตเล็ก ๆ และบันทึกหลากอักษร กอบรวมก่อตัว ถักทอกันจนกลายเป็นเรื่องราวของ
ผู้หญิงคนหนึ่ง รวากับว่าผมกลับไปเป็นเด็กน้อยที่กำลังจ้องมองนักเล่านิทานแสนกลที่ขึ้นชื่อ
ว่าเป็นจิตแพทย์ ส่วนข้าง ๆ กันนั้นมีใบหน้าของอาจารย์ปรากฏขึ้นมาเป็นฉาก ๆ

ในนิทานเล่าว่าเจ้าหญิงนิทราตื่นขึ้นจากนิทราด้วยจูมพิตรรักแท้ของเจ้าชายหนุ่มรูป
งาม แต่เหตุการณ์ที่เขย่ากระซอกปลุกให้อาจารย์ตื่นขึ้นจากนิทรามาหาไม่ใช่รอยจูบแสน
หวาน แต่เป็นการปลดปล่อยปลอกคอสายจูงที่คอยจูดรั้งตัดพฤติกรรมให้กลายเป็นสุนัข
แสนเชื่องต่างหาก

บันทึกการรักษาประจำวัน... เมษายน 20xx

ฉันได้ยินมาว่าที่นี่ไม่บังคับให้ผู้ป่วยเล่าทุกอย่างที่เป็นปมในใจ แต่เลือกใช้การเขียนบันทึกเข้ามาบำบัดแทน ฉันไม่รู้ว่าจะควรเริ่มต้นเขียนจากตรงไหน เพื่อนของฉันจึงบอกให้เริ่มเขียนจากสิ่งที่รู้สึกอยู่ตอนนี้ ความรู้สึก ณ ขณะปัจจุบันซึ่งตัวฉันนั่งอยู่ในห้องสีขาวสะอาด การตกแต่งเรียบง่ายคล้ายห้องรับแขกในบ้านพักตากอากาศ ที่มูมน้ำประตุน้ำหอมปรับอากาศที่มีกลิ่นเฉพาะตัวแบบที่ฉันเองก็อธิบายไม่ถูกว่ากลิ่นนั้นคืออะไร

ความรู้สึกเย็นกายและกลิ่นหอม ผนวกกับเสียงขีดเขียนบันทึกค่อย ๆ ซักกลุ่มให้ฉันอยากเปิดเผยทุกสิ่งที่อยู่ในใจ เล่าออกมาผ่านบันทึกเล่มเล็กที่เพื่อนรักของฉันช่วยเลือกสีปก น่าตกใจที่ผู้หญิงวัยสี่สิบสองคนเดินไปเลือกซื้อสมุดบันทึกด้วยกัน โดยที่คนหนึ่งมีศักดิ์เป็นคุณหมอมและอีกคนเป็นผู้ป่วย การเลือกสมุดบันทึกเล่มที่เหมาะสมกับตนเองนับเป็นเรื่องที่ดี เพื่อนรักของฉันบอกว่าการบำบัดนั้นเริ่มต้นตั้งแต่ตอนที่ฉันตัดสินใจเลือกซื้อสมุดเล่มนี้ติดมือมาแล้ว

สมุดเล่มที่ฉันเลือกมีปกสีเหลืองนวลสดใสคล้ายสีเสื้อตัวโปรดของแม่ เสื้อตัวนั้นมีระบายพริ้ว ๆ อยู่บริเวณแขนเสื้อ ตอนที่แม่ขยับตัว เจ้าระบายพริ้ว ๆ เหล่านั้นจะสบัดไปมาเหมือนแม่กำลังเต้นรำอยู่เลย แม่แม่จะจากไปแล้วแต่ฉันก็ยังเลือกเก็บเสื้อตัวนั้นเอาไว้ในตู้เสื้อผ้าของแม่ ไม่ยอมให้ใครแตะต้อง ไม่ยอมให้ใครเปิดตู้ เพราะกลัวว่ากลิ่นเฉพาะตัวของแม่จะจางหายไป กลัวว่าหลักฐานชิ้นสุดท้ายที่แม่ทิ้งเอาไว้จะหล่นหายไปกับห้วงกาลเวลาที่ฉันรู้ว่าตัวเองไม่มีทางเอามันกลับมาได้อีกแล้ว

นับวันฉันยิ่งรู้สึกตายด้าน เมื่อเช้าฉันยืนอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำร่วมชั่วโมง ฉันส่องเข้าไปในเงาสะท้อนที่จ้องเข้ามาใกล้จดแทบกลืนหายใจเข้าไปอีกฝั่ง ฉันกวาดสายตาไปทั่วราวกับกำลังมองหาเศษเสี้ยวของชีวิตที่หลงเหลืออยู่ในทุกริ้วรอยยับย่นแห่งวัยสาวที่พัดผ่าน

ไปนานแล้ว ฉันเอ่ยถามตัวเองว่าวันนี้เป็นวันที่ดีหรือเปล่านั้นกับรอยแผลเป็นบาง ๆ บริเวณเหนือคิ้วด้านซ้าย แทนที่จะนึกถึงเหตุการณ์ที่มาของแผลแต่ฉันกลับเอ่ยคำถามไป ๆ กับรอยตำหนิของตัวเอง ฉันไม่รู้ว่าเป็นวันที่ดีหรือแย่ ข้างนอกแดดออกแบบนี้ควรเรียกว่าวันที่ดีหรือเปล่า แล้วถ้ามีฝนหลงฤดูโผล่มาจะเรียกว่าวันที่แยหรือเปล่า สภาพอากาศเป็นเครื่องมือนัดความสุขได้ไหม

ฉันไม่รู้ ฉันลืมไปแล้วว่าวันแสนสุขมันเป็นยังไง

สามีของฉันเอ่ยเรียกฉันอยู่หลังบานประตูห้องน้ำสีขาว ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าของเขา ด้านนอกย้ายไปมาราวกับกลัวว่าฉันกำลังเป็นลมล้มพับในห้องเล็ก ๆ แสงดับแคบที่ปูด้วยกระเบื้องเย็นเหยียบ เขาถามว่าฉันเป็นอะไรหรือเปล่า ดวงตาสีหม่นแสนตายด้านของฉันกำลังจดจ้องไปที่เงาสะท้อนของริมฝีปากซีด แแรงขยับเบา ๆ และการเปล่งเสียงของฉันเอ่ยได้ใจความว่า

“สบายดี คุณไม่ต้องห่วงค่ะ”

ปากฉันเอ่ยตอบเขาไปแบบนั้น แต่ทำไม ทำไมในใจของฉันจึงได้รู้สึกตรงกันข้าม ฉันจดจ้องบานประตูผ่านเงาสะท้อนของกระจก เขากำลังยืนอยู่อีกฝั่งของประตูไม่ไปไหน เขายืนอยู่ข้างนอกนั่นแน่ ๆ สามีที่ฉันเคยคิดว่าเขาคือชายที่ทำให้ฉันมีความสุขที่สุด แต่ทำไมถึงฉันอยู่กับเขา ฉันยังรู้สึกขาดหาย คลายกับลมหายใจของฉันถูกตัดดวงออกไปเรื่อย ๆ ความรู้สึกตรงข้ามกับรสจูบในวัยสาวที่ฉันเคยรู้สึก ไม่ใช่ความรู้สึกวาบหวามใจในตอนที่มีเสื้อนับล้านตัวที่พร้อมใจกับขยับปีกในท้องน้อยของฉัน ยิ่งตระหนักว่าฉันแต่งงานกับเขามานานเท่าไรแล้ว ผ่านชีวิตคู่มาด้วยกันเท่าไรแล้ว ผจกญเรื่องอะไรมาด้วยกันบ้าง ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกอึดอัด

ฉันรู้สึกพร่องลงไปเรื่อย ๆ คลายกับบ่อน้ำลึกที่บรรจุหยาดหยดแห่งชีวิตของฉันค่อย ๆ ถูกตัดดวงออกไปเรื่อย ๆ ในบ่อน้ำนั้นฉันกำลังยืนแช่อยู่ในน้ำที่เหลือเพียงน้อยนิด เงยหน้า

เหม่อมองเขาอยู่กันหลุมเจียบ ๆ ส่วนเขาก็เอาแต่โยนถ้ำน้ำใบใหญ่ลงมา หวังตักดวงทุกสิ่งไปจากใจฉัน

ทำไมฉันต้องมารู้สึกแบบนี้ในวัยเกือบห้าสิบ เรามีชีวิตคู่กันมาด้วยดีแท้ ๆ นี่ฉันกำลังรู้สึกแยกับตัวเองจนพาลไปโยนความผิดทั้งหมดให้เขาอย่างนั้นหรือ ฉันผิดที่เพิ่งมองเห็นถ้ำน้ำในมือเขาหรือผิดที่เขาเอาแต่โยนถ้ำน้ำลงมาในบ่อชีวิตของฉันไม่หยุดย่อนกันแน่

บันทึกการรักษาประจำวันที่ ... เมษายน 20xx

ฉันถือดอกเบญจมาศสีขาวไปเยี่ยมคุณแม่ที่อัฐิสถาน ฉันจ้องชื่อสลักของแม่พลางคิดไปเรื่อยเปื่อย ชื่อของแม่มายังคงชวนให้ฉันรู้สึกใจหาย ทุกตัวสะกด ทุกรอยสลักร้อยเรียงตัวอักษรออกมาเป็นชื่อของแม่ที่ชวนให้ฉันรู้สึกใจหาย

แม่ดวงตาของฉันจะจืดจางอยู่ท่ามกลางแดด แต่ใจของฉันก็ย้อนกลับไปเมื่อหนึ่งเดือนก่อน พนักงานจากบริษัทประกันภัยยื่นเอกสารสำคัญให้ฉันลงชื่อรับค่าชดเชยจากเหตุการณ์อุบัติเหตุที่คุณแม่ประสบ

ตอนที่ฉันจรดปากกาลงบนหน้ากระดาษ มีเสียงวินาทีหนึ่งที่คุณแม่หันไปมองสามีของฉันและลูก ๆ พวกเขากำลังยืนอยู่ข้างฉันในตอนที่คุณแม่สูญเสียคุณแม่ไป พนักงานหญิงคนนั้นหันไปพูดกับสามีของฉันว่าเสียใจกับการสูญเสีย แต่ฉันมองไม่เห็นร่องรอยความเสียใจฉันไม่โทษเธอคนนั้นที่ไม่ได้รู้สึกเศร้ากับการจากไปของแม่จริง ๆ เธอคงเคยพูดประโยคเหล่านี้กับผู้รับผลประโยชน์ของลูกค้าบริษัทประกันชีวิตมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่ที่ฉันรู้สึกก็คือ เธอกำลังถือซองที่ในนั้นบรรจุเงินเอาไว้จำนวนหนึ่ง เธอถือนั่นราวกับว่าน้ำหนักของเงินก้อนนั้นมีค่าเท่ากับชีวิตของแม่ที่เพิ่งจากไป ราวกับแม่เป็นแค่เศษเงินก้อนหนึ่งที่ช่วยให้เธอปิดเคสลูกค้าเป็นกรณีไปเท่านั้นเอง

ฉันยื่นเอกสารที่ลงนามเสร็จแล้วให้
เธอพาลงจดจ้องไปที่สามี มือข้างหนึ่งของ
เขาจับมือฉันเอาไว้ เขาบีบมือเบา ๆ อย่าง
ให้กำลังใจ ส่วนอีกมือก็กำของเงินเอาไว้
แล้วบอกลาพนักงานหญิงคนนั้น ฉันสัมผัส
ได้ถึงความโล่งใจของสามี

คืนนั้นสามีกอดฉันเอาไว้แนบอก
มือของเขาโอบรัดฉันเอาไว้ราวกับกำลัง
ปกป้องไขในหิน มือของเขายังคงลูบแผ่นห
ล่งของฉันอย่างแผ่วเบาราวกับกำลัง
ปลอบใจเด็กน้อยให้หายกลัวจากฝันร้าย
ฉันได้ยินเสียงหัวใจของเขาที่ค่อย ๆ ดังขึ้น
เรื่อย ๆ แต่แล้วไม่นานก็แผ่วลง แล้วก็
ค่อย ๆ ดังขึ้นอีกครั้ง แล้วก็แผ่วลง ราวกับ
ว่าชายที่นอนอยู่ข้างกายของฉันกำลัง
รวบรวมความกล้าครั้งใหญ่ในการตัดสินใจ
ลงมือทำอะไรสักอย่าง และฉันก็รู้ดีว่าสามี
ของฉันกำลังลังเลเรื่องอะไร ฉันสัมผัสเรื่อง
นั้นได้ตั้งนานแล้ว เพียงแต่ฉัน
กำลังรอว่าเขาจะพูดมันออกมา
เมื่อไรเท่านั้นเอง

บันทึกการรักษาประจำวัน... เมษายน 20xx

เคยรู้สึกของตัวเองค่อย ๆ กลายเป็นใครอีกคนที่ตนเองไม่รู้จักไหม ความรู้สึกแบบที่พอมารู้ตัวอีกทีเราก็ก็น่าใช้เราคนเดิมอีกแล้ว ฉันเพิ่งเคยรู้สึกแบบนี้ในวินาทีแรกที่หน่วยกู้ภัยโทรมาว่าคุณแม่ของฉันเสียชีวิตอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ฉันแทบไม่เชื่อว่าตัวเองเผลอคิดอะไรแบบนี้ลงไป ความคิดที่ว่า...

‘ฉันดีใจที่แม่ตาย’

แม้จะเพียงเสี้ยววินาทีแต่มันก็หายไปแล้ว ฉันได้กลายเป็นใครอีกคนที่ตัวเองไม่รู้จักเสียแล้ว ความรู้สึกเผลอเผลอของหญิงคนหนึ่งที่ได้เดินละเมอมาตลอดได้ตื่นขึ้นกลางคัน ฉันเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองว่าอะไรทำให้ฉันรู้สึกต่อการตายของแม่แบบนี้ ฉันรู้สึกได้ว่าตัวเองกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราที่ตื่นขึ้นมาด้วยการตบหน้าขนาดใหญ่

มันน่าแปลกใจมากไม่ใช่หรือ เมื่อเจ้าหญิงนิทราฟื้นขึ้นมาเธอก็เข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ในทันทีแล้วก็ลงหลักปักฐานกับเจ้าชายที่ตนเพิ่งเคยพบครั้งแรก แต่งงาน สร้างครอบครัวโดยวาดหวังว่าท้ายที่สุดแล้วทุกคนจะมีความสุขชั่วนิรันดร์ ถ้าหากมีความสุขชั่วนิรันดร์อยู่จริงฉันคงไม่มานั่งอยู่ในห้องบำบัดในคลินิกจิตเวชเช่นนี้

ฉันมีลูกชายคนแรกในวัยสิบเก้าปีแต่แต่งงานในวัยยี่สิบสองปี ในตอนที่สังคมในสมัยนั้นตราหน้าฉันว่าเป็นหญิงชั่วที่มีผัวในวัยเรียน คุณแม่เป็นคนเดียวที่เดินเข้ามาลูบหลังฉันเบา ๆ พร้อมกับถามว่า “ไหวไหมลูก”

ในตอนนั้นฉันอยากบอกแม่ว่า “ไม่ไหว หนูไม่ไหวค่ะ” แต่ฉันก็ขี้มึนให้แม่พร้อมกับบอกกล่าวตนตัดสินใจไปอยู่ต่างประเทศกับคู่หมั้น

ช่วงที่แม่ตายครอบครัวของเราขาดสภาพคล่องทางการเงินอย่างหนัก ลูกชายคนโตอยากไปเรียนต่อต่างประเทศส่วนสามีก็ต้องนำเงินไปใช้ทำวิจัยที่ยังหาผู้สนับสนุนไม่ได้ พวกเราทุกข์กันมาก บรรยากาศของบ้านอึมครึมขึ้นทุกขณะ วัน ๆ ฉันได้ยินแต่เสียงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายของสามีและเสียงฮึดฮัดของลูกชายคนโต ฉันอยากกำจัดเสียงเหล่านี้ออกไปซะ ฉันเฝ้าโทษตัวเองว่าทำอะไรไม่ได้เลย ช่วยเหลือสามีก็ไม่ได้ ช่วยส่งเสริมลูกชายก็ไม่ได้อีก ฉันรู้สึกล้มเหลว รู้สึกว่าตนเป็นภรรยาที่แย่แล้วก็แม่ที่บกพร่อง

เมื่อได้ยินข่าวเรื่องเงินประกันของคุณแม่ เสียวินาทีนั้นฉันได้ยินเสียงความเจ็บที่ยังไม่เกิดขึ้น ความสงบจะกลับมาอีกครั้ง ฉันจะไม่ต้องได้ยินเสียงถอนหายใจของสามีแล้ว ไม่ต้องได้ยินเสียงฮึดฮัดไม่พอใจของลูก ทุกคนจะต้องกลับมาเหมือนเดิม สามีจะกลับบ้านมาอย่างสดใส มาทานอาหารฝีมือฉันแบบที่เคยเป็น ลูกชายจะไม่ต้องละทิ้งความฝันแบบที่ฉันเคยทำ แล้วฉันก็จะมีความสุขมากขึ้น ฉันจะกลายเป็นภรรยาที่ดีและทำหน้าที่แม่ได้สมบูรณ์ที่สุด เงินประกันก้อนนั้นจะเข้ามาอุดหนุนทุกอย่างของลูกผู้หญิงอย่างฉัน

ลูกผู้หญิงบ้างอะไร ฉันไม่อยากเป็น...

ถ้าการที่ฉันทำทุกอย่างตามหน้าที่ผู้หญิงด้วยการแลกมาด้วยชีวิตของผู้หญิงอีกคนที่สนับสนุนฉันตลอดมา ฉันก็ไม่อยากเป็น ทำไมฉันต้องดีใจที่แม่ตาย ทำไมกัน ตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันรู้สึกราวกับว่าตัวเองกำลังถูกทำให้เชื่อง กรอบปฏิบัติต่าง ๆ ของสังคมมันก็หยั่งรากลึกลงไปในชีวิตสำนึกและร่างกายของฉันเสียแล้ว

บันทึกการรักษาประจำวัน... เมษายน 20xx

ฉันทักอกบฏ

วันหนึ่งฉันเอยกับสามีไปตามตรงว่ารู้สึกเหนื่อยล้ากับงานบ้าน ฉันบอกเขาไปตามตรงว่าไม่อยากอยู่บ้านอีกแล้ว ฉันเบื่อความรู้สึกที่ต้องอ่านหนังสือฆ่าเวลารอลูก ๆ กลับบ้าน หรือความรู้สึกของการทำอาหารรอทุกคนกลับบ้านมาชิม เพื่อนคุยเพียงไม่กี่คนคือลูก ๆ และสามี เราใช้เวลาด้วยกันเพียงแค่ช่วงหลังเลิกเรียนอีกทั้งเวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการที่สามีที่พ่ร้างบ่นเหนื่อยล้าจากการทำงาน

แน่นอนว่าสามีของฉันคัดค้านแต่ผู้ชายที่เคยชินในอำนาจอย่างเขาไม่มีทางแสดงท่าทีไม่พอใจออกมาตรง ๆ เพราะศักดิ์ศรีที่เขาคิดว่ามนุษย์สามีเท่านั้นที่มีได้มันค้ำคออยู่อย่างไรละ ฉันมั่นใจว่าเขารู้ว่าฉันไม่ใช่เจ้าหญิงนิทราแสนเชื่องที่เขาหลงรัก แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าเขา กำลังหลอกตัวเองอยู่ เขาคิดเพียงว่าฉันกำลังเสียขวัญจากการจากไปของแม่ เพื่อไม่ให้หลุดกรอบของสามีใจกว้างเขาจึงสร้างอนุญาตให้ฉันพักได้ แต่ว่าฉันไม่ใช่ผู้หญิงคนเดิมที่ตกอยู่ใต้อาณัติแห่งกรอบปฏิบัติในฐานะคนเป็นภรรยาอีกแล้ว ฉันค่อย ๆ สร้างกำแพงขึ้นระหว่างเรา ส่วนเขาก็ยังคงเพิกเฉยและคิดเข้าข้างตัวเองว่าฉันกำลังถูกความเศร้ากัดกินหัวใจ

ในตอนที่เขาพยายามดึงฉันเข้าไปสวมกอด ฉันก็ยอมให้เขาสวมกอดเพียงแค่วางกายแต่จิตใจของฉันมันตายด้านไปหมดแล้ว ฉันเริ่มไปไหนมาไหนคนเดียวมากขึ้น ทำตามใจตัวเองมากขึ้น ไม่ว่าจะอ่านหนังสือที่ไม่ใช่แค่จากชั้นหนังสือของสามี อ่านนิยายวายที่เขาฮิตกันตามยุคสมัย เขียนงานวิจารณ์หนังสือลงในบล็อกออนไลน์ เข้าร่วมการเสวนาที่เคยได้รับเชิญหลายครั้งแต่ก็ปฏิเสธไปเพราะสามีไม่เห็นด้วย ถามว่าฉันสนุกไหมเหรอ ฉันไม่รู้ ฉันไม่ชินกับความรู้สึกเวลาที่ต้องทำอะไรต่างไปจากเคย แต่ฉันบอกตัวเองว่านี่เป็นเพียงเริ่มต้นเท่านั้น ยังมีเรื่องอีกมากที่รอให้ฉันก้าวเข้าไปเรียนรู้ แม้มันจะขัดกับเส้นทางการใช้ชีวิตรูปแบบเดิม ๆ ของฉันก็ตาม

บันทึกการรักษาประจำวัน...เมษายน 20xx

ฉันได้รู้จักกับเด็กผู้ชายคนหนึ่ง ฉันพบเขาครั้งแรกในงานแต่งงานของลูกชายคนโต เขาเป็นเด็กดี ปรากฏในดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นเหมาะกับความวัยหนุ่มสาวที่ฉันหลงลืมไปนานแล้ว สายตาที่เขามองมาที่ฉันไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยที่เดินหลงเข้ามาใกล้ขอบบ่อน้ำเก่า ซึ่งมีตัวตนของฉันยืนแหงนหน้ามองอยู่ก้นบ่อ

ดวงตาของเด็กชายคนนั้นเหม่อมอง สอดส่อง ค้นหา เขาเป็นคนแรกที่พยายามอย่างเต็มที่ที่จะเข้ามาทำความรู้จักตัวตนที่ฉันพยายามปกปิดเอาไว้ ภายใต้รอยยิ้มเปล่งประกาย เขาเป็นเด็กชายโง่เง่าที่โยนถ้ำน้ำลงมาในบ่อเหือดแห้งที่ฉันยืนอยู่ข้างล่าง แต่ตรงกันข้ามกับสามมีของฉัน เด็กคนนี้โยนถ้ำลงมาแล้วออกแรงดึงถึงที่ว่างเปล่ากลับขึ้นไป เมื่อพินิจความว่างเปล่าที่ซัดถึงขึ้นไปสำรวจจนพอใจแล้ว เจ้าตัวก็เหวี่ยงความว่างเปล่ากลับคืนลงมา ไม่เคยคิดที่จะตัดดวงอะไรไปจากฉัน แม้แต่ความว่างเปล่าที่ฉันหยิบยื่นให้เขาก็ส่งกลับคืน

ฉันไม่รู้ว่าตัวฉันมีอะไรน่าสนใจเขาถึงได้คอยเดินวนเวียนไปมารอบขอบบ่อ บ้างวนเวียนเข้ามาจ้องมองแล้วจากไป บ้างแวะเวียนมาทักทายสั้น ๆ แล้วลาจาก บ้างเข้ามานั่งขอบบ่อแล้วชักชวนให้ฉันเล่าความรู้สึกของการแหงนหน้ามองท้องฟ้า ทั้ง ๆ เป็นเรื่องไร้แก่นสารแต่เขาก็ใช้สายตาน่าเอ็นดูนั้นทำให้ฉันเผยความคิดอย่างสบายใจ เรากลายเป็นเพื่อนกันอย่างที่ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าฉันจะมีได้...

ผมขอให้อาจารย์หมอบอกเล่าเรื่องราวที่เขียนอยู่ในบันทึกการรักษา เพียงบันทึกหน้าเดียวจากหลาย ๆ หน้าก็ทำให้ผมได้รู้แล้วว่าอาจารย์ไม่เคยมองข้ามผม แต่ได้รู้แล้วอย่างไร ไม่รู้แล้วอย่างไร ยิ่งไงอาจารย์ก็จากไปแล้วห้าปีแล้วที่อาจารย์หายไป ผมอยากให้อาจารย์เดินเข้ามาบอกผมตรง ๆ ว่าอาจารย์รู้สึกอย่างไร อาจารย์สบายดีไหม หลายปีมานี้ อาจารย์เป็นอย่างไรบ้าง ไม่ใช่ถ้อยคำจากบันทึกที่เอ่ยถึงผม ผมตะโกนเรียกหาอาจารย์มาจนเหนื่อยแล้ว บันทึกที่คุณหมอบอกเล่าไม่ต่างอะไรกับการยื่นน้ำอุ่นจนแทบใกล้เคียงกับน้ำเดือดให้คนกระหาย

อากาศในปอดของผมจนจะหมดแล้ว ถ้าผมฟังบันทึกของอาจารย์ต่อไป ผมคงได้ขาดใจล้มลงตรงนี้แน่ ๆ อาจารย์หมอบอเอื้อมือมาแตะบ่าผมเบา ๆ ไม่มีท่าที่รังเกียจเสื่อขึ้นเหงื่อที่ชุ่มอยู่ทั่วแผ่นหลังแนบกับเสื้อสีดำที่ผมสวมเพื่อไว้อาลัย ผมยอมรับว่าผมกลัว ผมกลัวว่าบันทึกต่อไปของอาจารย์จะเล่าถึงสาเหตุที่อาจารย์หนีไป ไม่อยากรู้ว่าทำไมอาจารย์ถึงทิ้งผมไว้อย่างนี้ ถ้าผมเป็นเพื่อนอาจารย์จริง ๆ ทำไมอาจารย์ไม่พาผมไปด้วย

งานศพเลิกแล้วบรรดาแขกทยอยกลับกันหมดแล้ว เหลือเพียงครอบครัวที่ยืนจ้องประตูเตาเผาร่างอาจารย์ในโลงศพเปล่า ๆ ผมมองแผ่นหลังของสามีอาจารย์อยู่ห่าง ๆ มองแผ่นหลังของลูกชายคนโตกับภรรยา แต่ไร้วีแววของลูกคนเล็กของอาจารย์

“พี่ไม่ต้องรู้สึกแย่หรือที่แม่ตาย”

เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้นข้าง ๆ ผม ลูกชายคนเล็กของอาจารย์นั่นเอง เขายืนอยู่ข้าง ๆ ผมพร้อมกับคลายเนคไทสีดำออกเล็กน้อย เขายืนอยู่ข้างกันอย่างเงียบเชียบราวกับปล่อยให้อีกฝ่ายครุ่นคิดสิ่งที่อยู่ในใจอีกสักพัก

“ผมว่าดีแล้วที่แม่จากไป ถ้าแม่ยังอยู่ผมก็ไม่คิดว่าแม่จะมีความสุขหรือ”

เขาเอ่ยเสียงเรียบ ไร้แววความเศร้า ไร้แววดีใจ เป็นความราบเรียบที่ผมไม่รู้ว่าเขา กำลังรู้สึกยังไง

“พี่ไม่ใช่คนเดียวที่ตามหาแม่ ผมเองก็พยายามสุดความสามารถเหมือนกัน ผมอ่าน บันทึกการรักษาของแม่ทุกหน้า พูดคุยกับอาจารย์หมออีกนับครั้งไม่ถ้วน แม่ไม่ผิดหรอกที่ ตื่นขึ้นมารับรู้ว่าตัวเองเป็นหญิงที่ถูกอำนาจอะไรก็ไม่รู้กดขี่อยู่ตลอดเวลา แม่คงรู้สึกไม่ ยุติธรรมที่ต้องเสียสละตัวเองมากมายให้ครอบครัวเรา แม่ไม่อยากขัดขืนเท่าไร อยากตัด ขาด อยากก่อกบฏ อย่างวิงหนี แต่ผมรู้ดีว่าแม่ทำไม่ได้หรอก เพราะแม่รักพวกเรามากยังไง ละ”

“ถ้าแม่อยู่ต่อไป แม่จะแบกรับความข้อนแย้งของตัวเองไม่ไหว เหมือนคนที่วิ่งสามขา ไปพร้อมกับความยินยอมและขัดขืน ผมรู้ว่าพี่เข้าใจว่าจะบอบอะไรในสังคมที่มันกดขี่แม่อยู่ ผมรู้ว่าพี่ฉลาดพอที่จะรู้ว่าแม่ทรمانเพราะถูกอำนาจอะไรกดขี่มาหลายปี พี่อาจไม่เชื่อ แต่ ในวันที่แม่ตื่นจากคำสาป ผมเองก็ตื่นด้วยเหมือนกัน บางทีพ่อเองก็อาจจะตื่นแล้วด้วยก็ได้ แต่พ่อไม่รู้ว่าจะมีมือกับมันยังไงเท่านั้นเอง ไม่รู้ว่าแบบไหนที่เรียกว่าพอดี แบบไหนที่ เรียกว่าเกินไป เพราะพ่อโตมาแบบนี้ พี่ชายผมก็ด้วย มันอาจฟังเหมือนข้อแก้ตัวให้พ่อกับพี่ แต่ที่ผลมันออกมาแบบนี้แล้วให้ทำอย่างไรได้ ผมไม่โทษแม่ที่ตื่นเร็วกว่า คนอื่นก้าวตามแม่ ไม่ทัน พวกผมตามแม่ไม่ทันจึงได้แต่ปล่อยแม่เดินจากไปทั้งอย่างนั้น

“ไม่มีใครในครอบครัวที่อยากกดขี่แม่หรอก เชื่อผมสิ แต่ตอนนั้นพวกเราไม่รู้ แต่ ตอนนีพวกเรารู้แล้ว ผม พ่อ และพี่รู้แล้วว่าแม่รู้สึกอย่างไร แล้วพวกเราก็จะตระหนักและ ระวังมากขึ้นในอนาคต จะเคารพและให้เกียรติทุกชีวิตเท่าเทียมกัน ต่อไปต้องไม่มีใครที่ กลายเป็นบ่อน้ำแห่งเลือดแบบที่แม่เป็น อย่างน้อยก็ผมคนหนึ่งนี่แหละที่จะคอยเติมน้ำในบ่อ เอง ไว้วันไหนแม่กลับมาแม่จะได้รู้ว่าแม่ไม่ได้โดดเดี่ยว แบบนี้เขาถึงเรียกว่าครอบครัวไง”

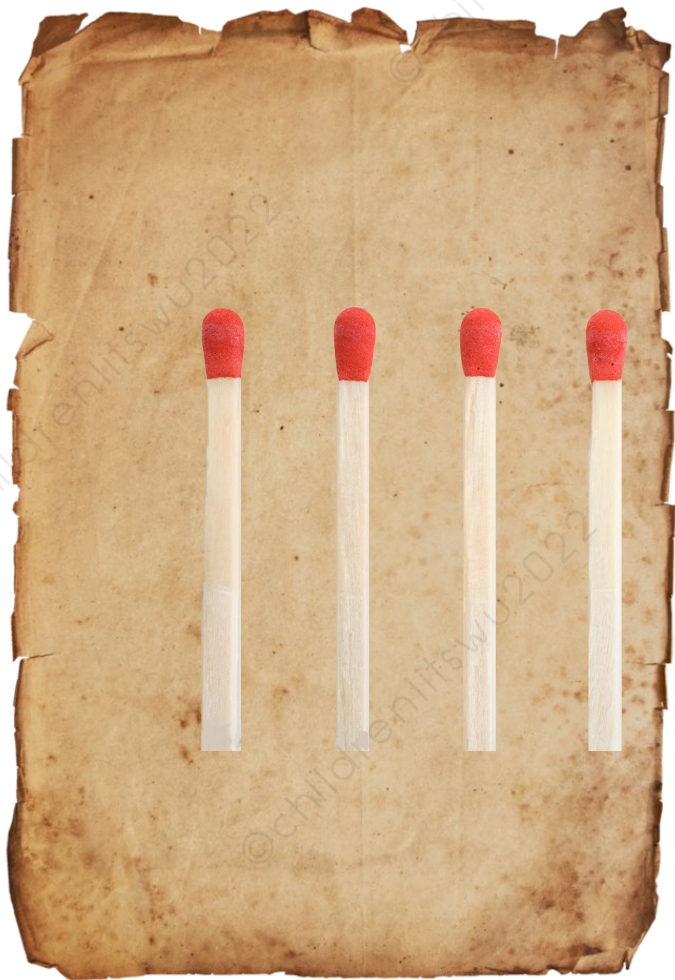
ผมไม่มีความเห็นใด ๆ ต่อคำพูดของลูกชายอาจารย์ ความจริงผมไม่รู้ว่าผมควรออกความเห็นอย่างไรต่างหาก ผมแหงนหน้ามองฟ้าเหมือนที่เคยแหงนหน้ามองในฤดูร้อนปีนั้น ในใจรู้สึกเบาลงไปมาก ไม่รู้สึกค้างเต็งเหมือนที่เคย แต่ก็รู้สึกลุล่วงอย่างที่ปัญหาได้คลี่คลาย เป็นความรู้สึกอึดอัดธรรมดาเวลาได้รับข้อมูลมากเกินไปจนสมองประมวลผลไม่ทัน ผมคลายเนคไทออก พลาถอนหายใจยาวเหยียดพร้อมกับสูดลมหายใจลึกใหญ่กลับคืนไป แม้จะอึดอัดไม่หาย แต่อย่างน้อยผมก็รู้สึกว่าลมหายใจนี้เป็นลมหายใจต่อชีวิตผมจริง ๆ ไม่ใช่ลมหายใจกลวงโบ้ที่เคยรู้สึกตลอดห้าปีที่ผ่านมา ในบันทึกของอาจารย์อาจมีเรื่องมากมายเกิดขึ้น ผมเพิ่งมาเข้าใจวันนี้เองว่าผมไม่ใช่ตัวแปรสำคัญที่มาผลต่ออาจารย์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนเป็นพันเพื่อนเล็ก ๆ เท่านั้น แต่ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนมาจากการตัดสินใจของอาจารย์คนเดียวทั้งนั้น

ผมรู้จักกับอาจารย์เพียงแค่ว่าความลึกของบ่อน้ำเท่านั้น เหมือนที่ผมได้ฟังบันทึกของอาจารย์แค่ช่วงต้น แรกเริ่มต้นมาอาจารย์อาจรู้สึกขัง แต่ปลายบันทึกเล่า อาจารย์ยังรู้สึกขังอยู่หรือไม่ อาจารย์กำลังวิ่งสามขาไปพร้อมกับความรักและความซึ้งจริงหรือเปล่า เรื่องบางเรื่องอาจมีแค่คนในครอบครัวเท่านั้นที่เข้าใจก็ได้ เหมือนกับการจมลึกลงไปใต้ดินอาจพาเราไปเจอตาน้ำใต้ดินที่คาดไม่ถึงก็ได้

ผมตัดสินใจก้าวเดินออกจากงานศพ ความรู้สึกในใจตอนนี้เบาบางไปมาก ช่างเป็นความรู้สึกที่ไม่โล่งแต่ก็ไม่ตาย

ใช่แล้ว ผมเดินจากมาด้วยความรู้สึกกำกึ่งแบบนั้นนั่นแหละ...

ผมควรเลิกอ่านบันทึกของเขา

ก่อนที่จะเป็นบ้าไปเสียก่อน

.....
His Diary

ผมรับรู้ถึงการคงอยู่ของหมอนั้นผ่านบันทึกเล่มเล็กขนาดความยาวไม่เกินสองร้อยหน้ากระดาษเอห้าเท่านั้น ผมไม่รู้จ๊กแม้กระทั่งใบหน้าของเขา ไม่รู้ว่าเขาคือใคร ทำอาชีพอะไร มีครอบครัวไหม ผมไม่รู้จ๊กรูปลักษณะภายนอกของเขาเลยแม้แต่น้อย ไม่แน่ ผมอาจจะเดินสวนกันกับเขา ผมอาจจะเคยหายใจในอากาศใกล้เคียงกับเขา เขาอาจเป็นใครก็ได้ อาจเป็นได้แม้กระทั่งคนใกล้ชิดของผม การพบกันของเรานั้นแสนเรียบง่ายและทุกอย่างล้วนเกิดจากความบังเอิญ บังเอิญที่ผมเดินผ่านใจกลางเมือง บังเอิญที่ผมเหลือบไปเห็นสันของบันทึกสีเลือดนกตกอยู่ริมตลาด ท่ามกลางผู้คนเดินขวักไขว่ไปมามีเพียงผมเท่านั้นที่มองเห็นบันทึกเล่มนี้

คราแรก ผมหยิบบันทึกของเขาขึ้นมาเพียงเพื่อมาเวลาแก่เปื้อเท่านั้น แต่ยังไม่ทันได้เปิดหน้าที่สองของบันทึก สิ่งที่ประจักษ์อยู่ตรงหน้าก็ทำให้รู้สึกแย้ แสบไม่ต่างอะไรกับขยะข้างทางที่เก็บมาแล้วรู้สึกอยากสลัดทิ้งให้พ้น ๆ ตัว สมุดทั้งชิ้น สกปรก ยับยู่ยี่ไม่ต่างอะไรกับขยะที่ลอยมาเกยตะแกรงกรองขยะเหนือท่อระบายน้ำ ตัวบันทึกมีวงร่องรอยความชื้นของน้ำค้างที่สะสมมาแรมปี ชัดกับหน้ากระดาษแห่งกรอบเกินเยียวยาที่ส่งเสียงกรอบแกรบเวลาพลิกเปลี่ยนหน้า สิ่งที่ยืนยันว่าสมุดเล่มนี้เป็นสมุดบันทึกคือคำว่า 'DIARY' ซึ่งจารึกเด่นหลาอยู่กลางหน้าปกสีเลือดนกชมพูขมัว บนปกหน้า ปกหลัง หรือแม้แต่สันหนังสือไม่มีใครลงชื่อ จับจองเป็นเจ้าของ ไม่แปลกที่แม่หายไปก็ไม่มีใครตามคืน

ร่องรอยของหมึกที่จารึกเป็นอักษรบนหน้ากระดาษซีดจางลงไปมาก สีของหมึกไม่สม่าเสมอชวนให้ผู้อ่านเวียนหัว อีกทั้งบันทึกยังจดแบบกระจัดกระจาย ไร้ซึ่งเกริ่นนำ เนื้อหาและสรุป ดำเนินบันทึกราบเรียบจนไร้ความน่าสนใจ แม้จะเป็นบันทึกประจำวันแต่หัดเขียนให้มันน่าอ่านหน่อยจะเป็นไร ผมบ่นในใจพลางเปิดหน้าถัดไปเรื่อย ๆ

จุดที่ไม่น่าให้อภัยที่สุดของบันทึกเล่มนี้คือนอกจากบันทึกจะไร้ระเบียบแล้ว แม้แต่วันที่เจ้าของบันทึกก็ไม่ยอมเขียน หน้าบันทึกเก่าใหม่ล้วนปะปนกันไปไม่ต่างจากยารวมมิตร เนื้อแกะผสมอาหารทะเลตามด้วยข้าวเหนียวมูน รสชาติน่าสะอิดสะเอียนเสียยิ่งกว่าบันทึกของเด็กที่เพิ่งหัดจดบันทึกรายรับรายจ่าย ผมหัวเสียไม่น้อยที่เจ้าของบันทึกละเลยจุดเล็ก ๆ ที่ไม่ควรละเลยแบบนี้ได้อย่างไร

ไม่นานหลังจากที่อ่านไปเรื่อย ๆ ผมก็เริ่มจับทางบันทึกได้ที่ละน้อย ผมเดาจากลายมือไ้เย้และการเขียนบรรยายถึงหญิงคนรักของเขาได้ความว่าเขาต้องเป็นผู้ชายแน่นอน ลักษณะคำบรรยายของเขาตรงแนวจริงใจ คิดอย่างไรก็เขียนอย่างนั้น ไม่พิถีพิถันในการจัดเรียงหน้า ราวกับส้อมเปิดหน้าไหนสักหน้าของบันทึกได้ก็ลงมือเขียนทันที บางวันบันทึกของเขายาวเหยียดเกินสามหน้ากระดาษ แต่บางวันกลับแสนสั้นถึงขนาดกินเนื้อที่บนหน้ากระดาษเพียงไม่กี่บรรทัด ราวกับว่าชีวิตหนึ่งวันของเขาละลายหายไปคล้ายก้อนน้ำแข็งในแก้วน้ำหวาน ไร้รสชาติทั้งยังขาดแก่นสารชวนให้ชีวิตจืดชืดเหลือคนนา

ผมพลิกบันทึกดูบริเวณสันปกพบร่องรอยสัญลักษณ์ของยี่ห้อเลือนรางสีหม่น เป็นยี่ห้อของบันทึกทั่วไปที่หาซื้อได้ตามท่าเรือ บันทึกแบบที่พวกกรรมกรชอบซื้อไปฝากลูกหลานหรือไม่ก็ซื้อไปฝากเมียสำหรับจดบัญชีรายรับรายจ่ายอย่างจำกัดจำเขี่ยของครอบครัวที่ต้องกระเปียดกระเสียวจนแทบอดมือกินมือ ไม่แน่เจ้าของบันทึกอาจจะเป็นคนงานที่ทำเรือหรือไม่ก็กะลาสีจัน ๆ คนหนึ่งเท่านั้น ผมคิดกับตัวเองว่าคงต้องอ่านบันทึกเพิ่มอีกหน่อยจึงจะบอกได้แน่ชัดว่าหมอนี่ทำอาชีพอะไรกันแน่ ผมใช้นิ้วหัวแม่มือหยาบสมชายชาติรัฐลูบสันบันทึกบีเบนเสมือนเป็นมือที่จับยึดกระดาษทุกหน้าเอาไว้ด้วยกันอย่างอ่อนแรง สันหนังสือลึกลงผ่านการกางมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ผมว่าเจ้าของต้องจดบันทึกเสียจนเียนตั้งแต่ก่อนที่เจ้าสมุดเล่มน้อยจะเป็นไปตามชะตากรรมอย่างทุกวันนี้

ผมกระชับเสื้อโค้ทให้แน่นขึ้นเพื่อป้องกันลมหนาวเสียดกระดูก หมวกทรงสูงไม่ค่อยช่วยป้องกันความหนาวเท่าไรนัก ผมล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อด้านขวาแล้วหยิบถุงมือหนังขึ้นมาสวม เหลียวซ้ายแลขวามองเห็นผู้คนเริ่มบางตาลง อากาศหนาวกดดันให้ทุกคนรีบกลับไปเลี้ยงฉลองวันสิ้นปีกับครอบครัว ไฟสีส้มवलตาที่ส่องออกมาจากบ้านเรือนทอประกายอบอุ่น บรรยากาศรอบตัวแวดล้อมไปด้วยความยินดี ใบหน้าของทุกคนแจ่มไปด้วยรอยยิ้ม วันนี้เป็นวันที่ทุกคนสมควรยินดี หากได้ซุกตัวในผ้าวมอุ่น ๆ คงใกล้เคียงกับจำลองการขึ้นสวรรค์

ขณะที่หายใจออกมาจนเห็นฟุ้งละอองไอน้ำสีขาวขุ่น ผมซึ่งใจระหว่างอ่านบันทึกต่อหรือโยนมันทิ้งแล้วไปหาบาร์อุ่น ๆ นั่งรื่นรมย์กับบรรยากาศแห่งวันสิ้นปี อันที่จริงแม้บันทึกนี้จะกระตุ้นความสนใจแต่มันก็ไม่ได้น่าอ่านขนาดนั้น ระยะเวลาที่ตัดสินใจอยู่นั้นผมเกิดอยากสูบบุหรี่ขึ้นมา แต่เมื่อล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อข้างซ้ายหมายจะหยิบไฟแช็กราคาแพงที่ได้รับมาในวันเกิดปีกลาย สิ่งนั้นกลับไม่ได้อยู่ในที่ ๆ มันควรอยู่

เด็กหญิงหน้าตามอมแมมคนหนึ่งเดินผ่านมาพร้อมกับมีห่อผ้าก้อนเป็อนในมือ เด็กน้อยสวมรองเท้าเพียงข้างเดียว ขนาดของรองเท้าใหญ่เกินขนาดเท้าเธอมาก ส่วนเท้าอีกข้างที่เปลือยเปล่าก็เริ่มห่อเลือดเพราะถูกความหนาวเหน็บกัดกิน เด็กหญิงเอ่ยถามว่าต้องการไม้ขีดไฟหรือไม่ เธอค่อย ๆ กางห่อผ้าออกเผยให้เห็นกล่องไม้ขีดวางเรียงรายอยู่ในห่อผ้า ท่าทางเด็กน้อยคงยังขายไม่ได้สักอัน ผมกำลังเอื้อมมือไปหยิบเหรียญเพนนี แต่แล้วก็พบกับไฟแช็กเจ้ากรรมเข้าเสียก่อน

เมื่อผมหยิบไฟแช็กออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เด็กน้อยก็เข้าใจทันที เด็กหญิงเดินจากไปอย่างเศร้าสร้อย ผมมองตามแผ่นหลังเล็ก ๆ ไปจนลับตา ในใจพลงคิด แม้จะมีไฟแช็กอยู่แล้วแต่ผมช่วยซื้อไม้ขีดไฟจากเธอสักหน่อยก็ได้ นี่ แต่คิดได้ตั้งนั้นก็หายไปเสียแล้ว

เด็กหญิงขายไม้ขีดไฟจากไปแล้ว ผมเห็นเธอเดินเข้าไปในซอยเล็ก ๆ ซอยหนึ่งที่ต่อให้วิ่งก็ตามเธอไม่ทัน

ผมจดบุหรื สุดควันกรุ่นเข้าปอดเฮือกใหญ่ก็กอดอุ้งเอาไว้อย่างนั้นชั่วคราวหวังคลายความหนาวจากอากาศภายนอก ควันบุหรืค่อย ๆ ซึมลึกเข้าปอดกระจายตัวถ้วนทั่วก่อนควันขาวฟุ้งจะถูกพ่นออกมาช้า ๆ ภาพร่างสั้นเทาของเด็กน้อยยังคงปรากฏชัดในจิตสำนึก เมื่อผมแหงนหน้าพ่นควันบุหรืสีหม่นออกไป ภาพของเด็กน้อยในหัวก็ค่อย ๆ จางหายไปราวกับไม่เคยมีตัวตน สายตาของผมเหม่อมองท้องฟ้าสีเทาทึมและหิมะที่เริ่มโปรยปราย เสียงหัวเราะของครอบครัวหนึ่งดังลอดออกมาทางหน้าต่างบานแคบ

‘คงมีความสุขกันมากสินะ’

ผมคิดพลางโยนกันบุหรืลงพื้นพร้อมกับไขปลายรองเท้าหนังบดขยี้ดับบุหรืที่ยังสูบไปไม่ถึงครึ่งมวนอย่างไม่นึกเสียดาย

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไรหลังจากที่ผมตัดสินใจเดินเข้าไปในบาร์ใต้ดินแห่งหนึ่ง อากาศอบอุ่นปะทะใบหน้าขณะที่ผมผลักบานประตูเปิดเข้าไปในร้าน คนในร้านน้อยกว่าที่คิด มีเพียงบาร์เทนเดอร์ร่างใหญ่ที่กำลังเข็ดแค้นอย่างขยับขยับแข็ง ส่วนลูกค้าคนอื่นไม่สลับเหมือดไปเพราะฤทธิ์สุราที่นิ่งจ้องอากาศตรงหน้าไม่ต่างจากคนละเมอ ผู้คนที่นี่ไม่สนใจธุระของคนอื่น ผมเองก็ควรตัดความสนใจจากคนพวกนั้นแล้วหันมาสนใจบันทึกที่ผมหยิบติดมือมามากกว่า ไซ้ ผมตัดใจทิ้งบันทึกไม่ลงจึงถือติดมือมาโดยพลการ

ผมเลือกที่นั่งเหมาะ ๆ โกลัเตาผิง นั่งลงและกางหน้าสมุดอ่านต่อ ขณะที่กลับมาจดจ้องบันทึกอีกครั้งความรู้สึกหนึ่งก็ตื่นขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ บาร์ใต้ดินแห่งนี้อยู่ไม่ไกลจากท่าเรือสัก ถ้าหากเจ้าของบันทึกเคยมาที่ร้านแห่งนี้แล้ว ถ้าเขาเคยนั่งอยู่ที่นี้ในที่แห่งนี้

เหมือนกันกับผมตอนนี้เพียงแต่ต่างช่วงเวลากันเท่านั้น ถ้าเขาเคยผ่านมานั่งเก้าอี้ตัวเดียวกับตัวที่ผมกำลังนั่ง หายใจเอากลิ่นเหล็กกลิ่นและบรรยากาศอบอุ่นของร้านเหล้าใต้ดินแห่งนี้เข้าไปเหมือนกัน นั่งอาบแสงเทียนริบหรี่ที่วางอยู่บนโต๊ะไม้ใกล้สักเหมือนกัน ถ้าหากเขาเคยมาที่นี้นั้นมิได้หมายความว่าผมกำลังยืนอยู่ในจุดที่เขาเคยอยู่หรืออย่างไร ผมรีบร้อนฉลาตัวยื่นสมุดบันทึกให้บาร์เทนเดอร์ดูพร้อมกับเอ่ยถามสิ่งที่อยู่ในใจ บาร์เทนเดอร์เพียงมองปราดเดียวแล้วส่ายหน้าอย่างไม่ใส่ใจราวกับผมกำลังเข้าไปรบกวนผู้ที่กำลังติดพันธุระอะไรที่สำคัญมากกว่าการเช็ดแก้วเหล้า ความผิดหวังวิ่งเล่นตั้งแต่ปลายนิ้วที่สัมผัสบันทึก ลุกกลมเข้ามาขบกัดหัวใจให้รู้สึกคันยิบ ๆ เจ้าของบันทึกคงไม่เคยมาที่นี้จริง ๆ

ผมเดินกลับมาที่โต๊ะตัวเดิมพยายามปิดความรู้สึกผิดหวังที่ตีขึ้นมาจุกอกออกไป สายตาสองข้างกลับมาจ้องจรดตัวอักษรขยุกขยิก ไล่อ่านตั้งแต่หน้าที่นิ้วคั่นไว้ไปจนถึงเปิดหน้าสลับไปมาเพื่อปะติดปะต่อเรื่องราว ค่อย ๆ จมลึกลงไปในห้องอักษรคล้ายปลาตัวจ้อยที่โดนหลอกล่อด้วยเศษอาหารในอวน หลวมตัวตามกลิ่นมอมเมาเข้าไปจนถอนตัวไม่ขึ้นอีก

เท่าที่อ่านมาหมอนี้เขียนเพื่อถึงคนรักได้น้ำเน่าที่สุดเท่าที่ชายคนหนึ่งจะบรรยายได้ ยิ่งเห็นเขาบรรยายถึงเธอด้วยถ้อยคำงดงามชดช้อยยิ่งทำให้ผมอยากสำรวจเหล่าที่เพิ่งกินเข้าไปเสียนี้กระไร ขนาดเขียนบันทึกยังไร้แก่นถึงเพียงนี้ เขายังกล้าถามหาความรักจากหญิงสาวนางนั้นอีกหรือ เธอทั้งรูปร่างอ่อนแออันอรชร ใบหน้าก็งามหยดราวกับรูปปั้น ผู้หญิงที่รักษามารยาทงามในทุกกิริยาอย่างก้าวระหรือจะชายตาคนอย่างเขา แล้วยังทำทางการตัดพ้อนั้นอีก เขากำลังตัดพ้อโลกใบนี้ที่ไม่ยุติธรรม ทวงถามการตั้งกฎเกณฑ์มากมายทั้งเรื่องรูปร่างหน้าตา ฐานะ หลักฐานยืนยันสถานภาพ ทั้งหมดที่สร้างขึ้นจากน้ำมือมนุษย์แต่กลับแลกมาซึ่งสิ่งนามธรรมอย่างความรักได้ แต่โลกเราก็เป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือ ปลาใหญ่

ยอมกินปลาเล็ก ความร่ำรวยจะนำมาซึ่งข้อได้เปรียบมากมายที่คนจนไม่มีวันได้สัมผัส หากนี่ไม่ใช่สังกรรมของโลกแล้วจะเป็นสิ่งใดได้อีก

แล้วยังท่าทางที่เขาเขียนบันทึกถึงคนที่เกลียดนั่นอีก น้ำหน้าอย่างเขาหรือจะมีหน้าไปเกลียดใครได้ หมอนี่ไม่สมควรเกลียดใครได้ด้วยซ้ำ แม้ผมจะสัมผัสความรู้สึกเกลียดชังจากก้นบึ้งของหัวใจซึ่งแผ่ออกมาผ่านถ้อยคำที่เขาขีดเขียนราวกับผมมองเห็นเส้นเลือดบนข้อนิ้วไว้สีตอนที่เขากำปากกาจรดถ้อยคำเกลียดชังลงบนหน้ากระดาษ อีกทั้งสาเหตุของการเกลียดชังก็ช่างน่าขัน หมอนี่ขึ้นน้อยใจกับเรื่องเล็ก ๆ ได้นำเอ็นดูเหลือเกิน แต่ใครเล่าจะรู้ว่าความน่าเอ็นดูเหมือนเด็กสาวขึ้นน้อยใจของชายคนนี้จะล้นทะลักแลปะทุความเกลียดชังออกมาจนแทบถกมิดขึ้นมาจ้วงแทงกันได้ถ้าหากหมอนี่กล้าพอ หรือว่าแท้จริงแล้วผมกำลังอ่านบันทึกของอาชญากรอยู่กันแน่ จู๋ ๆ ผมก็ขมลุกขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

‘ถ้าปล่อยให้มันเหยียบย่ำอยู่อย่างนี้ ก็ต้องหยั่งรากให้ลึกสุดใจ แลตั้งอกงามให้สูงท่วมหัว!!’

ประโยคลอย ๆ ไม่ลงวันที่ชี้ชวนให้ผมอยากขุดคุ้ยบันทึกที่เหลือ เรื่องเหยียบย่ำกันเองนี่แหละคือสิ่งที่มนุษย์ถนัดที่สุด ผมไม่รู้ว่าใครทำอะไรเขา แต่มันน่าสนใจไม่ใช่หรือว่าหมอนี่สู้กลับสำเร็จหรือไม่

ความเกลียดชังและอดสู้อย่างคงดำเนินต่อไป ผมยกมือขึ้นนวดขมับ เเงยหน้าจากบันทึกพลางคิด ใ้ความเกลียดชังนี้แหละหนอที่ทำให้มนุษย์น่ากลัว ยิ่งได้ติดตามไปกับตัวอักษรไร้ระเบียบ เรื่องราวก็ยิ่งเข้มข้น หากนี่เป็นบันทึกของฆาตกร คงเป็นครั้งแรกที่ผม

เข้าใจหัวอกของฆาตกรเพราะแรงจูงใจของหมอนี่ไม่ธรรมดาทีเดียว ทั้งหมดได้ถูกบันทึกลงในหน้ากระดาษไร้สีอันแสนรกรุงรังเหล่านี้แล้ว ทั้งความไม่เท่าเทียม ความสิ้นไร้ไม้ตอก ความหิวโหยอดอยาก ความกระหาย ความรู้สึกของผู้ที่ถูกทอดทิ้ง ถูกข่มขู่ ถูกกดขี่ เกลียดชัง รักใคร่ ไม่สวยงาม ไม่น่ามอง ทะเยอทะยาน เขาเขียนทั้งหมดเท่าที่คน ๆ หนึ่งจะบรรยายสิ่งเหล่านั้นออกมาในเชิงความรู้สึกอดสูโดยไม่ตะตะต้องถึงสิ่งใดก็ตามที่ระบุตัวตนของตัวเอง หมอนี่เป็นใครกันแน่ ตอนนี่เหมือนผมรู้จักเขาแต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่รู้จัก เหมือนเป็นสุนัขที่กำลังวิ่งไล่จับเงา แม้จะรู้สึกเสียเวลาแต่ก็ละไปจากตรงนี้ได้เช่นกัน

จริงสิ หมอนี่เคยเขียนเรื่องความปรารถนาของตนเอาไว้อย่างขมุกขมัว เจ้าของบันทึกเองก็เป็นมนุษย์นักฝันไม่ต่างจากปุถุชนคนทั่วไปกับเขาอยู่เหมือนกัน ความหวังของเขาช่างเพื่อฝันแต่ในขณะที่เดียวกันก็ดูถูกไม่ได้ ความปรารถนาของเขาไร้เดียงสาแต่ก็เปี่ยมไปด้วยความหวังดีต่อเพื่อนมนุษย์ ผมอ่านพลางยิ้มเฟื่อน หมอนี่อยากให้คนทั้งโลกมีความสุข อยากให้ทุกคนไม่เจอกับความทุกข์ ผมว่าทุกคนที่ว่าย่อมเหมาะรวมตัวเขาเข้าไปด้วยแน่ ๆ

‘ขอให้ทุกคนมีความสุข ถ้าทุกคนมีความสุขเมื่อไร เมื่อนั้นผู้คนจะได้ยินเสียงของคนอื่น ตอนทุกข์ เสียงของตัวเองจะดังเกินไปจนไม่ได้ยินเสียงของใครอีกเลย ตอนนี่ทุกคนคงไม่มีความสุขกันไปหมดเพราะไม่มีใครได้ยินเสียงของเราเลย’

ราวกับเด็กน้อยที่กำลังถูกร้องตะโกนออกไปสู่โลกเบื้องหน้าอย่างไร้เดียงสา ผมพาลคิดว่าหมอนั้นจะรวมผมที่เป็นคนแปลกหน้าเอาไว้ในความปรารถนาหรือไม่ ตัวผมที่กำลังดูถูกเหยียดหยามเขาอยู่ที่นี่นะ หมอนี่จะใจดีอวยพรให้ผมหรือเปล่า แต่ผมว่าคนอย่างเขาย่อมอยากให้ผมมีความสุขอยู่แล้ว ผมคิดว่าผมอยากจะทำตามความปรารถนาของเขาแน่ ไม่รู้สิ

หลังจากที่อ่านบันทึกของหมอนี่จนจบเล่ม ผมได้รู้จักคนที่เขาหลงรัก ได้รู้จักคนที่เขาเกลียดชัง ได้รับรู้สิ่งที่เขากำลังเผชิญ ได้รู้ความปรารถนาแสนไร้เดียงสาของเขา แต่ก็แทบไม่รู้จักเขาเลย ผมรู้แล้วว่าบันทึกนี้ไม่ใช่บันทึกของอาชญากรที่ไหน แต่เป็นบันทึกของชายที่จริงจังมากที่สุดคนหนึ่งต่างหาก

เมื่อถึงบันทึกหน้าสุดท้ายผมก็เพียงมองเห็นความถูกต้องตามครรลองปรากฏในบันทึกที่แสนผันเพื่อน เหมือนได้เห็นท่าทางแสนพยศของชายคนหนึ่งที่ย่ำมาตลอดกลับใจเป็นคนสงบงามตามสิ่งที่คนปกติทั่วไปพึงทำ แค่อรอยจรดปากกาลงชื่อในตอนท้ายว่า...

‘อาริฏู’

ผมก้าวออกจากร้านเหล้าอย่างอ่อนล้า สมองประมวลภาพใหม่ทั้งหมด เดิมทีผมนึกว่าเจ้าของบันทึกเป็นใครอีกคน แต่ตอนนี้เงาร่างของเขาคอนนั้นเปลี่ยนเป็นเธอคนนี้ ผมเหม่อมองเงาร่างของคนตรงหน้า ใจหนึ่งคล้ายมองเห็นแต่ใจหนึ่งก็คล้ายไม่เห็น พยายามจ้องลึกลงผ่านห้วงความคิดและตัวอักษรไร้ระเบียบที่ผนวกรวมเป็นตัวเธอ ผากร่องรอยการดำรงอยู่และฝากตัวตนจากอากาศธาตุจับกลุ่มกันเป็นก้อนความคิด ห้วงอักษรในบันทึกแห่งชีวิตซัดสาดหนักเสียดยิ่งกว่าฝนหลงฤดู ทั้งไม่มีที่มาที่ไป คาดเดาไม่ได้ ไม่มีทางจับต้อง ผมมองเธอสบตาเธอ พลันใบหน้าที่ผมไม่เคยเห็นก็เบือนหนี เธอพ่ายแพ้จากอะไรก็ตามที่กดขี่เธอ ผมมองเห็นเธอสู้ มองเห็นความพยายาม แต่แล้วก็เห็นเธอพ่ายแพ้ซ้ำ ๆ บันทึกสารภาพอย่างหมดเปลือกราวกับนักตุ้มตุ้มกลับใจ ภายนอกเธออาจเป็นลูกสาวที่ดี เป็นหญิงสาวงามงดในแบบที่ทุกคนวาดหวังให้เธอเป็น แต่ในบันทึกนี้เธอเป็นหญิงสาวอีกคนที่มีหัวใจ ทรมานได้เจ็บปวดเป็น บนโลกนี้เธอจะหลอกใครก็ได้ แต่หลอกตัวเองไม่ได้

ตอนที่ได้เห็นชื่อของเจ้าของบันทึก แม้นั้นเป็นการจรดปิดบันทึกที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่
ผมสัมผัสได้ รวากับรวบรวมเรื่องราวอ่อนล้าทั้งหมดจรดลายเซ็นสุดท้ายก่อนจาก ไม่มีคำสั่ง
ท้าย ไม่มีถ้อยคำกินใจ มีแค่การจรดชื่อ 'อาริณ' เพียงเท่านั้นมันก็เป็นเหมือนหมุดหมายที่
แสดงแล้วว่า *ครั้งหนึ่งเคยมีเธอคนนี้อยู่ใบโลกใบนี้* เคยมีผู้หญิงคนหนึ่งชื่ออาริณ
ดำรงชีวิตอยู่บนโลก ไม่ได้ตายตกไปโดยที่ไม่ได้เหลืออะไรทิ้งไว้ บนโลกนี้มีสิ่งของมากมาย
ให้เหลือทิ้งไว้ต่างพันยกรรม แต่เธอกลับเลือกทิ้งบันทึกแบบหายาบไลน ไร้อารยะ ดิบเถื่อน
และจริงใจที่สุดในโลกไว้ เธอช่างไม่เหมือนใคร...สมกับที่เป็นเธอจริง ๆ อาริณ

มือข้างซ้ายที่ถือบันทึกเอาไว้ยังคงได้รับไออุ่นจากการเกาะกุมสมุดเล่มเล็ก ๆ นี้อยู่
นานสองนาน ในใจพาลคิดว่าไม่น่าหยิบบันทึกเล่มนี้ขึ้นมาอ่านโดยพลการ ผมควรเลิกอ่าน
บันทึกของเธอก่อนที่จะเป็นบ้าไปเสียก่อน หรือไม่ผมก็อาจจะบ้าไปแล้วจริง ๆ ผมไม่อยากจะ
ให้ใครอ่านบันทึกเล่มนี้อีก ผมอยากปกป้องความไร้เดียงสาของหญิงแปลกหน้าคนนี้อาไว้
เสียยิ่งดีกว่าให้คนแปลกมาอ่านบันทึกส่วนตัวเล่มนี้

ผมค่อย ๆ เดินไปที่เส้นแบ่งระหว่างความมึนเมาและความชัดเจน มันพร่าเลือน
คล้ายอาการเมายานอนหลับของนักช่างฝัน ไข้อยู่ทุกหยิกไม่ต่างอะไรกับบันทึกของอาริณ
ผมอยากเจอเธอ อยากเจอสักครั้งก็ยังดี อยากโอบกอดเธอเอาไว้ อยากให้โลกทั้งใบใจดีกับ
เธอมากกว่านี้

แว่วเสียงของคนกลุ่มหนึ่งดังขึ้นมา ผมหันไปมองซอกกระหว่างบ้านสองหลังซึ่งมีคนมุง
อยู่ ร่างของเด็กหญิงมอมแมมปรากฏขึ้นในคลองสายตา เด็กน้อยนั่งพิงผนัง แก้มตอบ ร้าง
แข็งเกร็ง เด็กน้อยตายเพราะอากาศหนาวเกินเยียวยา ในมือถือก้อนไม้ขีดซึ่งจุดไฟไปแล้ว
ห่อหนึ่ง ผมคิดว่าตัวเองไม่ได้ตาฟาด ผมมองเห็นรอยยิ้มเล็ก ๆ ประดับอยู่บนริมฝีปากเด็ก
น้อยราวกับเธอได้พบความสุขแสนเศร้าของเธอแล้ว

ผมทนภาพตรงหน้าไม่ไหว รีบหาที่ลับตาคนอาเจียนออกมาหอบใหญ่ แต่มีเพียง เหล้าที่จิบประทังความหนาวเย็นเท่านั้นที่ถูกขย้อนออกมา ตามด้วยน้ำใส ๆ จากกระเพาะว่างเปล่า ถ้าหากผมช่วยซื้อไม้ขีดไฟหรือไม้ก็ทำอะไรสักอย่าง เด็กคนนั้นคงไม่ตายไปอย่างอนาถเช่นนั้น เด็กน้อยคนนั้นทำให้ผมนึกถึงบันทึกของอาริณูที่เพิ่งได้อ่าน บันทึกยังคงอยู่ในมือของผม หน้าสุดท้ายที่ลงชื่อเจ้าของเอาไว้ยังปรากฏเด่นชัดตรงหน้า

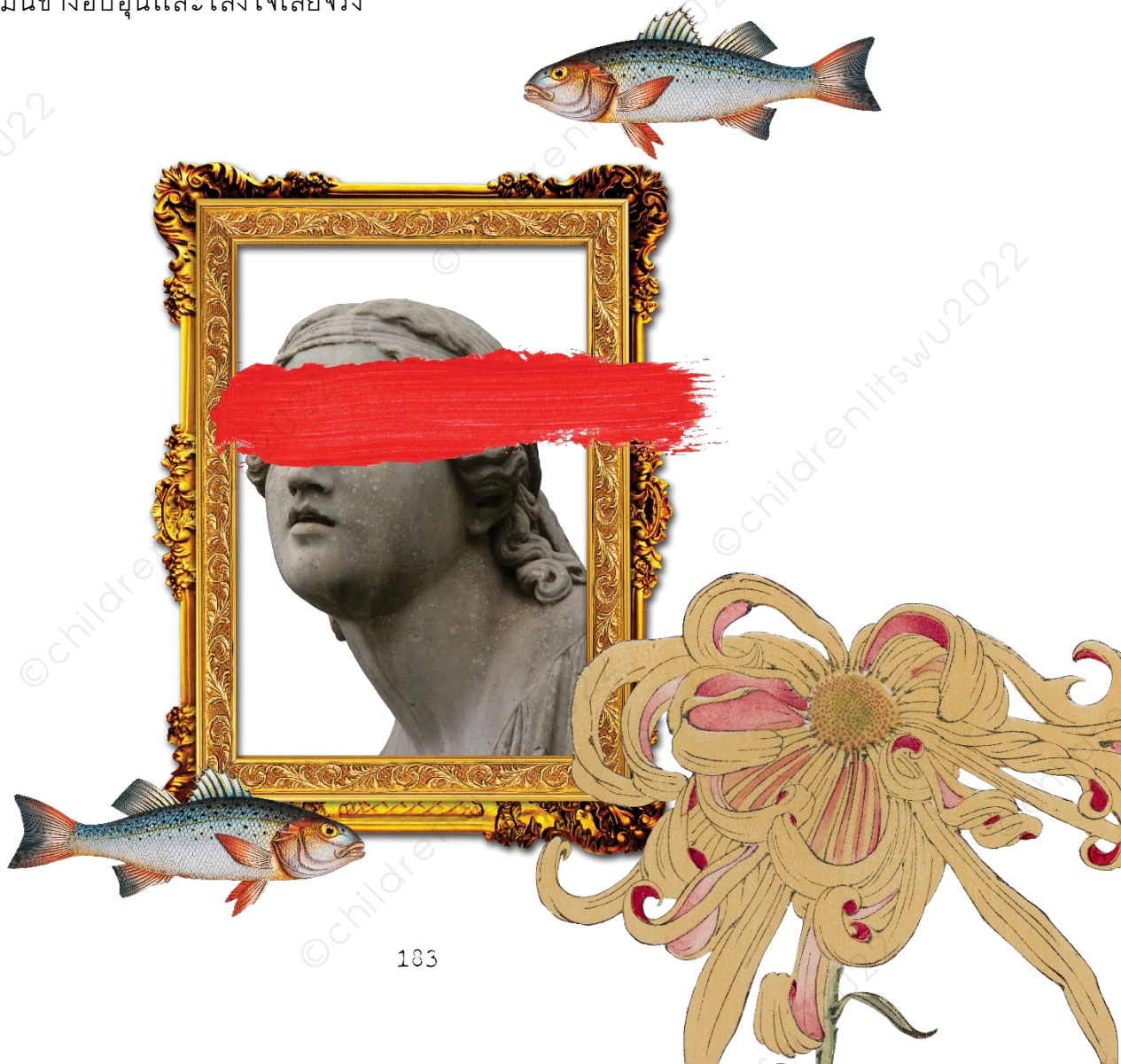
ผมหยิบไฟแช็กขึ้นมา บันทึกเล่มนี้ไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยคนนั้น ยับย่น ไร้ค่า แต่ก็ยังคงมีความหวังริบหรี่ราวกับไม้ขีดไฟ ช่างน่าสิ้นหวังเหลือเกิน มองผ่าน ๆ ผู้คนคงคิดว่า मैंหายไปแล้วไม่รู้รู้สึกอะไร แต่ตอนนี้มีผมที่รู้สึกคนหนึ่งแล้ว

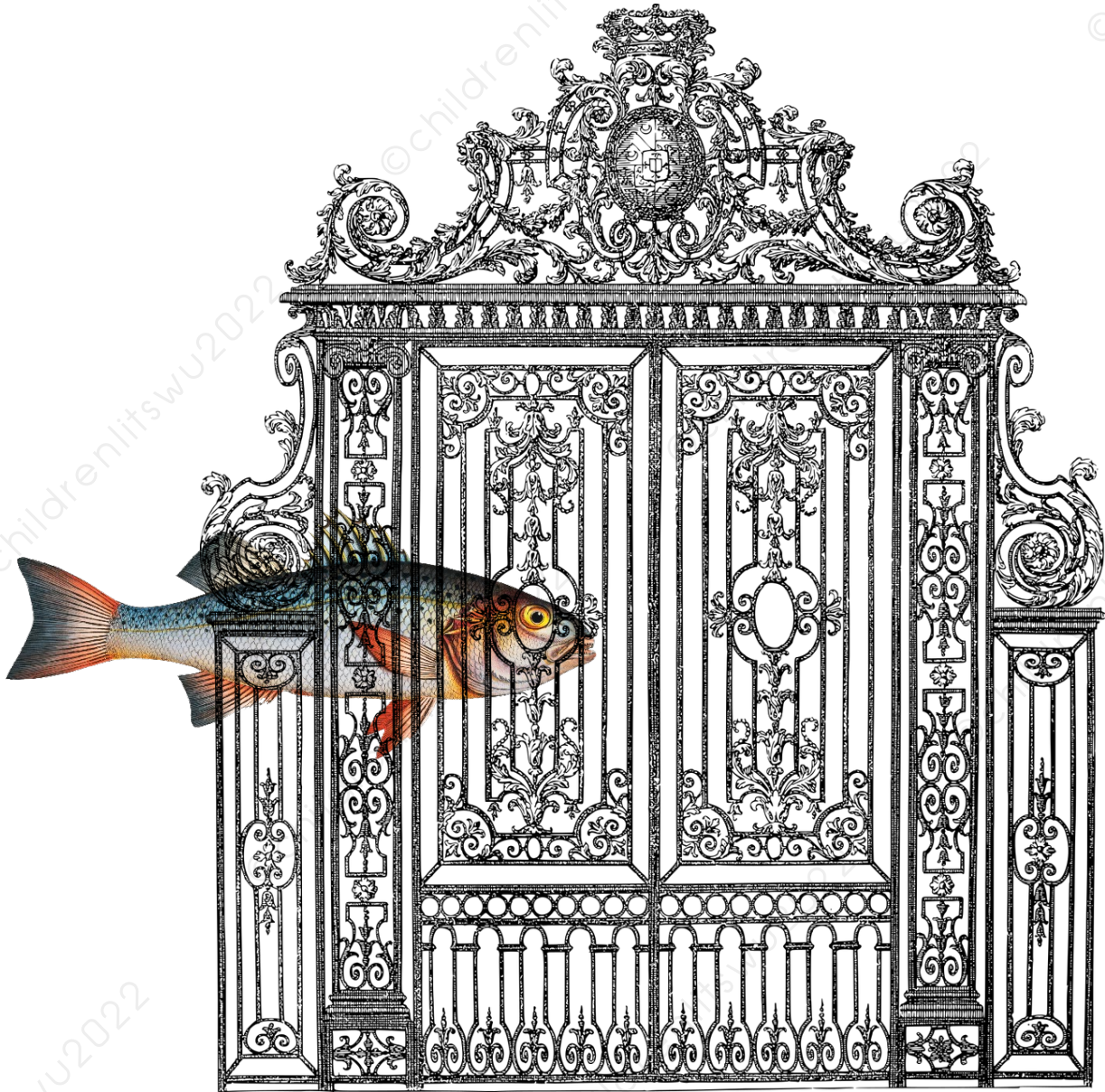
ผมสุดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ มือสั่นเทาค่อย ๆ จุดไฟแล้วจ่อเข้าไปใกล้บันทึกสีหม่น จงหายไปชะอาริณู คนอย่างเธอไร้เดียงสาเกินกว่าจะมีอยู่จริง สิ่งที่ต้องเผชิญ รักที่ไม่อาจเต็มเต็มในยุคสมัยที่ก้าวไปไม่ทัน สายตาเย็นชาจากผู้ที่ไม่มีความเปิดใจ รวมถึงความปรารถนาอันบริสุทธิ์ ทุกอย่างในตัวเธอล้วนแล้วแต่กำลังผายมือเชื้อเชิญคนทั้งโลกให้ก้าวเข้ามาเหยียบย่ำตัวเธอได้ตามใจ

ขณะที่ไฟส้อมกำลังลามเลียบันทึกทีละน้อย หน้ากระดาษเหลืองกรอบค่อย ๆ กลายเป็นสีดำซีดำ น้ำตาไหลออกมาราวกับถึงเวลาต้องจากเพื่อนรักไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ ถึงกระนั้นผมก็ยังรู้สึกว่าคุณทำถูกที่สุดแล้วเมื่อได้เผาบันทึกของอาริณู

ผมเหม่อมองบันทึกที่กำลังลุกไหม้ด้วยความโล่งใจ แสงสีส้มและความอุ่นในฤดูหนาวเสียดกระดูกอวบไล้ใบหน้า ซึมซาบเข้าไปถึงหัวใจอันด้านชาของผมราวกับกำลังปลอบประโลม ในช่วงเวลาที่บันทึกกำลังมอดไหม้ตัวเอง รอบกายพลันกลายเป็นห้วงแสนสุขที่อาริณูเคยบันทึกเอาไว้ว่าตนวาดหวังที่จะได้ทานอาหารอิมท้องกับหญิงสาวที่หมายปองสัก

ครั้ง แต่แล้วภาพอื่นก็แทรกเข้ามาเป็นภาพที่เธอกำลังสวดภาวนาอวยพรให้คนทั้งโลก พรที่
เธอขอค่อย ๆ ลอยขึ้นบนฟ้ากลายเป็นห้วงฝันสกาวิทามกลางดวงดาวประกายโชติช่วงนับ
หมื่นนับพัน ดวงดาวจรัสแสงเรืองรองพอ ๆ กับประกายไฟสีส้มที่ค่อย ๆ ริบหรี่ลง ริบหรี่ลง
มันช่าง... มันช่างอบอุ่นและโล่งใจเสียจริง

ลาก่อนและสวัสดี

.....
Silent Farewell

ลาก่อนและสัจคดี

ฉันได้เห็นเรื่องราวของผู้คนมากมาย ได้ฟังเสียงกระซิบพริ้มพรายของใครที่ฉันไม่คุ้นเคย ได้ไ้สัมผัสใบหน้าของผู้คนมากมายด้วยสองตาคู่นี้ ได้จุ่มพิटकกลิ่นความปวดร้าว ความริษยา ความเศร้า และความรักของคนแปลกหน้าที่ฉันไม่อยากแสวงว่าสนิท ได้ลิ้มรสโรคระบาดทางจิตที่แม้อยากสลัดออกไปเพียงใดแต่สุดท้ายก็ต้องกลับมาอนคมปวดใจ เพราะโรคร้ายกัดกินจิตใจจนเกินเยียวยา

ทุกก้าวที่เดินผ่านมา ไม่ว่าจะเดินไปทางไหนฉันก็มองเห็นแต่พื้นผิวความธรรมดาสามัญที่ฉาบอบดับบังอยู่เบื้องหน้าของความผันเพื่อน เส้นแบ่งระหว่างความปกติและผิดปกติ ล้วนเจือจางลงเลือนจนยากจะแยกได้ว่าอะไรคือสิ่งถูก อะไรคือสิ่งผิด ยิ่งในบรรดาเหล่าปัจเจกชนผู้ถือตนเป็นเอกไม่ข้องเกี่ยวกับผู้ใดไหนเลยจะกล้าแถลงความว่าตนผันเพื่อนหรือเป็นเพียงพลเมืองคนหนึ่งซึ่งมีชีวิตสามัญ แล้วในความสามัญก็ไม่เคยมีมาตรฐานอะไรมารับรองได้ว่าความเคยชินเหล่านั้นไม่ใช่ความผันเพื่อนที่ผู้คนยึดถือจนกลายเป็นเรื่องปกติ

เบื้องหลังประตูแต่ละบาน ฉันรู้ว่าพวกเขาจารึกการคงอยู่ของตนลงบนอิฐทุกก้อน ใน
กระเบื้องทุกแผ่น หรือแม้แต่บนฝาเพดาน พวกเขาล้วนจารจารึกตัวตนเอาไว้ในสถานที่
พิศวงแห่งนี้ สถานที่แห่งนี้ไม่เคยปิดกัน ผู้คนอาจผ่านมาแล้วมองผ่านไป หรือไม่ก็หยุด
มองเหล่านักโทษด้วยสายตาพินิจ เลื่อนทสถานที่แห่งนี้อาจเป็นสถานที่หลีกเร้นแสนไกลหรือ
เป็นสถานที่แสนไกลซึ่งไม่จำเป็นต้องออกไปที่ไหนก็เอื้อมถึง อาจอยู่ในป่าลึกหรือสถิตอยู่ใน
ใจใครก็ได้ แม้ร่างกายของฉันจะคงอยู่หรือก้าวหลุดพ้นออกมาจากเลื่อนทสถานที่ได้แล้วก็
ตาม ฉันรู้ดีว่าเลื่อนทสถานที่แห่งนี้จะยังคงชวนให้หวนระลึกนึกย้อนกลับไป ณ สถานที่แห่ง
นั้น สถานที่ซึ่งอุดมไปด้วยแรงบันดาลใจ ไร้ความดี ไร้ความชั่ว ต่างความคิด ต่างมุมมอง
แม้อยู่ร่วมสถาน แต่ก็ต่างกันซึ่งความเข้าใจ ที่นั่นเป็นสถานที่พิเศษที่บรรจุผู้คน สถานการณ์
พื้นที่ ห้วงคำนึง และความคิดถึงที่อาจไม่มีวันส่งไปถึง สถานที่ซึ่งเส้นความคิดทุกอันไว้วัน
บรรจบ

ฉันจักร่วมบรรเลงและป่าวประกาศเรื่องราวของเลื่อนทสถานที่ต่อไป จนกว่าจะถึงเวลา
ขับไล่ตนเองออกไปจากสถานที่หลีกเร้นแห่งนี้ก็ตาม สำหรับผู้คนที่อ่านมาถึงตรงนี้ ฉันขอ
ต้อนรับและขับไล่ออกไปจากสถานที่แห่งนี้...เลื่อนทสถานที่

D

A

N

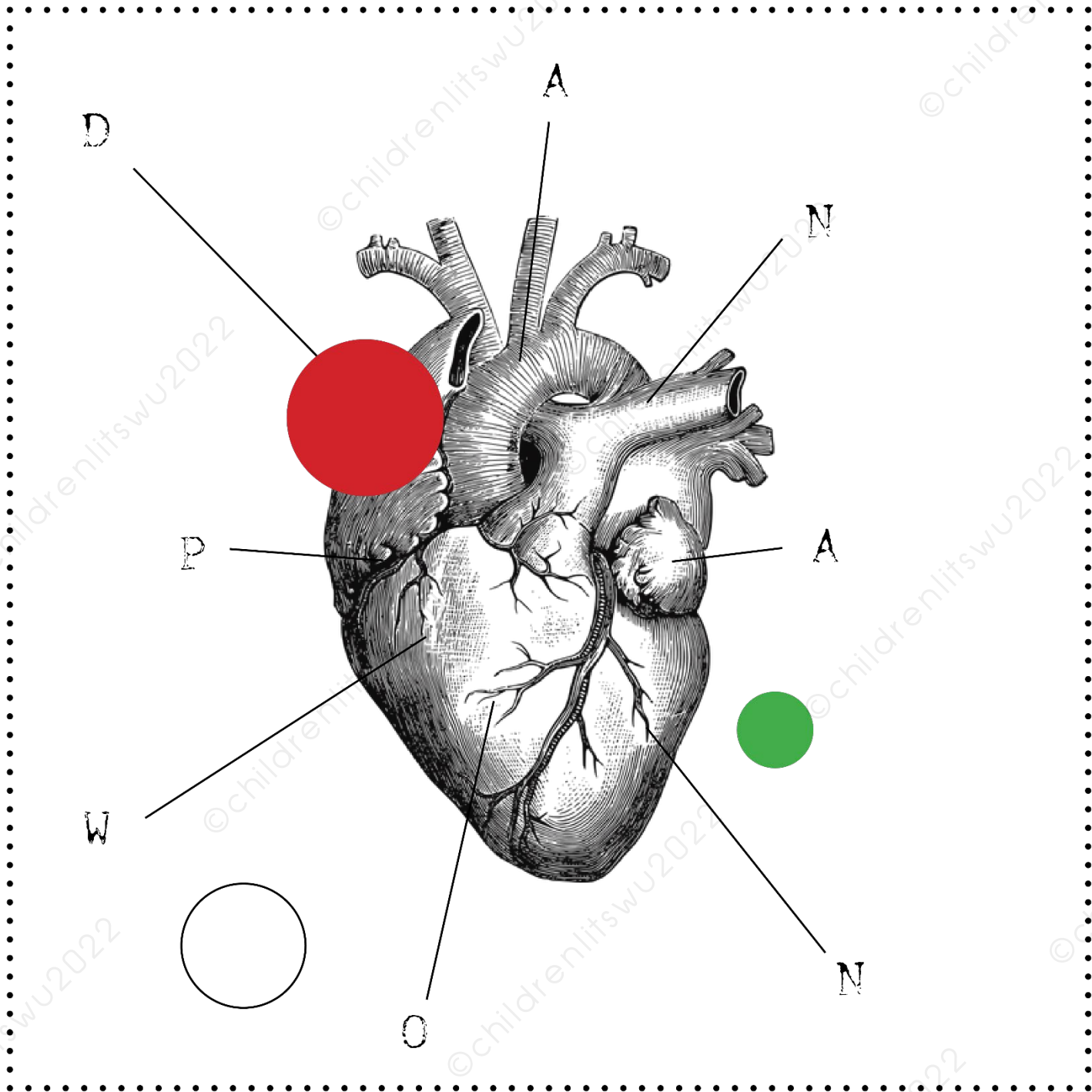
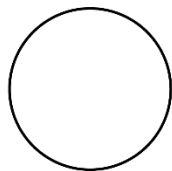
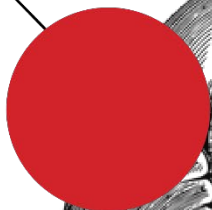
P

A

W

N

O

ความฝันเพื่อนเลื่อนรางวัลเจเนซันไซร์

ไม่ใช่เพราะใครที่ไหน

แต่เป็นบุคคลที่ฉันพาวนขอขอบพระคุณ

ครูหญิง ผู้ที่ทำให้เส้นทางในเลื่อนทสถานที่เจเนซันไซร์ ช่วยให้ฉันพาวนไม่ต้องเดินหลงไปในเส้นทางแสนวุ่นและ น่าฉงนที่สุดในโลก อีกทั้งยังเป็นผู้ที่ให้กำลังใจจนในที่สุดก็ ก้าวออกจากเขาวงกตได้สำเร็จ

แม่และพ่อแสนดีผู้สนับสนุนให้เลื่อนทสถานที่มี หลังคาคุ้มกันเม็ดฝนไม่ให้หยดน้ำหล่นลงมาในใจฉันพาวน คุณอาจารย์สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กผู้ที่ทำให้ แดดร้อนในเลื่อนทสถานที่ไม่ร้อนอย่างที่คิด เป็นแหล่งพึ่งพิง ของฉันพาวนในตอนที่ย่ำแย่ที่สุด และเป็นผู้ที่คอยย้ำ เตือนใจให้รู้ว่ายังมี ความหวังและความฝันอันงดงาม หลงเหลืออยู่ในเลื่อนทสถานที่เสมอ

อาจารย์สกุล บุญยทัต นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย คนที่ 20 ผู้ให้โอกาสฉันพาวนได้ไปฝึกงานใน สถานที่พิเศษ ทำให้ฉันรู้จักนักกร่ำรำในความมืด และได้ สร้างความทรงจำแสนวิเศษมากมาย

เพื่อนแสนซนที่ไม่เคยหายไปไหน ถ้าฉันพาวนกำลัง ก่ออิฐก่อทรายอยู่ในเลื่อนทสถานที่ เพื่อนรักคงเป็นคนคอย ส่งพลังส่งเสียงปาดปูนให้ฉันพาวนไม่เคยขาด

ดลภววรรณ บุญทศ ชื่อใครกันแต่ลองผันก็กลายเป็น ฉันพาวน คนธรรมดาแสนพิลึกผู้ขยันที่สุดในโลก

ฉันพาวน

ดลภววรรณ บุญทศ

ปัจจุบันหาทางออกจากเลื่อนทสถานที่ได้แล้ว

ปรากฏตัวครั้งสุดท้าย ณ สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ยากคาดเดาการปรากฏตัวครั้งถัดไป

เบาะแสล่าสุด IG : danpawon

หมายเหตุถึงตัวฉัน...คันทาวน์ :
หนังสือในมือเธอเล่มนี้ เป็นหนังสือเล่มแรกไม่ใช่เล่มสุดท้าย

ใครเล่าฝันเพื่อน ณ เดือนทศดาน

เรื่องและภาพ : คันทาวน

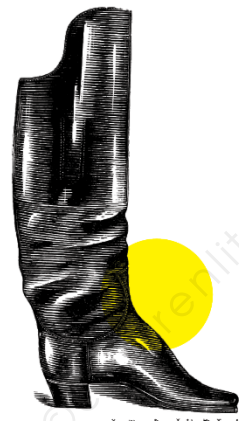
วรรณกรรมเยาวชน รวมเรื่องสั้นแนวทดลอง สำหรับเด็กอายุ 14 ปีขึ้นไป

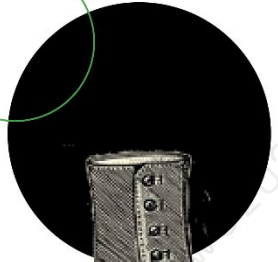
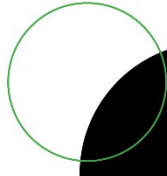
ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2564

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วก 451 ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หนังสือเล่มนี้ไม่มีเนื้อหาต้นตอโลกโชน ไม่มีเรื่องราว
แสนเศร้าสุดคณานับ ไม่มีดาวระยิบยับพันนับหมื่นโชติช่วง
เกลื่อนฟ้า ไม่มีควมอึกทึกครึกโครมของเหล่าคนกล้าผู้
กระหายการผจญภัย หากท่านกำลังมองหาความเข้มข้นหรือ
แม่แต่ความเจียงจันอันไร้ขอบเขตแห่งความเบื่อหน่าย
หนังสือเล่มนี้ก็ไม่มี ไม่มีเลย... ที่นี่ไม่มีอะไรที่พวกท่าน
ตามหาเลยแม้แต่น้อย แต่รับรองได้ว่านักผจญอักษร
ทั้งหลายจะไม่มีวันผิดหวัง เพราะพวกท่านไม่อาจคาดหวัง
สิ่งใดจากเหล่าผู้ฝันเพื่อนในเลื่อนทศานมาตั้งแต่ต้น

